O321.M8 K3.1 MANMAŢANJA BHĀSHĀKOṬIKAL-1
KRISHNA AYER

032:1wM18 K3.1
KRISHNA IYER (cc)
Mammalanga
Bhashabau'
-Kal-1

227350

BOUND BY:
KANNAMMAL BINDING WORKS
57/7, Choolaimedu High R.d.
MADRAS-94

Madras University Library.

Call Number 032:1wM8 K3.1

Accession Number 227350

Available for loan from

This book should be returned on or before the date last marked below.

61

158

മൺമറഞ്ഞ ഭാഷാകവികൾ

(ഒന്നാം ഭാഗം)

(Malayalam)

Manmaranja Bhashakavikal–I

Biography

By CHENNITHALA KRISHNA IYER

Cherukol, Mavelikkara

First Published March 1963

Printed at

INDIA PRESS, KOTTAYAM

Price Rs. 2.50

Copyright

Chennithala Krishna Iyer

Publishers:

Sahitya Pravarthaka Co-operative Society Ltd., Kottayam, Kerala State

Sales Department:

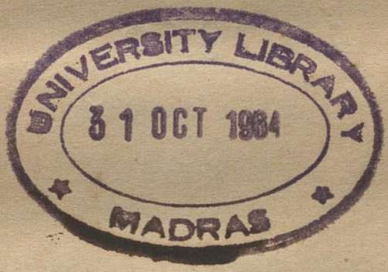
NATIONAL BOOK STALL

Kottayam Kerala State India

മൺമറഞ്ഞ ഭാഷാകവികൾ

(ഒന്നാം ഭാഗം)

ചെന്നിത്തല കൃഷ്ണയ്യർ

പ്രസാധകന്മാർ

സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം

നാഷനൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

കോട്ടയം

വില ക. 2.50

Univ. Grants Commission

ചെന്നിത്തല കൃഷ്ണയ്യരുടെ

കൃതികൾ

കവിരത്നമാല

മൺമറഞ്ഞ ഭാഷാകവികൾ

227350
032:1wM8
K3.1

S1437 B919 87/62-63 1-1000

ഉള്ളടക്കം

അഴകത്തു പത്മനാഭക്കുറുപ്പ്
കുമ്മമ്പള്ളിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ
മാവേലിക്കര ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ
കവിയൂർ വെങ്കടാചലമയ്യർ
പന്തളം കൃഷ്ണവാരിയർ
അമ്പലപ്പുഴ മാധവപ്പൊതുവാൾ
കവിയൂർ രാമൻനമ്പിയാർ
ഏവൂർ വേലുപ്പിള്ള
പുലിയൂർ കൃഷ്ണക്കാർണവർ
വൈക്കം രാമൻപിള്ള
ചെറുകോൽ ചിത്രമെഴുത്തു കേശവപിള്ള
കിളിമാന്നൂർ ശങ്കരവാരിയർ

UNIVERSITY LIBRARY
31 OCT 1984
MADRAS

അഴകത്തു പത്മനാഭക്കുറുപ്പ്

പല സ്ഥാനമാനങ്ങളും ആഭിജാത്യവുമുള്ള ഒരു പുരാതനസമ്പന്നകുടുംബക്കാരാണ് ചവറയിൽ അഴകത്തുവീട്ടുകാർ. അദ്വൈതാനന്ദം കിളിപ്പാട്ടിന്റെ കർത്താവും, 1022-ൽ നാടുനീങ്ങിയ സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ സന്നിധിയിൽനിന്ന് 'വിദ്വാൻ കുറുപ്പ്' എന്ന ബിരുദം നേടിയ പണ്ഡിതപ്രവേകനുമായ ഒരു കുറുപ്പ് ഈ പ്രശസ്തകുടുംബത്തെ അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗിനേയനാണ് മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ മഹാകാവ്യകാരനായ അഴകത്ത് ഇ. പത്മനാഭക്കുറുപ്പ്. 'അഴകത്ത പള്ളിയാടി ഈശ്വരൻ പത്മനാഭൻ' എന്നാണ കവിയുടെ സമ്പൂർണ്ണമായ നാമധേയം.

ചരിത്രനായകൻ 1044-ാമാണ്ട് കുംഭമാസം 5-ാംതീയതി കരുനാഗപ്പള്ളിത്താലൂക്കിൽ ചവറ തെക്കുംഭാഗത്തുള്ള അഴകത്തു കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു. 1107-ാമാണ്ട് തുലാമാസം 20-ാംതീയതി കാസരോഗംമൂലം യശശ്ശരീരനായി. നാരായണൻ എമ്പ്രാന്തിരി എന്ന പേരോടുകൂടിയ വിദ്വാനായ ഒരു തൗലബ്രാഹ്മണനായിരുന്ന പിതാവ്; കൊച്ചുകുഞ്ഞുകുഞ്ഞമ്മ മാതാവും. അച്ഛനു്, മാതൃഭാഷയായ കണ്ണാടകത്തിനു പുറമേ, തമിഴ്, ഹിന്ദുസ്ഥാനി എന്നീ ഭാഷകളിലും അറിവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കുറുപ്പിനെ തമിഴ്, കന്നടം, ഹിന്ദി ഈ ഭാഷകൾ അഭ്യസി

പ്പിച്ചു. ഒരു പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതനും കവിയുമായിരുന്ന ചവറയിൽ പുതുക്കാട്ടുമഠത്തിൽ മഠത്തിൽ കൃഷ്ണനാശാനോടാണ് കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളും ജ്യോതിഷവും പഠിച്ചത്. 'ഗുരും ഭജേ സമ്പ്രതി കൃഷ്ണനാമകം' എന്ന സ്വകൃതമായ ഗന്ധർവവിജയം നൃത്യപ്രബന്ധത്തിൽ കുറുപ്പു സ്മരിച്ചിട്ടുള്ള കൃഷ്ണനാമാവു് ഈ കൃഷ്ണനാശാനാണ്. വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ ഗുരു, കരമന കേശവശാസ്ത്രികളായിരുന്നു. കുറുപ്പ് ആറുവർഷം തിരുവനന്തപുരം ഫോർട്ട് ഹൈസ്കൂളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചു. ആയിടയ്ക്കു മാതുലൻ മരിക്കുകയാൽ അഭ്യസനം അവസാനിപ്പിച്ചിട്ടു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. 17-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ചവറയിലുള്ള വസ്തുക്കളുടെയും കുടുംബത്തിന്റെയും ഭരണം കുറുപ്പിൽ നിക്ഷിപ്തമായി. 40-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം കുടുംബഭരണം വിട്ടു. 1093-ൽ ചവറ ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂൾ മൻഷിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. എട്ടുവർഷം ഈ പണി നോക്കി.

കുന്നത്തൂർ പള്ളിക്കൽപ്പകുതിയിൽ ചാങ്ങയിൽ പുതിയവീട്ടിലെ ഭാഗീരഥിക്കുഞ്ഞമ്മയായിരുന്നു കുറുപ്പിന്റെ ഭാര്യ.

ഈശ്വരഭക്തി, ഭൂതദയ, സത്യം, കൃത്യനിഷ്ഠ, വിനയം, വ്യവസായശീലം മുതലായ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളുടെ വിളനിലമായിരുന്നു കുറുപ്പ്. സ്വദേശത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കു വേണ്ടി അദ്ദേഹം പലതും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാലു സംവത്സരം ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭയിലെ അംഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. നൂൽ നൂക്കുക, പനയോലകൊണ്ടു പലതരം സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുക മുതലായവയിൽ കുറുപ്പിനു പ്രത്യേക സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വിദഗ്ധനായ ഒരു കർഷകൻ കൂടിയായിരുന്നു.

പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ അഴകം കവിതയെഴു

താൻ തുടങ്ങി. മലയാളമനോരമ, മലയാളി, സുജനാനന്ദിനി, കേരളപൗരാണികൻ, ലക്ഷ്മീബായി, വിദ്യാവിനോദിനി മുതലായ പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്യങ്ങൾ ചേർത്തുവന്നു. കേരളകാളിദാസൻ, കേരളപാണിനി, കേരളവ്യാസൻ, കരമന കേശവശാസ്ത്രികൾ, കണ്ടിയൂർ മഹാദേവശാസ്ത്രികൾ, ഒട്ടവിൽ ശങ്കരൻകുട്ടിമേനവൻ, തലവടി കിട്ടായിആശാൻ, ചെറുകോൽ ചിത്രമെഴുത്തു കേശവപിള്ള മുതലായി അനേകം സാഹിത്യമിത്രങ്ങൾ കുറുപ്പിനുണ്ടായിരുന്നു. ഇവരിൽ ചിലർക്ക് അദ്ദേഹം പദ്യക്കത്തുകൾ അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ കത്തുകളിൽ ചിലതു സുജനാനന്ദിനി മുതലായ ചില പഴയ മാസികകളിൽ കാണാം.

അഴകം സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലും അനേകം കൃതികൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. (1) പ്രതാപരുദ്രകല്യാണം, (2) തുലാഭാരശതകം, (3) മുച്ചുകടികം, (4) വ്യാഘ്രാലയേശശതകം, (5) ശ്രീഗണേശപുരാണം, (6) മാർക്കണ്ഡേയപുരാണം, (7) കുംഭനാസവധം, (8) ഗന്ധർവ്വവിജയം, (9) സ്തുതികുസുമാഞ്ജലി, (10) രാമചന്ദ്രവിലാസം, (11) ദൃഷ്ടാന്ത പാഠാവലി, (12) രണ്ടു രാക്ഷസന്മാർ, (13) പ്രഭുശക്തി, (14) ചാണക്യശതകം, (15) കുവലയാശ്വീയം, (16) കാർത്തികേയസ്തവം, (17) മീനകേതനചരിതം, (18) സാഹിത്യസാരബോധിനി, (19) വിഷചികിത്സ, (20) ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ ഭരണാധികാരപ്രതിഷ്ഠാപനം ഇവയാകുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യകൃതികൾ. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ ആറു കൃതികളും ഭാഷാന്തരങ്ങളും, കുംഭനാസവധം, ഗന്ധർവ്വവിജയം ഇവ നൃത്യപ്രബന്ധങ്ങളും, രാമചന്ദ്രവിലാസം മഹാകാവ്യവും, കുവലയാശ്വീയം കിളിപ്പാട്ടും, മീനകേതനചരിതം ഭാഷാ

നാടകവും, ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ ഭരണാധികാരപ്രതിഷ്ഠാപനം വഞ്ചിപ്പാട്ടുമാകുന്നു.

ഭാഷയിലെ ഇദംപ്രഥമമായ മഹാകാവ്യമാണ് രാമചന്ദ്രവിലാസം. ഈ കാവ്യത്തിന്റെ ഗണപതിക്കുറിച്ചത് 1069-ലാണെങ്കിലും, കൃത്യാന്തരവ്യഗ്രതയാൽ 1082-ൽ മാത്രമേ ഇതു പൂർത്തിയാക്കാൻ മഹാകവിക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. പ്രസ്തുത കാവ്യം, മലയാളിപത്രത്തിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതാണ്. ഏതൽകാവ്യരചനയിൽ മാതൃകയായി മഹാകവി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഭോജചമ്പുവാണെങ്കിലും, വാല്മീകിരാമായണം, അദ്ധ്യാത്മരാമായണം, ഹനുമന്നാടകം, രഘുവംശം, നൈഷധം, ഭാരതചമ്പു, ആഗ്നേയപുരാണം മുതലായവയെക്കൂടി പ്രമാണമായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അർത്ഥപുഷ്ടി, ശബ്ദഭംഗി, സന്ദർഭശുദ്ധി, കല്പനാവൈചിത്ര്യം, രസൗചിത്യം, ബന്ധചാതുര്യം ഇത്യാദി വിഷയങ്ങളിൽ രാമചന്ദ്രവിലാസത്തോടു കിടനില്ക്കത്തക്ക കാവ്യങ്ങൾ ഭാഷയിൽ വേറെ അധികമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതിലെ എട്ടാം സർഗ്ഗം യമകാലംകൃതവും, ഇരുപതാം സർഗ്ഗം ചിത്രശ്ലോകഗഹനവുമാണ്. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ, കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, കെ. സി. കേശവപിള്ള മുതലായ വിദ്വൽകവികളുടെ മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭൂതമാണ് പ്രസ്തുത കൃതി. മദിരാശി വിശ്വവിദ്യാലയത്തിലെ എഫ്. എ. ക്ലാസ്സിലും, തിരുവിതാംകൂർ മലയാളം പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ ഏഴാം ക്ലാസ്സിലും ഈ മഹാകാവ്യം പാഠ്യപുസ്തകമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ചില പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു് ഈ കാവ്യത്തിലെ കവിതാസ്വരൂപം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

ഓജസ്വിയാം ഖഗകുലോത്തമനിപ്രകാരം
രാജപ്രസിദ്ധസമയത്തെ നയിപ്പതിന്നായ്
വ്യാജം വെടിഞ്ഞു വനവാസമണഞ്ഞനേരം
രാജീവജാലമൊരുപോൽ വിഷമിച്ചൊരുങ്ങീ.

ഇവിടെ ഖഗകുലം, രാജപ്രസിദ്ധസമയം, വനവാസം മുതലായ പദങ്ങളുടെ ശ്ലേഷാർത്ഥം ഗ്രഹിച്ചു വേണം അർത്ഥയോജന ചെയ്യാൻ.

കഷ്ടം! ബഹുവ്രീഹിതയെന്നെ വേർപെ-
ട്ടൊട്ടേറെനാളായി മുഷിഞ്ഞ മട്ടിൽ
സപത്നിയിലെദ്ദാനവവൈരിയെന്ന
വാക്കിങ്കലുൾപ്പെട്ട ലയിക്കുമാറായ്.

'ദാനവവൈരി' എന്ന പദം ബഹുവ്രീഹിസമാസമാണ്. ബഹുവ്രീഹിത (ധാന്യസമൃദ്ധി), തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട്, അപ്പോരോട്ടുകൂടിയ സമാസത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ഭൂമീദേവി പറയുന്നു. താൻ ഫലശൂന്യയായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ഭാവം.

നരേന്ദ്രൻ കാലയോഗത്താൽ
മന്ത്രശൂന്യനതാകവേ
വരജിഹ്വാദ്വയംകൊണ്ടു
പ്രാണനെസ്സംഹരിച്ചവൾ.

'നരേന്ദ്രൻ' എന്നതിനു രാജാവെന്നും, വിഷവൈദ്യനെന്നും അർത്ഥം. കാലയോഗം, മന്ത്രം, വരജിഹ്വാദ്വയം എന്നീ പദങ്ങൾ ഈ പദ്യത്തെ അത്യധികം ചമത്കാരജനകമാക്കീട്ടുണ്ട്.

ഉൾക്കാമ്പന്നാളാർദ്രമായേറെ വേഗാൽ
നിഷ്കാസിച്ചാദ്ധാത്തരാഷ്ട്രാന്വയത്തെ
സത്കാരത്താലജ്ജനോല്ലാസമേകീ-
ട്ടക്കാലം ശ്രീകൃഷ്ണസാദൃശ്യമാർന്നു.

ഇവിടെ വർഷാകാലത്തിനു ശ്രീകൃഷ്ണനോടു സാമ്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ധാത്തരാഷ്ട്രശബ്ദത്തിനു കൃഷ്ണപക്ഷത്തിൽ ദുര്യോധനാദികളെന്നും, വർഷാകാലപക്ഷത്തിൽ ഹംസങ്ങളെന്നും, അർജ്ജുനശബ്ദത്തിനു കൃഷ്ണപക്ഷത്തിൽ മദ്ധ്യപാണ്ഡവനെന്നും, വഷ്ാകാലപക്ഷത്തിൽ നീർമരുതെന്നും അർത്ഥം.

താഴെ കാണുന്നവപോലെയുള്ള ഹൃദ്യങ്ങളായ പദ്യങ്ങളും രാമചന്ദ്രവിലാസത്തിലുണ്ട്.

വിരിയും മലർ ചൂടിയഗ്രഭാഗേ
തളിരും തണ്ടുമിടഞ്ഞിടഞ്ഞു വീശി
മുകുളങ്ങളമേന്തിയങ്ങലഞ്ഞാ
ലതയെങ്ങോട്ട ഗമിച്ചശോകമേ! ചൊൽ

വാർകേശിയാം മൈഥിലി പാരിലെല്ലാം
പേർകൊണ്ട ലങ്കേശ! ഭവാനു ചേരും
കാർകൊണ്ടലും മിന്നലുമൊത്തിരുന്നാ–
ലാർ കണ്ടു മാനിച്ചിടുകില്ല ലോകേ.

സൗധങ്ങൾ മേല്പെട്ട വളർന്നു നമ്മെ–
ബ്ബാധിക്കുമെന്നുള്ളൊരു സംശയത്താൽ
ധാതാവു പണ്ടേ നിജലോകവാസം
സാധിച്ചതല്ലീ സകലത്തിനും മേൽ.

നൽത്തിങ്കൾപ്രഭതന്നിലും ശിശിരമാമച്ചന്ദനച്ചാറിലും
മുത്തുള്ളത്തിൽ മുഷിച്ചിൽ വെൺകളിയണിഞ്ഞീടുന്ന മാടത്തിലും
മുത്തേകന്നൊരു ചന്ദ്രകാന്തശിലയിൽപ്പോലും വെറുപ്പായിപോ–
ലത്തവ്വിൽജ്ജനതയ്ക്കു ചന്ദനമരത്തെന്നൽപ്രവാഹത്തിലും.

ആദ്യപദ്യത്തിലെ വ്യംഗ്യഭംഗിയും; രണ്ടും മൂന്നും പദ്യങ്ങളിലെ അലങ്കാരസാരസ്യവും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്.

"അമഷിതൻ നൊമ്പലമേറെ പാനുപോൽ."
"പയോദവൃന്ദത്തെ മയൂഖകാർമ്മുക–
പ്രയോജനേ വാനവർനാഥനെന്ന പോൽ."

എന്നിങ്ങനെയുള്ള സരസങ്ങളായ ഉപമകളും,

"നടക്കുമോ നല്ലവരോട് ദുർന്നയം?"
"ഹാ! ലോകത്തിൽ സകല വിപദാമാസ്പദം കർമ്മമത്രേ."

എന്നിങ്ങനെയുള്ള ലോകോക്തികളും,

"ചരിതമിരിതമീവിധമെങ്ങുവാൻ?"
"അമരമാമരമാമടി കൂപ്പിനാൻ."
"പിഴകളേഴകളേവമണഞ്ഞിട്ടും."

എന്നിങ്ങനെയുള്ള യമകപ്രയോഗങ്ങളും രാമചന്ദ്രവിലാസത്തിൽ സുലഭങ്ങളാണ്.

സംസ്കൃതപദ്യങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതിനു് ഈ കാവ്യത്തിൽനിന്നു് അനേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാൻ കഴിയും. ചില ദിക്കിൽ സംസ്കൃതപദ്യങ്ങളെ വിവർത്തനംചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടുമുണ്ട്.

കൊല്ലം 9-ാം ശതകത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിൽ നടന്നതായി ഐതിഹ്യം ഘോഷിക്കുന്ന ഒരു കഥയെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണു് പ്രഭുശക്തി. ഇതു് 1089-ൽ ലക്ഷ്മീബായി മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഈ കൃതിയിൽ മൂന്നു സർഗ്ഗങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതു രസനിഷ്യന്ദിയായ ഒരു കാവ്യമാണെന്നു മഹാകവി ഉള്ളൂർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പറയത്തക്കയാതൊരു രചനാവൈകല്യവും ഈ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിലില്ല. പുതിയ പുതിയ ഉല്ലേഖങ്ങൾ അവിടവിടെ കാണാൻ കഴിയും. രണ്ടുമൂന്നു പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

"പത്തൻപതായുധമെടുത്ത ജനങ്ങളോടു-
മൊത്തങ്ങു വന്ന ശഠനിന്നലെ രാത്രിയിങ്കൽ
ചിത്തം മറന്ന പടനായകനോടെതിർക്കാൻ
മത്തദ്വിപത്തൊട മുറ്റു കടന്നൽപോലെ.

അന്തിക്കു കൂരിരുളടഞ്ഞിതു ദിക്കിലെല്ലാം
മന്തിക്കുരങ്ങിനെതിരാം മഷിവർണ്ണമോടെ
ഉന്തിക്കുതിച്ചുയരുമഞ്ജനപർവ്വതംപോൽ
പൊന്തിക്കിടക്കുമൊട്ട കാർമുകിലും നിരന്നു.

ഉന്മാദമോടരിയ ദുഷ്പുരട്ടുവന്നാൽ
തന്മാനഹാനിയെ നിനച്ചെതിരിട്ടിടാതെ
പിന്മാറുമുള്ള സുജനങ്ങൾ കണക്കൊളിച്ചു
സന്മാർഗ്ഗവീഥികളിലുള്ളാരു താരകാളി.

മാക്കണ്ഡേയപുരാണത്തിലെ ഒരു ഭാഗമാണ് കുവല യാശ്വീയം കിളിപ്പാട്ട്. ഇതിൽ അഞ്ചു് അദ്ധ്യായങ്ങളുണ്ട്. ഇതു് 1090-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. ഈ കിളിപ്പാട്ടിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

"നേരത്തേ ഭവാനുരചെയ്തൊരു മൊഴിയെല്ലാം
വീരന്മാർ മുടിമണേ! സംശയമില്ലിങ്ങിതിൽ.
മറെറാരാളെങ്കിൽ ഭവാൻ, കണ്ടൊരു നേരം നിന്നിൽ
പറുകില്ലിവളുടെ മാനസം ധൈര്യത്തോടേ.
തിങ്കളോടത്രേ കാന്തിയധികം യോജിച്ചീട്ടു;
ചെങ്കതിരവങ്കലേ തൽപ്രഭയിണങ്ങീട്ടു;
ധന്യനിലൈശ്വര്യവും ധീരനിൽ സ്ഥിരതയു-
മെന്നുമേ സത്തന്മാരിൽ ക്ഷമയുമണഞ്ഞീടും.
പാതകിയായീടുമദ്ദാനവാധമൻതന്നെ
വേധിച്ചതങ്ങുന്നത്രേ സംശയമില്ലിങ്ങിതിൽ.
ഗോക്കൾതൻ മാതാവായ കാമധേനുവാമവൾ
നിൻമുണ്ടാകും മൊഴിയോടുകില്ലൊരിക്കലും.
ആകയാൽ ഭവാനുടെ സംബന്ധം ലഭിച്ചൊരു
യോഗശാലിനിയിവൾ ധന്യയായ്ത്തീർന്നു ദൃഢം.
വിധിപോലെല്ലാമൊത്തുവന്നിനി വേണ്ടും കാര്യ-
മധുനാ നടത്തുക നീയിനി മഹാവീര!"

ഗന്ധർവ്വവിജയം ആട്ടക്കഥ, കുറുപ്പു ചെറുപ്പത്തിൽ നിർമ്മിച്ചതാണ്. കവിതയുടെ പ്രൗഢത കുറയും; എങ്കിലും ലാളിത്യവും ശബ്ദഭംഗിയും വേണ്ടിടത്തോളമുണ്ട്. രണ്ടു പദ്യങ്ങൾ പകർത്താം:

മന്ദാരാദിസുരദ്രുമൈഃ പരിവൃതം മന്ദാനിലാന്ദോളിതം
കുന്ദാശോകമുഖപ്രസൂനരചിതൈസ്സല്ലൈയുർതം നന്ദനം
കന്ദർപ്പാജ്ഞവിധൂതബാണസുരപതിസ്സോല്ലാസമാരാധയൻ
മന്ദംമന്ദമുവാച ദേവവനിതാവൃന്ദം പ്രസന്നാശയം.

(കല്പവൃക്ഷങ്ങളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടതും, ഇളംകാറ്റു വീശുന്നതും, അശോകം മുതലായ പുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട തല്പങ്ങളോടുകൂടിയതും ആയ നന്ദനോദ്യാനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടു ദേവേന്ദ്രൻ ദേവസ്ത്രീകളോടു പറഞ്ഞു.)

വിജിഗീഷുരാശു വിജയോഽ ഖേചരാൻ
സഹജം പ്രണമ്യ സ ഹി ജാതകൗതുകഃ
മനുതേ സ്മ വായുതനുജം കപീശ്വരം
രജനീചരേശ്വരജനീദിനേശ്വരം.

(ഗന്ധവ്വവിജയത്തിൽ ഉല്ലുണ്ടയോടുകൂടിയ വിജയൻ, സഹജനെ വന്ദിച്ചിട്ട്, രാക്ഷസാന്തകനായ വായുപുത്രനെ മനസ്സിൽ സ്മരിച്ചു.)

മഹാകവിയുടെ മുക്തകങ്ങളിൽ ചിലതാണ് അടിയിൽ ചേർക്കുന്നതു്.

വണ്ണോൽകൃഷ്ണതകൊണ്ടതന്നെ ജനനാൽ സമ്പൂജനീയൻ ഭവാൻ
തിണ്ണം കൗമുദിയാമലംകൃതിയൊടും ശോഭിച്ചിടുന്നനപഹം
എന്നല്ലക്ഷഗണത്തൊടൊത്തു വിലസും ശീതാംശുബിംബം കണ-
ക്കിന്നിങ്ങിജ്ജനചിത്തകൈരവഗണം നന്നായ് വിടർത്തുന്നിതാ.

ആറുകാൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ജഡ്ജിയുടെ ഭഗവദ്ഗീതാഭാഷാന്തരത്തിന്റെ പരിശോധനസ്സായി ശംഖുമുഖത്തുവച്ചു കൂടിയ ഗീതാമംഗലപണ്ഡിതസദസ്സിലെ ഒരു അംഗമായിരുന്ന കരമന കേശവശാസ്ത്രികളെപ്പറ്റി പ്രശംസിച്ചു് എഴുതിയതാണു് ശ്ലേഷാലങ്കാരരുചിരമായ ഈ പദ്യം.

ഗീതാം ഗീർവ്വാണവാണീപ്രചുരവിലസിതാം ശ്രുക്തികാമേവ ഭിന്ദൻ
ധാതാവേദാനിവാസ്യാബഹുളപണയുതാന്മൗക്തികാനാശു ഹൃത്വാ
ദാതാ സത്കേരളോക്ഷ്യാ കൃതമുദുപദമാലാം സുമാലാം മഹദ്ഭ്യഃ
സൂതസ്സ്യാവാവതാരാന്തരമഹഹ! ഭവാൻ നാത്ര സന്ദേഹലേശഃ

മുൻപറഞ്ഞ പണ്ഡിതസദസ്സിൽ ആദ്യമായിച്ചെന്നപ്പോൾ, സംഘാദ്ധ്യക്ഷനായ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളജഡ്ജിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു് നമ്മുടെ കവി ചൊല്ലിയതത്രേ ഈ പദ്യം.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭഗവദ്ഗീതാഭാഷാനുവാദത്തെ ഇതിൽ ചമത്കാരജനകമായി ശ്ലാഘിച്ചിരിക്കുന്നു.

കവിതാരസമെത്ര നന്നു പാത്താൽ
കവിതാരോദുപ! ഭൂമിദേവനൗലേ!
കവിതാരസമാനശോഭയോടി-
ക്കവിതാരംഗതലേ വിളങ്ങുമേറെം.

കണ്ടിയൂർ മഹാദേവശാസ്ത്രികളുടെ രംഭാപ്രവേശ നാടകത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു് എഴുതിയതാണു് യമകപ്രധാനമായ ഈ പദ്യം.

സർവ്വേ സ്വസുഖമുദ്ദിശ്യ
ശുഭകർമ്മാണി കുർവ്വതേ
ശ്രീമൂലകനൃപസ്യാനി
ലോകക്ഷേമായ കല്പതേ.

ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ അറുപത്തി മൂന്നാമത്തെ ആട്ടത്തിരുനാൾ പ്രമാണിച്ചു രചിച്ചതാണു് ഈ പദ്യം. "എല്ലാവരും സ്വസുഖത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു ശുഭകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നു; ശ്രീമൂലഭൂപാലകനാകട്ടെ ലോകക്ഷേമാർത്ഥമാണു് അവ ചെയ്യുന്നതു്" എന്നു സാരം.

വാങ്മാധുര്യക്കൊഴപ്പും വസുധയിലടവേ ചേർന്ന കീർത്തിത്തഴപ്പും
സമ്മോദാൽ സത്സമാജം നിജവശഗതമാക്കുന്ന ചാതുര്യവായ്പും
പ്രാങ്മേദിന്യാം വിളങ്ങുന്നൊരു ഹൃദയരമണ്ണാത്ത സാരസ്യമുപ്പും
ചെമ്മേ കൈക്കൊണ്ടു ഭൂമൗ വിഹരതു സുജനാനന്ദിനീയം ശതാബ്ദം.

'സുജനാനന്ദിനി'ക്കു് അയച്ച മംഗളാശംസാപദ്യമാണിതു്.

ഇനി, ഒരു ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടു മഹാകവിയുടെ സമസ്യാപൂരണരീതി കാണിക്കാം. ചതുർത്ഥപാദമാണു സമസ്യ; എരുവയിൽ ചക്രപാണിവാരിയർ ഉത്ഥാപകനും.

വെണ്ണീറും പാമ്പുമെല്ലും പുലിയുടെ തൊലിയും മാരനെച്ചുട്ട ചെന്തീ-
ക്കണ്ണും മാനിൻ കിടാവും മതിയുടെ കലയും ഉമ്പയും ഗൃത്തവാദ്യം
തണ്ണീരും നിത്യമേത്തും ശിവനുടെ ചരണം സേവചെയ്യുന്നതാണേ
"തിണ്ണം നന്നെന്നു തോന്നീടകിലിതിലപരം നന്നു മറൊന്നുമില്ല."

ഉപര്യുദ്ധൃതങ്ങളായ ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു കുറുപ്പിന്റെ കവിത ദോഷരഹിതമാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ തരമില്ല. നിരർത്ഥകം, യതിഭംഗം, ഗ്രാമ്യം, അപ്രയുക്തം മുതലായ ചില കാവ്യദോഷങ്ങളും, ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളിൽ നിഷ്പ്രയോജകത്വവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ കാണാൻ കഴിയും. രാമചന്ദ്രവിലാസത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ,

> "അറിവുടയവർ നല്ലപോലെ നോക്കി–
> ക്കുറവുരചെയ്തിലുമല്ലലില്ല തെല്ലും;
> അരിയ മണികൾ ചാണയിൽത്തേച്ചു മിനുക്കിയെന്നാൽ
> പെരിയവിലയ്ക്കുതന്നെ യോഗ്യമായ്ത്തീരുമല്ലോ."

എന്നു് ആവരിഷ്കവിതന്നെ വിനയമസൃണമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നിരുന്നാലും, കേരളപാണിനി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുപോലെ, "അഴകത്തുകുറുപ്പിന്റെ കൃതികൾക്കു വിശേഷാൽ ഒരു അഴകുണ്ടു്." മൂലൂർ പത്മനാഭപ്പണിക്കർ 'കവിരാമായണ'ത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:

> "അഴകൊത്ത നല്ല കവിതാമരന്ദമാം–
> മഴ പെയ്യുപെയ്യു സതതം വസിക്കയാൽ
> അഴകത്തു സൽകവി സുബാഹുവെന്നു താൻ
> മുഴുതിങ്കൾനേർമുഖി! ധരിക്ക മാനസേ."

കുമ്മമ്പള്ളിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ

ആ മഹാപുരുഷനെ ഒരിക്കൽ കണ്ടാൽ പിന്നീട്ട മറക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ഒത്തകിളരം; ഇരുനിറത്തിൽ അല്പം ചടച്ചശരീരം; കണ്ഠത്തിൽ രുദ്രാക്ഷമാല; നെറ്റിയിലും ദേഹത്തിലും ഭസ്മക്കുറി; കയ്യിൽ വടി; അരയിൽ ശുഭ്രവസ്ത്രം; തോളിൽ തോർത്ത്; ചൈതന്യം തുളുമ്പുന്ന മുഖം—ഹാ! എന്തൊരു തേജസ്സ്; എന്തൊരു ഓജസ്സ്! കണ്ടാൽ ആരും അറിയാതെതന്നെ വണങ്ങിപ്പോകും. അദ്ദേഹം പരമഭക്തനാണ്; പണ്ഡിതപ്രകാണ്ഡമാണ്; കവികുലശിരോമണിയാണ്; സർവതന്ത്രസ്വതന്ത്രനാണ്. രാമദാസൻ എന്ന അപരനാമത്താൽ അങ്കിതനാണ്. പുണ്യശ്ലോകനായ ശ്രീനാരായണഗുരുദേവന്റെ വന്ദ്യ ഗുരുനാഥനുമാണ്. ഇതിൽ കൂടുതലായി എന്തു വേണം ഒരാൾ സംപൂജ്യനാകാൻ?

രാമൻപിള്ള ആശാൻ 1020-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ അശ്വതിനക്ഷത്രത്തിൽ പുതുപ്പള്ളിൽ കുമ്മമ്പള്ളിൽ കുടുംബത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയായ തട്ടപുരയ്ക്കൽ വീട്ടിൽ ജനിച്ചു. മാതാവു പാർവതിഅമ്മയും, പിതാവു രാമപുരം ഗ്രാമത്തിൽ കീഴ്ശേരിമഠത്തിൽ ഗണപതിപ്പോറ്റിയുമായിരുന്നു. രാമൻപിള്ളയ്ക്കു വേലായുധൻപിള്ള എന്നൊരു ജ്യേഷ്ഠനുണ്ടായിരുന്നതായി അറിയുന്നു. പഴയ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച്, മലയാളം, തമിഴ്, വാക്യം, പരൽപ്പേര്, ജ്യോവ്, കാലദീപം മുതലായവ കുറുവേലിൽ ആശാനോട്ട് അഭ്യസിച്ചു.

ചെങ്ങന്നൂർ ക്ഷേത്രം വക ഏതാനും വസ്തുക്കൾ രാമൻപിള്ള ആശാന്റെ കുടുംബത്തിലേക്ക് അനേകം തലമുറകൾക്കു മുൻപുതന്നെ പതിച്ചു കിട്ടിയിരുന്നു. തൽപ്രതിഫലമായി ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ വേലകളിക്ക് ഒരാളെ ആണ്ടിലൊരിക്കൽ അയയ്ക്കേണ്ട ചുമതല ആ കുടുംബത്തിലെ കാരണവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം, ബാലനായ രാമൻപിള്ളയെയാണ് അതിലേക്കു നിയോഗിച്ചത്. അതനുസരിച്ചു നമ്മുടെ ബാലൻ ചെങ്ങന്നൂരിൽ പോയിത്താമസിച്ച്, വേലകളി അഭ്യസിച്ച്, ആണ്ടുതോറും ആ വിദ്യ അവിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുവന്നു. അതോടുകൂടി, സുപ്രസിദ്ധനായ ആറാട്ടുപുഴ വേലായുധപ്പണിക്കരുടെ കഥകളിയോഗത്തിൽ ചേർന്ന്, കഥകളിയിൽ വേഷം കെട്ടി ആടുന്നതിനു് അഭ്യസിക്കുകയും, അചിരേണ ഒന്നാംതരം ഒരു കഥകളിനടനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

അക്കാലത്തു പ്രസ്തുത കഥകളിയോഗത്തിലെ മറ്റൊരു നടനും രാമൻപിള്ളയും തമ്മിൽ ഒരു പദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെസംബന്ധിച്ചു വാദമുണ്ടായി. സംസ്കൃതജ്ഞാനമില്ലാഞ്ഞതിനാൽ ആ പദത്തിനു രാമൻപിള്ള കാണിച്ചകയ്യു് വാസ്തവത്തിൽ തെറ്റായിരുന്നു. അതിനാൽ, ആ നടൻ, 'അമരകോശത്തിലെ ആദ്യവർഗ്ഗമെങ്കിലും പഠിച്ചിട്ടു വേണം ആട്ടക്കാരനായി ഞെളിഞ്ഞുനടക്കാൻ' എന്നു പറഞ്ഞു്, അദ്ദേഹത്തെ അല്പം അപഹസിച്ചു. അതു് അഭിമാനധനനായ രാമൻപിള്ളയുടെ മൃദുലഹൃദയത്തിൽ രാമബാണംപോലെ തറച്ചതിനാൽ സംസ്കൃതം പഠിക്കാതെ വേഷം കെട്ടുകയില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം ശപഥം ചെയ്തു. അന്നു മുതൽ സംസ്കൃതം പഠിക്കണമെന്നുള്ള ആശ അദ്ദേഹത്തിൽ ശ്രുഢമൂലമായിത്തീർന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ തിരുനെൽവേലിയിൽ കടയനല്ലൂരിനു സമീപമുള്ള വീരശിഖാ

മണിഗ്രാമത്തിൽനിന്നു കൈലാസശാസ്ത്രികൾ എന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധനായ സംസ്കൃതപണ്ഡിതൻ കായംകുളത്തു് എരിവെയിൽ അപ്പൻകുളങ്ങരമഠത്തിൽ താമസിച്ചു്, പലരേയും സംസ്കൃതഭാഷ പഠിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്നു. ശിഷ്യന്മാരെ വേഗത്തിൽ വ്യൽപന്നന്മാരാക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് അന്യാദൃശമായ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വിവരമറിഞ്ഞു്, രാമൻപിള്ള അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ചു്, തന്നെക്കൂടി സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കാൻ ദയയുണ്ടാകണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു. അതനുസരിച്ചു കരുണാനിധിയായ ശാസ്ത്രികൾ അദ്ദേഹത്തെക്കൂടി തന്റെ ശിഷ്യഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. രാമൻപിള്ള അനുക്രമമായി കാവ്യങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ, അലങ്കാരങ്ങൾ ഇവ പഠിച്ചു് ശാസ്ത്രികളുടെ ശിഷ്യന്മാരിൽ അദ്വിതീയനായിത്തീർന്നു. ബ്രാഹ്മണേതരന്മാർ വ്യാകരണശാസ്ത്രം അഭ്യസിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചിരുന്ന ശാസ്ത്രികൾ, രാമൻപിള്ളയെ ആ ശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കാതെ ഒഴിച്ചുവിടാൻ നോക്കി. പക്ഷേ, തന്റെ പ്രിയശിഷ്യന്റെ നിർബന്ധം അനിവാര്യമായിത്തീർന്നതിനാൽ അയാൾക്കുവേണ്ടി "ബാലബോധാമൃതം" എന്നൊരു ലഘുവ്യാകരണം നിർമ്മിച്ചുകൊടുത്തു. പ്രതിഭാശാലിയായ രാമൻപിള്ള കാലവിളംബം കൂടാതെ വ്യാകരണത്തിലും നിഷ്ണാതനായി. ശിഷ്യനു ഗുരുവിന്റെനേക്കുള്ള ഭക്തിയും, ഗുരുവിനു ശിഷ്യന്റെ നേക്കുള്ള വാത്സല്യവും അന്യാദൃശമായിരുന്നു. ഗുരുവിനെ വന്ദിക്കാതെ ഒരു കൃതിയും ശിഷ്യൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടില്ല. ശിഷ്യനു് ഉച്ചാവചങ്ങളായ ആശിസ്സുകൾ ഗുരു നല്കീട്ടുമുണ്ടു്. 'രാമദാസൻ' എന്ന പേരുതന്നെ ഗുരുദത്തമാണു്.

ശാസ്ത്രികളുടെ അടുക്കലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം പള്ളിക്കൽ കട്ടച്ചിറ ചെമ്പകശ്ശേരിപ്പോറ്റിയോട്

വൈദ്യവും, പത്തിയൂർ പട്ടയത്തു യജമാനനോട്ട ജ്യോതിഷം, ശില്പശാസ്ത്രം ഇവയും, ശ്രീധരയോഗിയോട്ട വേദാന്തവും രാമൻപിള്ള അഭ്യസിക്കുകയുണ്ടായി. പഞ്ചാംഗഗണന പഠിക്കാൻ കുമ്മമ്പള്ളിക്ക് ഒരു ദിവസം മാത്രമേ വേണ്ടിവന്നുള്ളുവത്രേ. അദ്ദേഹത്തിനു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലുണ്ടായിരുന്ന അവഗാഹം അഗാധമായിരുന്നു. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലെ ലീലാവതി തുടങ്ങിയ ഉൽഗ്രന്ഥങ്ങൾ രാമൻപിള്ള പഠിച്ചതു മാത്രമർപ്പണിക്കരോടാണ്.

ഗുരുമുഖേനയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം രാമൻപിള്ള, വാരണപ്പള്ളികുടുംബത്തിലെ കാരണവരും ഉദാരചരിതനുമായിരുന്ന കൊച്ചുകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച്, കുട്ടികളെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. ഭിന്നവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവരും, ഭിന്നദേശങ്ങളിൽനിന്നു വന്നുചേർന്നവരുമായ നിരവധി വിദ്യാർത്ഥികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ആശാൻ 32 വർഷം തുടർച്ചയായി പലരേയും കാവ്യനാടകാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തേപ്പോലെ ശിഷ്യസമ്പന്നനായ ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ അക്കാലത്തു് അടുത്തെങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാർത്തികപ്പള്ളി, കരുനാഗപ്പള്ളി, മാവേലിക്കര എന്നീതാലൂക്കുകളിൽ 11-ാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ പലരിലും ദൃശ്യമായിരുന്ന സംസ്കൃതഭാഷാഭിജ്ഞതയ്ക്കു പ്രധാനകാരണഭൂതൻ രാമൻപിള്ള ആശാനാണ്. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ, ചവറയിൽ പുതുക്കാട്ട മഠത്തിൽ കൃഷ്ണനാശാൻ, കുമാരനാശാന്റെ ഗുരുവായ മണമ്പൂർ ഗോവിന്ദനാശാൻ, ഉടയാൻകുഴിയിൽ കൊച്ചുരാമൻ വൈദ്യൻ, പെരുന്നെല്ലി കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ, പുതുപ്പള്ളിൽ പി. കെ. പണിക്കർ, വെളുത്തേരിൽ കേശവൻ വൈദ്യൻ, വക്കല കൃഷ്ണപിള്ള

ആശാൻ, മണിപ്പുഴ കൃഷ്ണപ്പണിക്കർ, കടയ്ക്കാവൂർ കൊച്ചു രാമൻ വൈദ്യൻ, വാരണപ്പള്ളിൽ കുഞ്ഞുപണിക്കൻ, കെ. സി. കുഞ്ഞൻവൈദ്യൻ, കുട്ടംപേരൂർ കൊച്ചുകൃഷ്ണ നാശാൻ, ചെല്ലപ്പാപിള്ള ജഡ്ജി എന്നിവരാണ് ആശാ ന്റെ അന്തേവാസികളിൽ പ്രധാനന്മാർ. ഇവരിൽ മിക്ക വരും ഒടുവിൽ പ്രശസ്തപണ്ഡിതന്മാരും വിശിഷ്ടകവിക ളുമായി ഉയർന്നവരാണ്.

അദ്ധ്യാപകവൃത്തി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ആ താരുണ്യ ദശയിൽ, സ്വകുടുംബവുമായി പണ്ടേതന്നെ വേഴ്ചയുണ്ടാ യിരുന്ന ഒരു അഭിജാതകുടുംബത്തിൽനിന്ന് ഒരു സ്ത്രീയെ രാമൻപിള്ള വിവാഹം ചെയ്തു. ആ ഭാര്യയിൽ അദ്ദേഹ ത്തിന് ഒരു പെൺകുട്ടിയുണ്ടായി.

രാമൻപിള്ള ആശാൻ, 1088-ാമാണ്ടു വൃശ്ചിക മാസത്തിൽ ശുക്ലദ്വാദശിയോടു ചേർന്ന അശ്വതി നക്ഷത്ര ത്തിൽ യശഃശ്ശരീരനായി. ജനനവും മരണവും ഒരേ മാസ ത്തിലും ഒരേ നാളിലും! മരണദിവസവും സമയവും ആ ജ്യോതിർവ്വിത്തു മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ നിർണ്ണയിച്ചിരുന്നു എന്നും, അതുപോലെതന്നെ സംഭവിച്ചു എന്നും വയ്യീയാ ന്മാരായ ചില അനുഭസ്ഥന്മാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. മരിക്കുമ്പോൾ ആശാന് 68 വയസ്സുണ്ടായിരുന്നു.

കുമ്മമ്പള്ളിയുടെ കൃതികളെ സംബന്ധിച്ചു പൂർണ്ണ വിവരങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാനെന്നപോലെ കുമ്മമ്പള്ളിക്കും ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങ ളിൽ കവനം ചെയ്യുന്നതിനായിരുന്നു കൂടുതൽ പ്രതിപ ത്തിയും സ്വാധീനതയും. കുമ്മമ്പള്ളിയുടെ അറിയപ്പെട്ടി ട്ടുള്ള കൃതികൾ (1) പ്രബോധചന്ദ്രോദയം ഭാഷാനാടകം, (2) സുഭദ്രാഹരണം ഓട്ടൻതുള്ളൽ, (3) പട്ടണത്തുപിള്ള യാർ പാട്ട്, (4) വക്കലാന്ധലമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്,

(5) ഭഗവന്നാമസൂത്രമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്, (6) കൃഷ്ണാർ ജ്ജുനവിജയം, (7) സത്യാസ്വയംവരം എന്നീ ആട്ടക്കഥ കൾ, (8) ഷാണ്മാതുര മാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്, (9) ദേ വീമാഹാത്മ്യം, (10) കാദംബരീ കഥാസാരം (ഗദ്യം), (11) ബാലപ്രബോധാമൃതം, (12) സുബ്രഹ്മണ്യസ്തോത്രം, (13) നേത്രഭംഗചരിതം, (14) അനന്തവിലാസം എന്നീ വയാകുന്നു.

എ. ഡി. 11-ാം ശതകത്തിന്റെ അന്തിമഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ശ്രീ കൃഷ്ണമിശ്രയതിയുടെ ഷഷ്ഠാങ്കാത്മക മായ ഒരു ഒന്നാംതരം സംസ്കൃതനാടകമാണ് പ്രബോധ ചന്ദ്രോദയം. അദ്വൈതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ നാടകരൂപേണ ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതനാടകലോക ത്തിൽ നവീനമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെയാണ് ഈ കൃതി പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. കൃഷ്ണമിശ്രൻ പ്രസ്തുതകൃതി നിർമ്മിച്ചതു വിഷയാസക്തനായ തന്റെ ഒരു ശിഷ്യനെ അന്തർമുഖനാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. വേദാന്തദേശികർ 'സങ്കല്പസൂര്യോദയം' എന്ന നാടകം നിബന്ധിച്ചതു് ശ്രീരംഗത്തുവച്ചു പ്രബോധചന്ദ്രോദയം കണ്ടിട്ടാണത്രേ.

പ്രബോധചന്ദ്രോദയത്തിലെ ഇതിവൃത്തം ഇതാണ്: "മായയിൽ മനസ്സ് എന്നൊരു പുത്രൻ ആത്മാവിനു് ഉണ്ടായി. മനസ്സിനു നിവൃത്തി എന്ന ഭാര്യയിൽ വിവേ കാദികളും പ്രവൃത്തി എന്ന ഭാര്യയിൽ മഹാമോഹാദിക ളും ജനിച്ചു. കുത്സിതപ്രകൃതികളായ മഹാമോഹാദികൾ വിവേകാദികളെ പലവിധത്തിൽ ഉപദ്രവിച്ചു. അവർ മനസ്സിനെ സ്വാധീനമാക്കീട്ട്, ആത്മാവിനെ ബന്ധന ത്തിൽ പാർപ്പിച്ചു. ആത്മാവിനെ മോചിപ്പിക്കാനും, മന സ്സിനെ നേർവഴിക്കു കൊണ്ടുവരാനും ആയി വിവേകം

തീവ്രമായി യത്നിച്ചു. പക്ഷേ, ആ യത്നം ഫലിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ വൈരം മൂത്തു് ഒരു ഭയങ്കരസമരമുണ്ടായി. നാസ്തികമതങ്ങളും മറ്റും മഹാമോഹപക്ഷത്തും, വേദദർശനാദികൾ വിവേകപക്ഷത്തും ചേർന്നു. കാശിയായിരുന്നു പോക്കളം. ഈ പോരിൽ വിഷ്ണുഭക്തി വിവേകത്തെ സഹായിച്ചു. മഹാമോഹാദികൾ തോറ്റോടി. പുത്രന്മാരുടെ ഈ ദുഃസ്ഥിതിയോർത്തു് മനസ്സു് ആത്മഹത്യയ്ക്കു തുനിഞ്ഞു. അപ്പോൾ വൈയാസികിയായ സരസ്വതി, ധർമ്മോപദേശം ചെയ്തു്, മനസ്സിനെ ശാന്തനാക്കി. അന്തർമ്മുഖനായി ആയുശ്ശേഷം നയിക്കാൻ മനസ്സും തീരുമാനിച്ചു. പിന്നീടു് വിവേകം അല്പകാലം രാജാവായി വാണു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഉപനിഷത്തു ഗർഭം ധരിക്കുകയും, അവൾക്കു വിദ്യ എന്നും, പ്രബോധചന്ദ്രൻ എന്നും രണ്ടു സന്താനങ്ങൾ ഉണ്ടാകയും ചെയ്തു. വിദ്യ, ലോകത്തിൽ സർവ്വത്ര സഞ്ചരിച്ചു് മഹാമോഹാദികളെ നശിപ്പിച്ചു. പ്രബോധചന്ദ്രൻ ആത്മാവിനെ ബന്ധനത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ചു. വിഷ്ണുഭക്തിയും വിവേകവും മറ്റും അന്തർദ്ധാനംചെയ്തു. ഒടുവിൽ സാത്മാവബോധോജ്ജ്വലമായ പരമസുഖജ്യോതിസ്സുമാത്രം പ്രകാശിക്കുന്നു."

പ്രസ്തുത നാടകത്തെ സി. എൻ. എ. രാമയ്യാശാസ്ത്രി എം. എ.-യുടെ പിതാവായ നാണു അയ്യാശാസ്ത്രിയും കുമാരനാശാനും ഒരു ശങ്കുണ്ണിമേനവനും ഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. ആദ്യത്തെ ഭാഷാനുവാദം അദ്യാപി അസൂര്യംപശ്യമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. പ്രായേണ പ്രബോധചന്ദ്രോദയത്തെ അനുകരിച്ചാണു് ഭാഷാകവി കുന്നത്തു സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി ബോധചന്ദ്രപ്രകാശം എന്ന ഭാഷാനാടകം രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ആശാൻ, പ്രബോധചന്ദ്രോദയം വിവർത്തനംചെയ്തതു് 1077 കർക്കടകത്തിലാണു്. "ജേതാവായിരിക്കുന്ന പ്രധാനനായകൻ വിവേകവും ജേതവ്യനായിരിക്കുന്ന പ്രതിനായകൻ മഹാമോഹവും പരമാത്മജ്ഞാനോദയം ഫലവും ആയിരിക്കയാൽ സംസ്കൃതത്തിൽ അധികപരിചയമില്ലാത്തവരായുള്ള ആസ്വാദകജനങ്ങൾക്കു് ആത്മബോധോദയത്തിനു മാർഗ്ഗമായിത്തീരും" എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് താൻ ആ വിവർത്തനത്തിനു് ഉദ്യമിച്ചതാണെന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ആശാന്റെ ഭാഷാനുവാദത്തിനു വിശേഷാൽ ഒരു അഴകുണ്ടു്. അതിലെ ഭാഷാസംസ്കൃതപദസമ്മേളനം (മണിപ്രവാളം) ഹൃദ്യമാകുന്നു. മൂലത്തിലെ ഭാവരസാദികൾ ഭാഷയിലും ഔചിത്യബോധത്തോടുകൂടി നിവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മൂലത്തിലെ അർത്ഥകല്പനയും ശബ്ദവൈചിത്ര്യവും തർജ്ജമയിലും സംക്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "ആറും നൂറും വെടിപ്പല്ലെ-ന്നേറെ ലോകർ കഥിക്കയാൽ" തർജ്ജമയിൽ ആറാമങ്കത്തെ രണ്ടായി പിരിച്ചു് ആകെ ഏഴങ്കമാക്കിയിരിക്കുന്നു. പദാനുപദതർജ്ജമയിലല്ല, ആശയാവിഷ്കരണത്തിലാണു് ആശാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എല്ലാ പദ്യങ്ങളും നിർദ്ദോഷങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഭാഷാന്തരമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി കണ്ണുമടച്ചുകൊണ്ടു കൃതിച്ചുപായുന്ന സമ്പ്രദായം ആശാനുണ്ടായിരുന്നതായിത്തോന്നും ചില പദ്യങ്ങൾ നോക്കിയാൽ. ആധുനികദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അസുന്ദരമായും ചിലതെല്ലാം ഈ കൃതിയിൽ കണ്ടേക്കാം. എങ്കിലും പൊതുവേ വിവർത്തനം വിജയകരമായിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയണം. പരിഭാഷാരീതി കാണിക്കാൻ മൂലത്തോടുകൂടി ചില പദ്യങ്ങൾ പകർത്തുന്നു.

മഹാമോഹരാജാവിന്റെ വരവിനെ പുരസ്കരിച്ചു:

1. മൂലം

നിഷ്യന്ദെച്ചന്ദനാനാം സ്ഫടികമണിശിലാവേദികാഃ
സംസ്ക്രിയന്താം
മുച്യന്താം യന്ത്രമാല്യാഃ പ്രചരതു പരിതോ വാരിധാരാ ഗൃഹേഷു
ഉച്ഛ്രീയന്താം സമന്താത് സ്ഫുരദുരുമണയഃ ശ്രോണയസ്തോരണാനാം
ധൂയന്താം സൗധമൂർധസ്വമരപതിധനുർധാമചിത്രാഃ പതാകാഃ

ഭാഷ

മിന്നീടുന്നോരു രത്നത്തൂണുകൾ കഴുകണം ചന്ദനാംഭസ്സിനാലേ
ചിന്നിച്ചിന്നിച്ചൊഴുക്കീടണമമലജലം യന്ത്രമാല്യത്തിലൂടെ
പൊന്നിൻസ്തംഭങ്ങൾ നാട്ടീട്ടുചരി മണിമയത്തോരണം കെട്ടിടേണം
മിന്നൽക്കൊപ്പം ജ്വലിക്കും രുചിരതരകൊടിക്കൂറ തൂക്കേണമെങ്ങും.

ഇതൊരു സ്വതന്ത്രവിവർത്തനമാണെന്നു തോന്നുന്നു. 'സ്ഫടികമണിശിലാവേദികാഃ' എന്നതിനു വെറും 'രത്നത്തൂണുകൾ' എന്ന തർജ്ജമ പോരാ. 'ഗൃഹേഷു' എന്ന പദം തർജ്ജമയിൽ വിട്ടിരിക്കുന്നു. 'പൊന്നിൻസ്തംഭങ്ങൾ' മൂലത്തിലില്ല. കൊടിക്കൂറകൾ തൂക്കേണ്ടതു സൗധശൃംഗങ്ങളിലാണ്; തർജ്ജമയിൽ അതിനു പകരം 'എങ്ങും' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മഹാമോഹം പ്രിയയായ മിഥ്യാദൃഷ്ടിയെ നോക്കീട്ട്:

2. മൂലം

ശ്രോണീഭാരഭരാലസാ ദരഗലന്മാല്യോപവൃത്തിച്ഛലാ–
ല്ലീലോൽക്ഷിപ്തഭുജോപദർശിതകുചോന്മീലന്നഖാങ്കാവലിഃ
നീലേന്ദീവരദാമദീർഘതരയാ ദൃഷ്ട്യാ ധയന്തീ മനോ
ദോഷാന്ധോളനലോലകങ്കണരണൽകാരോത്തരം സപ്തതി

ഭാഷ

വേണീഭാരമതിൽ ചൂടിച്ച കുസുമം പേണീടുവാനെന്നപോ–
ലേണീനേർമിഴി പാണിപൊക്കി നഖജം കാണിച്ചിടുന്നു വ്രണം
ശ്രോണീഭാരമദാലസാ യുവമനസ്സുണാക്കി നോക്കി ക്ഷണാൽ
നാണിക്കാതെ വരുന്നു ഭ്രഷണമിളന്മാണിക്യശബ്ദത്തൊട്ടം

ഈ തർജ്ജമയിൽ കവിയുടെ നിരങ്കുശത്വം നിഴലിച്ചു കാണാം. എവിടെയുള്ള നഖക്ഷതമാണ് മിത്ഥ്യാദൃഷ്ടി കാണിക്കുന്നതെന്നു തർജ്ജമയിൽ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുപോലെതന്നെ, മൂലത്തിലെ ദൃഷ്ടിയുടെ വിശേഷണം ഭാഷയിൽ വിട്ടിരിക്കുന്നു. അഷ്ടപ്രാസത്തിലുള്ള ഭ്രമത്താലായിരിക്കണം, 'നാണിക്കാതെയും' മറ്റും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. 'ദോഷാന്ദോളനലോലകങ്കണരണത്കാരോത്തരം' എന്ന മൂലത്തിനു് 'ഭൂഷണമിളന്മാണിക്യശബ്ദത്തൊടും' എന്ന തർജ്ജമ മതിയായില്ല. ഹസ്തചാലനം നിമിത്തം ഇളകുന്ന വളകളുടെ കിലുക്കത്തോടുകൂടി എന്നാണു മൂലത്തിനർത്ഥം. ആ അർത്ഥമല്ലല്ലൊ തർജ്ജമയ്ക്കു്. ഏതായാലും, ആകപ്പാടെ തർജ്ജമയ്ക്കു് ഒരു ആനച്ചന്തമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കണം.

വസന്തവിചാരം രാജാവിനോടു്:

3. മൂലം

ചന്ദ്രശ്ചന്ദനമിന്ദുധാമധവളാ രാത്രിർദ്ദിരേഫാവലീ–
ത്തദ്ങ്കാരോന്മുഖരാ വിലാസവിപിനോപാന്താ വസന്തോദയാഃ
മന്ദ്രധ്വാനഘനോദയാശ്ച ദിവസാ മന്ദാഃ കദംബാനിലാഃ
ശൃംഗാരപ്രമുഖാശ്ച കാമസുഹൃദോ നാര്യാം ജിതായാം ജിതാഃ

ഭാഷ

ചന്ദ്രൻ ചന്ദനവും കളിത്ത പനിനീർ കൂവും കയിൽക്കുട്ടവും
സാന്ദ്രാമോദസുമാളിപാളിമിളിതം പൂങ്കാവു മന്ദാനിലൻ
മന്ദ്രധ്വാനഘനം ദിനം സുരഭിയെന്നിത്യാദി മിത്രങ്ങളെ–
ത്തന്ദ്രാഹീനമഹോ! ജയിച്ചു തരുണീവൃന്ദത്തെ വെന്നീടകിൽ.

മൂലത്തിൽ പദങ്ങൾ കിടക്കുന്ന മുറയ്ക്കു് തർജ്ജമ ചെയ്യണമെന്നുള്ള നിർബ്ബന്ധം കവിക്കില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. കവിയുടെ നിരങ്കുശത്വം ഈ പദ്യത്തിലും കാണാം. 'കളിത്ത പനിനീരും', 'കൂവും കയിൽക്കുട്ടവും' മറ്റും കുമ്മമ്പ

ള്ളിയുടെ സ്വന്തം സൃഷ്ടികളാണ്. വണ്ടിനേക്കാൾ കുയിലിനോട്ടം, ചന്ദ്രികാമനോജ്ഞമായ രാത്രിയേക്കാൾ കുളിത്ത പനിനീരിനോട്ടമാണ നമ്മുടെ സരസകവിക്കിഷ്ടം! 'മന്ദാഃ കദംബാനിലാഃ' എന്നതിനു 'മന്ദാനിലൻ' എന്ന തജ്ജമ പോരാ. 'കാമസുഹൃദഃ' എന്നതിനു 'മിത്രങ്ങൾ' എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയോ? 'ശൃംഗാരപ്രമുഖാഃ' എന്ന പദം തജ്ജമയിൽ വിട്ടിരിക്കുന്നു. 'തന്ദ്രാഹീനം' എന്ന പദം 'കൈരളീമഹിളതൻമംഗല്യ'മായ കേരള പ്രാസത്തെ രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി ചേത്തതായിരിക്കാം. കവിയുടെ ശബ്ദാലങ്കാരപ്രതിപത്തി ഇവിടെയും കാണാം.

വൈരാഗ്യം മനസ്സിനോട്ട്:

4. മൂലം

പാന്ഥാനാമിവ വർത്മനി ക്ഷിതിരുഹാം നദ്യാമിവ ഭ്രശ്യതാം
മേഘാനാമിവ പുഷ്കരേ ജലനിധൗ സാംയാത്രികാണാമിവ
സംയോഗഃ പിതൃമാതൃബന്ധുതനയഭ്രാതൃപ്രിയാണാം യദാ
സദ്യോദ്ദൂരവിയോഗ ഏവ വിദുഷാം ശോകോദയഃ കസ്മദാ?

ഭാഷ

ആറ്റിൽ കാഷ്ഠതൃണങ്ങളും പുഴകളിൽ ചുറ്റുന്ന വള്ളങ്ങളും
കാറ്റിൽച്ചേന്ന ഘനങ്ങളും വഴികളിൽ പാരും വഴിക്കാരുമെ
തെറ്റെന്നങ്ങു പിരിഞ്ഞുപോമതുകണക്കുറ്റുള്ള ബന്ധുക്കളും
മുറ്റും വേർപിരികിൽ കദാപി വിദുഷാം ചെറ്റില്ല ശോകോദയം.

മൂലത്തിൽ പദങ്ങൾ കിടക്കുന്ന മുറയ്ക്കല്ല ഇവിടെ ഭാഷപ്പെട്ടത്തിയിരിക്കുന്നതു്. 'ജലനിധൗ സാംയാത്രികാണാം' എന്നതിനെ 'പുഴകളിൽ ചുറ്റുന്ന വള്ളങ്ങളും' എന്നും, 'പിതൃമാതൃബന്ധുതനയഭ്രാതൃപ്രിയാണാം' എന്നതിനെ 'ഉറ്റുള്ള ബന്ധുക്കളും' എന്നു തർജ്ജമചെയ്തിരിക്കുന്നതു് അപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നു. 'കാഷ്ഠതൃണങ്ങളും' എന്നതിലെ 'തൃണങ്ങൾ' മൂലത്തിലുള്ളതല്ല. 'കദാപി',

'വിദുഷാം' എന്നീ സംസ്കൃതപ്രയോഗങ്ങൾ ഒഴിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ഈ പദ്യത്തിലും അഷ്ടപ്രാസം ദീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

രാജാവു പുരുഷനോട്":

5. മൂലം

അംഭഃശീതകരാന്തരിക്ഷനഗരസ്രപ്നേന്ദ്രജാലാദിവത്
കാര്യം മേയമസത്യമേതദുദയധ്വംസാദിയുക്തം ജഗത്
ശുക്തൗ രൂപ്യമിവ സ്രജീവ ഭുജഗഃ സ്വാത്മാവബോധേഹരാ-
വജ്ഞാതേ പ്രഭവത്യഥാസ്മമയതേ തത്ത്വാവബോധോദയാത്.

ഭാഷ

കൊള്ളാം ചെപ്പടിവിദ്യയംബരപുരം വെള്ളത്തിലെച്ചുനീ-
ങ്ങുള്ളിൽ സ്വപ്നമിവറ്റകൾക്കു സമമായുള്ളോരു കള്ളം ജഗൽ
വെള്ളിത്തോന്നലു ശുക്തിയിൽ ഭുജഗമെന്നുള്ളോമ്പ പൂമാലയിൽ
കൊള്ളുന്നീവിധമുള്ള തള്ളലറിവിൽത്തുള്ളുന്ന ഭള്ളെന്നിയേ.

ഈ തർജ്ജമ അല്പം ക്ലിഷ്ടമാണ്. 'ഉദയധ്വംസാദിയുക്തം' എന്ന പദം തർജ്ജമയിൽ വിട്ടിരിക്കുന്നു. അനുപ്രാസദന്തുരിതമായ അന്ത്യപാദത്തിന്റെ അർത്ഥം അത്ര സുഗമമല്ല. "സ്വാത്മാവബോധേ ഹരാ-വജ്ഞാതേ പ്രഭവത്യഥാസ്മമയതേ തത്ത്വാവബോധോദയാത്" എന്നതിന്റെ ഭാഷാന്തരമാണ് അന്ത്യപാദം. ഈ വരികളുടെ അർത്ഥം ഒരു പാദത്തിൽത്തന്നെ ഒതുക്കാൻ ശ്രമിച്ചതാണ് അസുഗമതയ്ക്കു ഹേതു. 'ഇവറ്റകൾ' എന്ന പദം വ്യാകരണദുഷ്ട്യാ തെറ്റാണ്; 'ഇവറ്റ' എന്നു മതി. ഇങ്ങനെ അല്പം ചില കുറ്റങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും, തർജ്ജമ ലളിതമാണെന്നു സമ്മതിക്കണം.

കാമൻ രതിയോട്":

6. മൂലം

രമ്യം ഹർമ്യതലം നവാഃ സുനയനാ ഭുഞ്ജദ്വിരേഫാ ലതാഃ
പ്രോന്മീലന്നവമല്ലികാഃ സുരഭയോ വാതാഃ സചന്ദ്രാഃ ക്ഷപാഃ

യദ്യേതാനി ജയന്തി ഹന്ത! പരിതഃ ശസ്യാന്യമോഘാനി മേ
തദ്ഭോഃ കീദൃഗസൗ വിവേകവിഭവഃ കീദൃക് പ്രബോധോദയഃ?

ഭാഷ

മേളം ചേന്നൊരു മാളികാ യുവതികൾ മൂളുന്ന വണ്ടും ലതാ
നീളെപ്പൂമണമുറ്റ കാറ്റഥ നിലാമുറ്റും നിലാവും കയിൽ
ലാളിച്ചീവിധമുള്ള മച്ചുരനിരത്തീയിന്നു കാലംവിധൗ
കേളാഹന്ത! വിവേകമിങ്ങു വരുമോ ബോധോദയം ബാധയും.

തജ്ജമയ്ക്ക് ഏതാണ്ടൊരു സുഖം തോന്നുന്നുണ്ട്, 'ഭ്രഞ്ജദ്വിരേഫാ ലതാഃ' എന്നതിനു മൂളുന്ന വണ്ടുകളോടുകൂടിയ ലതകൾ എന്നാണർത്ഥം; 'മൂളുന്ന വണ്ടും ലതാ' എന്നല്ല. 'പ്രോന്മീലന്നവമല്ലിക' എന്ന പദം ഭാഷയിൽ വിട്ടിരിക്കുന്നു. 'സചന്ദ്രാഃ ക്ഷപാഃ' എന്നതിനു നിലാവെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ പോരാ; നിലാവുള്ള രാത്രികൾ എന്നു തന്നെ പറയണം. നിലാമുറ്റവും കയിലും കവിയുടെ സ്വന്തം സൃഷ്ടികളാണ്. അർത്ഥപുഷ്ടിക്കുവേണ്ടി ചേർത്തതായിരിക്കണം അവ.

പട്ടണത്തുപിള്ള എന്ന സിദ്ധന്റെ തമിഴ്പാട്ടുകൾ ശ്ലോകരൂപത്തിൽ തജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ് 'പട്ടണത്തുപിള്ളയാർപാട്ട്' എന്ന ഗ്രന്ഥം. ഇതിൽ ആകെ മൂന്ന് അദ്ധ്യായങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ ശരീരം, മനുഷ്യൻ, സ്ത്രീ, ശാശ്വതനശ്വരം എന്നും, രണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ മനസ്സ്, ഭക്തി, പ്രാർത്ഥന, വൈരാഗ്യം എന്നും, മൂന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ സുഖം എന്നും ഉള്ള വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗാനങ്ങളെല്ലാംതന്നെ നിരതിശയഭക്തിവൈരാഗ്യജനകങ്ങളാണ്. തർജ്ജമസാമാന്യം നന്നായിട്ടുണ്ട്. ശബ്ദചമത്കാരം ഈ കൃതിക്കുള്ള സവിശേഷതയാണ്. ചില ഭാഷാന്തരങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം, മൂലത്തോടുകൂടി.

1. മൂലം

കച്ചിക്കിടക്കും കനതനത്തിൽ കടക്കൺകൾ പെട്ടേ–
യിച്ചിത്തിരുക്കിറ ഏഴൈനെഞ്ചെയിമവാൻ പയന്ത
പച്ചൈപ്പുരുങ്കൊടിയുണ്ണുമുലൈപ്പങ്കർ പാതത്തിലേ
തൈച്ചുക്കിട മനമേ! യൊരുകാലും തവറില്ലൈയേ.

ഭാഷ

നീലക്കാറൊളിമേനിയാണ്ട ഹിമവൽപുത്രിക്കിടത്തേപ്പുറം
ചാലേ നല്ലി വസിക്കുമീശ്വരപദം സേവിക്ക നീ ചിത്തമേ!
മേലാൽത്തെല്ല ലയംവരാ നിചുളസഞ്ചരന്നങ്ങളായീടുമീ–
നീലക്കാർകുഴലാൾകുചത്തിനൊരുനാൾ ചെല്ലാതെ കില്ലെന്നിയേ.

ഇവിടെ, പദാനുപദതർജ്ജമയിലല്ല, ആശയാവിഷ്കരണത്തിലാണു വിവർത്തകൻ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

2. മൂലം

ആറുണ്ടു തോപ്പുണ്ടണിവീതിയമ്പലം താനുമുണ്ടു്
നീരുണ്ടു കന്തൈനെടുങ്കോവണമുണ്ടു നിത്തനിത്ത
മാറുണ്ടലാവി മയങ്ക നെഞ്ചേ മനൈ തോറും ചെൻറു
ചോറുണ്ടു തൂങ്കിപ്പിൻ ചുമ്മാവിരുക്കച്ചുകമുണ്ടേ.

ഭാഷ

ആറും തോപ്പുകളമ്പലങ്ങൾ വഴിമേലേറെ പ്രകാരത്തില്–
ണ്ടേറും ക്ഷുത്തിനു ചോറുമുണ്ടു നഗരേ കീറപ്പഴങ്കോണകം
താറിന്നുണ്ടതുകൊണ്ടു മാനസ! ഭവാൻ നീറാതെ ഭിക്ഷാന്നമേ–
റ്റേറുംസൗഖ്യമൊട്ടം ചരിക്ക ഭുവനേ മാറും ഭവത്സങ്കടം.

ലളിതമാണു് ഭാഷ. ഇവിടെയും കവി ആവശ്യംപോലെ കൂടുതൽ പദങ്ങൾ ചേർത്തു് ആശയം വ്യക്തവും ഉൽഫുല്ലവുമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അഷ്ടപ്രാസത്തിൽ കവിക്കുള്ള ഭ്രമം ഈ പദ്യത്തിലും കാണാം.

3. മൂലം

ചിറമ്പലവും ശിവനു മരുകിരുക്ക
വെറമ്പലം തേടിവിട്ടോമേ—നിത്തം
പിറന്തിടത്തൈത്തേട്ടതേ പേതൈ മടനെഞ്ചം
കറന്തിടത്തൈ നാട്ടതേ കൺ.

ഭാഷ

ക്ഷേത്രത്തിൽ ശിവനുണ്ടെങ്കിലതു നീ യോർക്കാതെ സംഭ്രാന്തനായ്
നേത്രത്തേയൊരു കുന്നിലേറിയടിയിൽത്തീർത്തതെയന്വേഷണം
മാത്രംചെയ്തു നടന്നലഞ്ഞു ജനനസ്ഥാനേ പതിക്കുന്നഹോ!
ചിത്രം മാനസ! നിൻ ചരിത്രമധുനാ ക്ഷേത്രജ്ഞനെപ്പാർക്കടോ!

വലിയ വൃത്തം സ്വീകരിച്ചു മൂലത്തിലെ ആശയത്തെ വികസിപ്പിക്കുകയാണു് ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

4. മൂലം

ചോറിട്ടനാട്ടു തുണിതരുങ്കുപ്പൈതൊണ്ടൻപരൈക്കു-
ണ്ടേറിട്ടം കൈകളിരുങ്കിടന്തീ വിനൈയ്യപ്പൊഴുതു
നീറിട്ടമേനിയർ ചിറമ്പലവർ നിറുത്തം കണ്ടാ-
ലൂറിട്ടം കൺകളുരുകിട്ടം നെഞ്ചമെന്നുള്ളുമേ.

ഭാഷ

ഭിക്ഷാന്നം ശുചി ഭക്ഷണത്തിനു തരും കന്ഥാ ച സന്ധാരണേ
മോക്ഷേച്ഛുക്കളതായ ശൈവനിവഹം വീക്ഷിച്ചുടൻ കൈതൊഴാം
ത്ര്യക്ഷൻ ഭസ്മധരൻ ചിദംബരപുരാവാസൻ പരാനന്ദവാ-
നക്ഷീണം കുരുതേത്ര നൃത്തമതിനെ പ്രേക്ഷിച്ചു സൗഖ്യംവരും.

ഈ വിവർത്തനം അത്ര ലളിതമല്ല; സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അല്പം കൂടിപ്പോയി. ഇതിലെ തൃതീയപാദം വായിക്കുമ്പോൾ ഭക്തികൊണ്ടു ഹൃദയം ഉത്തരളിതമാകുന്നു.

5. മൂലം

നീറാർത്തമേനിയുരോമം ചിലിർത്തുളനെക്കുനെക്ക്
ചേറാഞ്ഞുശിഞ്ഞുകശിന്തേയുരുകിനിൻ ചീരടിയ്ക്കേ
മാറാത്തിയാന മുറാനന്തമേക്കൊണ്ടുമാർവിക്കണ്ണീ-
രാറാടിപ്പെരുകിക്കിടപ്പതെൻപോ കൈലായത്തനേ.

ഭാഷ

കൈലാസാധിപതേ! തവദീയപദപദ്മ ദ്ധ്യാനയോഗത്തിനാൽ
ലോലം മാനസമങ്ങലിഞ്ഞുടൽ കുളിർത്തഞ്ചാതെ രോമാഞ്ചവും
ചാലേ വന്നുനിറഞ്ഞു നിത്യപരമാനന്ദാശ്രുധാരാനദീ-
കൂലംവിട്ടൊഴുകുന്നതിന്നു തരമിങ്ങെന്നോ ഭവാൻ തന്നിടും?

ഈ തർജ്ജമ വായിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിനുണ്ടാകുന്ന

ആനന്ദം അനിർവ്വചനീയമാകുന്നു. ഭക്തിപാരവശ്യത്താൽ ഉത്തരംഗിതമായ മൃദുലഹൃദയത്തിൽനിന്നല്ലാതെ ഇത്തരം പദ്യങ്ങൾ ഉദയംചെയ്യുന്നതല്ല.

ഒരു സരസകൃതിയാണ് സുഭദ്രാഹരണം തുള്ളൽ. ഇതു് 1053-ൽ എഴുതി. ഫലിതപ്രയോഗത്തിൽ ഇതു കുഞ്ചന്റെ തുള്ളൽക്കഥകളോട് അടുത്തുനില്ക്കും. ഇതു് ഇപ്പോൾ കിട്ടാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ ഓമ്മയിലെത്തിയ ഒരു ഭാഗം—ഒരു വിടൻ പരഭാര്യാഗൃഹത്തിൽ വേഷവും ഭാഷയും മാറി പ്രവേശിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലുള്ളതു്—ചുവടേ ചേർക്കുന്നു.

"അംഗമശേഷം പരുപരെയായീ
സംഗതിയെന്തിച്ചൊറിയുളവാകാൻ?
മംഗലശീലേ! ചന്ദനമാണോ.
എങ്ങു ലഭിച്ചു ചന്ദനമിപ്പോൾ?
ശാസ്ത്രാനടയിൽക്കുടിവരുമ്പോൾ
ശാന്തിക്കാരൻ തന്നിതു കളഭം.
കളഭമണിഞ്ഞാൽ പരിമളമില്ലേ?
പൊളിയെന്തിനു മാം ചൊല്ലീടുന്നു?
പൊളിപറകല്ലേ നമ്പ്യാതിരിമാർ
വിറകിൻമുട്ടമരച്ചുകൊടുക്കും.
ശാസ്ത്രാനടയിൽ വിശേഷമതുണ്ടോ?
ശാസ്ത്രാവിന്നുമുഴക്കാപ്പുണ്ട്.
.....
ഊശാന്താടിക്കാരൻ കള്ളൻ
ക്ലേശാതിങ്കു കടന്നവനാരു്?
എന്നുപറഞ്ഞവൾ വിളിവിളിക്കുട്ടീ
പൊണ്ണനെണീറ്റഥ വെളിയിൽച്ചാടി."

വക്കെസ്ഥലമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട്, തർജ്ജമയാണ്. ഇതിൽ ആകെ അഞ്ചു കാണ്ഡങ്ങളുണ്ട്. ഓരോ കാണ്ഡത്തിനും യഥാക്രമം പ്രാജാപത്യം, ജനാർദ്ദനമാഹാത്മ്യം, വാസിഷ്ഠം, പാണ്ഡ്യരാജീയം, ക്ഷേത്രയാത്രാവിധാനം എന്നിങ്ങനെ നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഓരോ

കാണ്ഡത്തിന്റെയും അവസാനത്തിൽ സ്വഗുരുനാഥനായ കൈലാസനാഥസ്വാമിയെ കവി സ്മരിക്കുന്നുണ്ട്. പൊതുവേ പ്രസന്നപ്രൗഢസരസമാണു തജ്ജമ. ചില പംക്തികൾതുഞ്ചന്റെ ശൈലിയെ ഓമ്മിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അനുപ്രാസം, കേരളപ്രാസം മുതലായ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങൾ അനായസ്യേതമായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്രുപാദിഷ്ട, രാജേന്ദ്ര, മുമുക്ഷുഭിഃ മുതലായ സംസ്കൃതവിഭക്ത്യന്തപ്രയോഗങ്ങളും, പുഷ്ണാതി, ശാധി, അന്തർദധേ മുതലായ തിങന്തപ്രയോഗങ്ങളും, സദാകാലം, ദിവസി തുടങ്ങിയ അപഭ്രംശങ്ങളും പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചു കാണുന്നു. അവ ഒഴിക്കപ്പെടേണ്ടവയാണു്. ചുവടെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികളിൽനിന്നു ഭാഷാന്തരീകരണരീതി ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും.

പുത്രശോകാർത്തനായ വസിഷ്ഠന്റെ വിചാരം:-

"ദിനമനു പരിഭ്രമിപ്പിച്ചോരു മോഹവും
ദിവ്യസ്ഥലപ്രവേശത്താൽ മറഞ്ഞിതു,
ദനുജരിപുകൃതവസതിയാമിജ്ജനാർദ്ദന-
ദേശത്തിൽ വന്നുചേർന്നിട്ടമൻ മാനസേ
വളരുമൊരുസുതവിരഹദുഃഖമത്യൽകടം
വർദ്ധിച്ചിട്ടനു ഞാനെന്തുചെയ്യാമിനി?
തെളിവിയലുമഖിലശുചി തീർത്ഥനിർമജ്ജനം
തേടിനടന്നു പുണ്യക്ഷേത്രദർശനം.
മഹിതതരനിഖിലസുരപൂജനമിത്യാദി
മാനിച്ചു ഞാൻ സദാ ചെയ്തോനവധി.
മതിയിലിഹ വളരുമൊരു ശോകമിവകളാൽ
മന്ദമെന്യേ വീട്ടമാറുന്നതില്ലഹോ!
സരസിരുഹഭവകൃത മഹായജ്ഞമുത്തമം
സാരസാക്ഷാധിഷ്ഠിതമതിശോഭനം
പരിചിനൊട്ടഹുതവഹകൃതാനുഗ്രഹം ക്ഷേത്രം
പാവനമേതൽ ജനാർദ്ദനനാമകം.
ഇവിടെവരുമളവിലതിമോഹമകന്നുപോ-
യീവിധം പുത്രശോകം വേർപെട്ടന്നില്ല.
അഹോ മഥ ഭയമിവിടത്തിൽ നശിക്കാഞ്ഞോ-
ലാഹന്ത! പിന്നെവിടത്തിൽ നശിച്ചീടും?

വിഗതഭയമഹമിവിടെനിന്നോതു ദേശത്തിൽ
വീണ്ടും ഗമിച്ചു ശോകം പോക്കിടാം ഹരേ!"

ഭഗവന്നാമസൂത്രമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ട് 1058-ലാണ് രചിച്ചതു്. ബാലപ്രബോധാമൃതത്തിലെ വിഷയം വ്യാകരണമാകുന്നു. കാദംബരീകഥാസാരം ഒരു ഗദ്യകൃതിയാണു്. കാദംബരിയിലെ ഇതിവൃത്തം പൂർണ്ണമായി അതിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വിദ്യാവിലാസിനി മാസികവഴി പുറത്തു വന്നതാണു് 'അനന്തവിലാസം' എന്ന കൃതി.

ആശാന്റെ മുക്തകങ്ങളിൽ ചിലതു് അടിയിൽ കുറിക്കുന്നു.

ഗജാസ്യതാതമീശമന്തകാന്തകം മഹേശ്വരം
ഗജാജിനാസ്ഥിധാരിണം ഭുജാവലീമനോഹരം
അജാദിവന്ദ്യപാദപങ്കജപ്രശബ്ദിനൂപുരം
ഭജാമി ലോകനായകം ഭുജംഗഭൂഷണം ഹരം.

(ഗണപതിയുടെ പിതാവായും, കാലാന്തകനായും, ആനത്തോലും അസ്ഥിമാലയും അരവങ്ങളും ധരിക്കുന്നവനായും, ബാഹുസമൂഹത്താൽ പരിശോഭിതനായും, ബ്രഹ്മാദികളാൽപ്പോലും സമാരാദ്ധ്യമായിരിക്കുന്ന പാദപത്മത്തിൽ കിലുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചിലമ്പോടുകൂടിയവനായും, ലോകനാഥനായുമിരിക്കുന്ന പരമശിവനെ ഞാൻ വന്ദിക്കുന്നു.)

സുതാനല്പശരന്നിശാകരലസൽകീർത്തിശ്രിയാ സ്ഥാപിതം
തം രാജ്ഞാകൃതസദ്ഗുരുദയമഹോ! ഘട്ടാംഗുവാരാക്ഷരം
സ്വീകർവൻ കളധൗതകേതുമജമാസേവ്യം മഹോഭാവയേ
തത്സാരം ഹരിഗീതധാമനിലയം സ്വാനന്ദവല്ലീശ്വരം.

ആനന്ദവല്ലീശ്വരത്തും ഹാരിപ്പാട്ടം ഒരേസമയത്തു നടന്ന സ്വർണ്ണധ്വജപ്രതിഷ്ഠയെപ്പറ്റി മൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു രചിച്ചതാണു്

ഈ പദ്യം. ഈ പ്രതിഷ്ഠാകർമ്മത്തിനു മുഹൂർത്തം ചാർത്തി കൊടുത്തതും, ദക്ഷിണ വാങ്ങിയതും ആശാനാണ്. സൂതാനൽപശരത്=1067-ാം വർഷം; ഘർമാംശുവാരം=ഞായറാഴ്ച; അർക്കഭം=അത്തം; അജമാസം=മേടമാസം. 1067-ാമാണ്ടു മേടമാസം ഞായറാഴ്ച അത്തംനാളിലാണു പ്രതിഷ്ഠ നടന്നതെന്നു് ഈ ശ്ലോകത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിശ്വവിദ്വാരധുര്യോഽകർ
സദ്വാരണ വിഹാരഗഃ
ചാപമാസദിനേ കൃഷ്ണോ
ഹാസനാകം സമാവിശത്.

പണ്ഡിതവര്യനായിരുന്ന വാരണപ്പള്ളിൽ കൊച്ചു കൃഷ്ണപ്പണിക്കർ ദിവംഗതനായപ്പോൾ എഴുതിയതാണു് ഈ പദ്യം. 1078 ധനു 16-ാം തീയതി ബുധനാഴ്ച ഉത്രാടം നക്ഷത്രത്തിലായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിര്യാണമെന്നു് ഈ പദ്യത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഹാസനാകം=1078; ചാപമാസം=ധനുമാസം; ചാപദിനം=16; വിശ്വം=ഉത്രാടം; വിത്=ബുധൻ.

പ്രബോധചന്ദ്രോദയനാമ നാടകം
സ്വബോധമാധായ വിമുക്തിദായകം
അബോധതാമിസ്രവിനാശകാരകം
വിബോധയേത് സാധുജനസ്യ കൗതുകം.

പ്രബോധചന്ദ്രോദയം നാടകത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയതാണു് ഈ പദ്യം. "ആത്മജ്ഞാനമുളവാക്കി കൈവല്യത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതും, അജ്ഞാനതിമിരത്തെ ദൂരീകരിക്കുന്നതും ആയ പ്രബോധചന്ദ്രോദയം നാടകം സജ്ജനങ്ങൾക്കു കൗതുകത്തെ വളർത്തട്ടെ" എന്നർത്ഥം.

വാണീചാരുകടാക്ഷഭൃംഗപടലീ വാസന്തികാമ്ഭോരുഹം
ക്ഷോണീഭൃത്ഭണലബ്ധവർണ്ണമകുടീകോടീകുടീരാജിതം

മാണിക്യം ദ്വിജമാത്മവേദിനമഹം കൈലാസനാഥം ഗുരും
വാണീവല്ലഭമണ്ഡപായ ഗുണനിധിം ധ്യായാമി ചിത്തേ ഭൃശം.

ഇവിടെ പണ്ഡിതപ്രകാണ്ഡവും സദ്ഗുരുനാഥനുമായിരുന്ന എരിവെയിൽ കൈലാസനാഥശാസ്ത്രികളെ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്ത കവി ധ്യാനിക്കുന്നു.

വാണീയം ദക്ഷിണാഭൂഷാ
ബ്രഹ്മാനന്ദപ്രദായിനീ
ഭൂയോ ഭൂയാത് പ്രദാത്രീ വഃ
കീർത്തിവാഗർത്ഥസമ്പദം.

ശിഷ്യന്മാർ ദക്ഷിണ കൊടുത്തപ്പോൾ കവി പെട്ടെന്നു ചൊല്ലിയ ഒരു അനുഗ്രഹപദ്യമാണിതു്. "വാഗീശ്വരീ നിങ്ങൾക്കു കീർത്തിയേയും വാഗർത്ഥസമ്പത്തുകളേയും പ്രദാനംചെയ്യട്ടെ" എന്നു സാരം.

ശ്രീമാൻ വഞ്ചിക്ഷിതീശൻ നിഖിലബുധധരാദേവവൃന്ദത്തിനേറ്റം
ക്ഷേമം നല്കീട്ട പാരിൽ പ്രസൃമരബഹുദിഗ്വ്യാപിസൽകീർത്തികൊണ്ടു
സോമന്നാതങ്കമേകീ ക്ഷിതിതലമനിശം പാലനംചെയ്തിരിപ്പാൻ
സീമാതീതപ്രഭാവൻ വരമരുളണമേ ചിൽപുമാൻ പദ്മനാഭൻ.

1067 മേടം 18-ാംനു ആഘോഷിക്കപ്പെട്ട ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ തുലാഭാരമഹോത്സവം സംബന്ധിച്ചു് എഴുതിയ മംഗളാശംസാപദ്യമാണിതു്.

ആശാനു സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലും ഒന്നുപോലെ നിപുണമായി കവനംചെയ്യാൻ കഴിയുമെങ്കിലും, ഒരു കവി എന്നതിനേക്കാളധികം ഒരു സംസ്കൃതാദ്ധ്യാപകൻ എന്ന നിലയിലാണു് അദ്ദേഹം കേരളീയരുടെ കൃതജ്ഞതയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു ലാളിത്യം കുറയും. മിക്കവാറും ഒരു മണിപ്രവാളശൈലിയാണു് അദ്ദേഹത്തിനു പ്രിയതരമായിരുന്നതു്. എങ്കിലും,

"നീലപ്പുവണിവേണിമാരളിമിളൽപ്പുങ്കാവു മന്ദാനിലൻ
നീളെപ്പൂമണമാന്ന മാളിക നിലാവിത്യാദി വസ്തുക്കളെ"

എന്നിത്തരത്തിലുള്ള ലളിതമധുരോദാരങ്ങളായ വരികളും തൽകൃതികളിൽ കാണാൻ പ്രയാസമില്ല.

ഇനി മൂലൂർ, സ്വകൃതമായ കവി രാമായണത്തിൽ ആശാനു നല്കീട്ടുള്ള സ്ഥാനം ഏതെന്നുകൂടി നോക്കാം:

"മൗനം പൂണ്ട കലാംബുരാശി മുഴുവൻ സ്വായത്തമായാസപദി-
ച്ചൂനം വീട്ട വിളങ്ങിടുന്ന വളരെശ്ശിഷ്യാളിയോടും മുദാ
വാണീടും കവി 'രാമപിള്ള' വിദുഷാമഗ്രേസരൻ പാക്കിലെൻ
മാനോടുംമിഴി! കുംഭസംഭവനുമാണില്ലിങ്ങു കില്ലേതുമേ."

മാവേലിക്കര ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ

കാവിൽത്തമ്പുരാൻ എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന മാവേലിക്കര ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ ബി. എ. യശഃശരീരനായിട്ട് ഇപ്പോൾ കൊല്ലങ്ങൾ കുറെ ആയെങ്കിലും, ആ മഹാപുരുഷനെപ്പറ്റിയുള്ള സ്മരണ തദ്ദേശവാസികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഇന്നും മാഞ്ഞുപോകാതെയാണിരിക്കുന്നത്. അത്രയ്ക്ക് അനർഘങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം അവർക്കു വേണ്ടി അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള സേവനങ്ങൾ. ഒരു കവിയെന്നും പണ്ഡിതനെന്നും ഉള്ള നിലയിലും അദ്ദേഹം സ്മരണീയനാണ്. മലയാളമനോരമയുടെ ആരംഭകാലംമുതൽ (1065 മീനം 10) കേരളവർമ്മദേവൻ, കേരളപാണിനി, ഗ്രാമത്തിൽ രാമവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ, ചങ്ങനാശേരി രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ, കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാക്കന്മാർ, വെണ്മണിനമ്പൂരിമാർ, കെ. സി. കേശവപിള്ള, ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ, വിലപട്ടത്തു രാഘവൻനമ്പിയാർ, കവിയൂർ രാമൻനമ്പിയാർ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി എന്നിവരോടൊപ്പം, മാവേലിക്കര ഉദയവർമ്മ കൊച്ചുതമ്പുരാൻ എന്ന പേരിൽ പ്രസ്തുത പത്രത്തിൽ ധാരാളം പദ്യങ്ങളെഴുതി പേരെടുത്ത ഒരു കവിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വർണ്ണനങ്ങൾ, ഭാഷാന്തരങ്ങൾ, സമസ്യാപൂരണങ്ങൾ, സ്തുതികൾ, കത്തുകൾ, ജാതകശ്ലോകങ്ങൾ, പദപ്രശ്നങ്ങൾ, ചരമശ്ലോകങ്ങൾ എന്നീ ഇനങ്ങളിലാണ് അദ്ദേഹം പദ്യങ്ങളെഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്യങ്ങളെ പലരും അഭിനന്ദിക്കുകയുണ്ടായി. മലയാളമനോരമയുടെ ഒരു ലക്കത്തിലെങ്കിലും

തമ്പുരാന്റെ പദ്യങ്ങളില്ലാതെവരികയില്ല. ഏതെങ്കിലും ലക്കങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്യങ്ങൾ കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ, അന്നത്തെ പത്രാധിപരായിരുന്ന കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ കത്തു് രാമബാണംപോലെ അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിക്കഴിയും. അത്രയ്ക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു അന്നു് ആ പത്രത്തിനു തമ്പുരാന്റെ സേവനം. ഇന്നും കോട്ടയം മനോരമ എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ, വഷ്ണീയാന്മാരായ ചില ഭാഷാപ്രേമികൾക്കെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സ്മരണ ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല.

ചരിത്രനായകൻ 1044-ാമാണ്ടു് ഇടവമാസത്തിൽ അശ്വതിനക്ഷത്രത്തിൽ മാവേലിക്കരകൊട്ടാരത്തിൽ ജനിച്ചു. പിതാവു്, അരിപ്പാട്ടു് അനന്തപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ മകംനാൾ രാജരാജവർമ്മ മൂത്ത കോയിത്തമ്പുരാനും, മാതാവു് മാവേലിക്കരകൊട്ടാരത്തിൽ ചതയംനാൾ ഭാഗീരഥിഅമ്മത്തമ്പുരാട്ടിയുമായിരുന്നു. തമ്പുരാനെ അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിലാണു് എഴുത്തിനിരുത്തിയതു്. അദ്ദേഹം, നിലത്തെഴുത്തു്, കണക്കു്, വാക്യം, പാട്ടുപ്പേരു്, അമരകോശം, സിദ്ധരൂപം, ശ്രീരാമോദന്തം, ബാലഭാരതം, രഘുവംശം ഇവ പ്രസിദ്ധജ്യൗതിഷികനായിരുന്ന കണ്ടിയൂർ നാരായണപ്പിഷാരടിയുടെയും, ഉപരികാവ്യങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരം രാജകീയകാളജിലെ സംസ്കൃത പണ്ഡിതരായിരുന്ന വൈദ്യനാഥശാസ്ത്രികളുടെയും, നാടകാലങ്കാരങ്ങൾ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാന്റെയും, വ്യാകരണശാസ്ത്രവും ആയുർവ്വേദവും സ്വപിതാവിന്റെയും അടുക്കൽ അഭ്യസിച്ചു. തമ്പുരാൻ പ്രതിഭാശാലിയും പ്രയത്നശീലനുമായിരുന്നതിനാൽ അചിരേണ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ നല്ല പാണ്ഡിത്യം സമാർജ്ജിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കാനാരംഭിച്ചതു് മാവേലിക്കര ക്ഷത്രിയ

ക്കുള്ള സ്പെഷ്യൽസ്കൂളിലായിരുന്നു. 1060-ാമാണ്ടുവരെ അവിടെത്തന്നെയാണു് പഠിച്ചതു്. ആ പാഠശാലയിൽ വച്ചു പ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരനും അദ്ധ്യാപകാചാര്യനുമായിരുന്ന ആർ. ഈശ്വരപിള്ള ബി. എ.യുടെ പ്രിയ ശിഷ്യനാകാനുള്ള ഭാഗ്യം തമ്പുരാനു സിദ്ധിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷിൽ സമർത്ഥനായിരുന്നെങ്കിലും കണക്കിൽ അലസനായിരുന്നു തമ്പുരാൻ. ഈ ന്യൂനത ഈശ്വരപിള്ള വേഗത്തിൽ പരിഹരിച്ചു. തമ്പുരാനു് ഈശ്വരപിള്ളസ്സാറിനെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളും, ഈശ്വരപിള്ളയ്ക്കു തമ്പുരാനെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളും പരസ്പരപോഷകങ്ങളായിരുന്നു.

ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ സ്പെഷ്യൽസ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്തു് എം. രാജരാജവർമ്മ എം.എ., ബി. എൽ., എം. രവിവർമ്മ എം. എ., ബി. എൽ. എന്നിവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സതീർത്ഥ്യന്മാരായിരുന്നു. അവരോടുകൂടി തിരുവനന്തപുരം രാജകീയഹൈസ്കൂളിൽ പഠിച്ചു് മട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചശേഷം തിരുവനന്തപുരം രാജകീയകാളജിൽ എഫ്. എ. ക്ലാസ്സിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചു് ആ പരീക്ഷയിലും ഉത്തീർണ്ണനായി. പക്ഷേ, സഹപാഠികളായ മറ്റു രണ്ടു തമ്പുരാക്കന്മാർക്കും പരാജയമാണു നേരിട്ടതു്. 1065-ൽ തമ്പുരാൻ ബി. എ. പരീക്ഷയിൽ ഇംഗ്ലീഷിനും സംസ്കൃതത്തിനും മാത്രം ചേരുകയും, ആ രണ്ടു വിഷയങ്ങളിലും വിജയിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. 1066-ൽ ബി. എ. പരീക്ഷ മുഴുവൻ ജയിച്ചു. ബി. എ. ബിരുദം സമ്പാദിക്കുന്നതുവരെ തമ്പുരാൻ ഒരു ക്ലാസ്സിലും തോറ്റിട്ടില്ല. കാളജിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു് അശ്വതിതിരുനാൾ മാത്താണ്ഡവർമ്മ യുവരാജാവു്, തമ്പുരാന്റെ സബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നു. ഒടുവിൽ ബി. എ.

പരീക്ഷയ്ക്കു മദ്രാസിൽ പോയതും അശ്വതിതിരുനാൾ കൊച്ചുതമ്പുരാനോട്ടുകൂടിത്തന്നെയാണ്. തിരുവനന്തപുരത്തെ താമസക്കാലത്തു് നാട്ടുനീങ്ങിപ്പോയ ആറ്റുങ്ങൽ മൂത്തതമ്പുരാനും (ലക്ഷ്മീബായി) ഇളയതമ്പുരാനും (പാർവ്വതീബായി) ചരിത്രനായകന്റെ വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിലും മറ്റും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തോടു പുത്രനിർവ്വിശേഷമായ വാത്സല്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു.

വാല്യകൃദശയിലാണെങ്കിലും തമ്പുരാൻ ഹിന്ദിഭാഷയും അഭ്യസിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ ഈ ഭാഷ പഠിപ്പിച്ചതു് കൊട്ടാരം ഹിന്ദിസംസ്കൃതാദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന ദാമോദരനണ്ണിയാണു്. പ്രതിദിനം ഒരു മണിക്കൂർവീതം വിനിയോഗിച്ചു മൂന്നു മാസം മാത്രമേ അദ്ദേഹം പ്രസ്തുത ഭാഷ പരിശീലിച്ചുള്ളൂ. എങ്കിലും സപ്രയത്നംകൊണ്ടു വേഗത്തിൽ ആ ഭാഷയിൽ നല്ല അറിവു സമ്പാദിച്ചു. തുളസീദാസരാമായണം ഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യാൻ തമ്പുരാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ ഉദ്ദേശം സാധിച്ചതായി അറിവില്ല.

പുരാണവസ്തുപരിശോധനാവിഷയത്തിൽ അസാമാന്യമായ കൗതുകമുണ്ടായിരുന്ന കഥാനായകനു്. അദ്ദേഹം പഴയകാലത്തിലെ വട്ടെഴുത്തു വളരെ ഔത്സുക്യത്തോടുകൂടി അഭ്യസിക്കുകയും, പല സ്ഥലങ്ങളിലെയും ശിലാലിഖിതങ്ങളും മറ്റും വായിച്ചു ഗ്രഹിച്ചു ചരിത്രപരങ്ങളായ അനേകം വിലയേറിയ വിവരങ്ങൾ വെളിപ്പെട്ടുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രന്ഥവരികൾ നോക്കി തമ്പുരാൻ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വിവരങ്ങൾ അത്യന്തം വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളാണു്.

ബി. എ. പരീക്ഷ ജയിച്ചശേഷം തമ്പുരാൻ മാവേലിക്കര സ്പെഷ്യൽസ്ക്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. നാല്പ കൊല്ലത്തോളം ആ സ്ഥാനം സ്തുത്യർഹമായ വിധത്തിൽ വഹിച്ചു അദ്ദേഹം. 1075 ചിങ്ങം 2-ാംതീയതി മാതുലനായ കുഞ്ഞാരുരാജാവു നിര്യാതനാകയാൽ തമ്പുരാൻ മേല്പറഞ്ഞ ഉദ്യോഗം രാജിവെക്കുകയും, കുട്ടം ബഭരണം കൈയേല്ക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണം കൊട്ടാരത്തിനു പൊതുവേ ശ്രേയസ്കരമായിരുന്നു.

ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലം മാവേലിക്കര എഡ്വർഡ് കാറനേഷൻ ക്ലബ്ബിന്റെ പ്രസിഡന്റായും, നാല്പ കൊല്ലം മാവേലിക്കര നഗരസഭയുടെ സ്ഥിരാദ്ധ്യക്ഷനായും തമ്പുരാൻ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓരോ ജോലിയിലുമിരുന്ന കാലത്തു് അദ്ദേഹം സ്വകൃത്യങ്ങൾ മനസ്സാക്ഷിക്കു് അനുസരണമായും, പൊതുജനക്ഷേമത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയും നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുത വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. മാവേലിക്കര നഗരസഭാദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന കാലത്തു് അദ്ദേഹം ചെയ്ത ഒരു കൃത്യം ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്. മാവേലിക്കരപ്പട്ടണത്തിൽ പുത്തരച്ചൻ പറമ്പു് എന്ന സ്ഥലത്തു് ശ്രീബുദ്ധദേവന്റെ വിശിഷ്ടമായ ഒരു ശിലാവിഗ്രഹം വളരെക്കാലമായി ആരുടെയും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടാതെ കിടന്നിരുന്നു. തമ്പുരാനാണു് അതു് അവിടെനിന്നു് എടുപ്പിച്ചു സ്ഥലത്തെ കൃഷ്ണസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിനു കിഴക്കുവശമുള്ള റോഡിൽ ശരിയായ ഒരു സ്ഥാനത്തു സ്ഥാപിച്ചതു്. ഇതു് 1098-ൽ ആയിരുന്നു. ഈ പ്രതിമയെ ഇപ്പോൾ പലരും അളവറ്റ ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളോടുകൂടി ആരാധിച്ചുവരുന്നു. ചില പ്രത്യേകദിവസങ്ങളിൽ ഇവിടെ വഴിപാടുകളും പൂജാകർമ്മങ്ങളും ദീപാരാധനകളും നടത്താറുണ്ടു്. ഏതൽപ്രതിമാപ്രതിഷ്ഠ

യോടുകൂടി ഇവിടങ്ങളിൽ ശ്രീബുദ്ധദേവനെക്കുറിച്ചു ഭക്തിയും വിശ്വാസവും വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സൂര്യപുരുഷൻ നിയമനിർമ്മാണസഭയിൽ സാധാരണ സാമാജികനായും, നായർറഗുലേഷൻ ആലോചനയ്ക്കു വന്നപ്പോൾ കോ ആപ്റ്റഡ് മെംബറായും നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യപ്പെട്ട. കുറെക്കാലം രാജകീയ ക്ഷത്രിയസഭയുടെ കാര്യദർശിസ്ഥാനവും അദ്ദേഹം വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മാവേലിക്കര മലയാളം പള്ളിക്കൂടത്തിന്റെയും ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളിക്കൂടത്തിന്റെയും കെട്ടിടം നിർമ്മിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ തമ്പുരാൻ അനുഭവിച്ച ദേഹക്ലേശവും ധനനഷ്ടവും ഒട്ടും നിസ്സാരമല്ല. അദ്ദേഹം മുന്നിട്ടുനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു സ്ഥാപനങ്ങൾ അവിടെ കാണാൻ കഴിയുകയില്ലായിരുന്നു എന്നു് ഉറപ്പിച്ചുപറയാം.

മാവേലിക്കരത്താലൂക്കു നിരുത്തലാക്കാൻ ഗവർമ്മെന്റിൽനിന്നു തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ തമ്പുരാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മാവേലിക്കര ദേശവാസികളുടെ ഒരു ഡെപ്യൂട്ടേഷൻ തിരുവനന്തപുരത്തു പോയി മൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിനെയും ദിവാൻജിയേയും കാര്യങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ഗവർമ്മെന്റു മേല്പറഞ്ഞ തീരുമാനം റദ്ദു ചെയ്തു.

ചരിത്രനായകന്റെ സ്മാരകമായി മാവേലിക്കര ഉദയവിലാസം എന്നപേരിൽ ഒരു ഹിന്ദിഗ്രന്ഥശാലയും, ഉദയവിലാസം ഹിന്ദിപ്രേമിമണ്ഡലം എന്ന പേരിൽ ഒരു സമാജവും സ്ഥാപിതമായി. രണ്ടിന്റെയും രക്ഷാധികാരി അവസാനംവരെ തമ്പുരാനായിരുന്നു. ഗ്രന്ഥശാലയ്ക്ക് ഒട്ടുവളരെ വിലപിടിച്ച പുസ്തകങ്ങൾ അദ്ദേഹം സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ, ഹിന്ദിപരീക്ഷയിൽ പ്രസ്തുത

താലൂക്കിൽനിന്നു പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ വിജയംവരി ക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അദ്ദേഹം സമ്മാനങ്ങൾ നല്കി വന്നു.

മാവേലിക്കരതാലൂക്കിലെന്നല്ലാ, സമീപസ്ഥങ്ങ ളായ ചെങ്ങന്നൂർ, തിരുവല്ല, കരുനാഗപ്പള്ളി, കാർത്തി കപ്പള്ളി മുതലായ ഇതരതാലൂക്കുകളിലും ഭിന്നസമുദായ ക്കാരാൽ നടത്തപ്പെട്ടവന്ന പല മഹായോഗങ്ങളിലും ത മ്പുരാൻ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥം വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ യോഗങ്ങളിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗങ്ങൾ സരസങ്ങളും വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളുമായിരുന്നു.

ജാർജ്ജ് കാറണേഷൻ മഹോത്സവം സംബന്ധിച്ച് ഒരേദിവസം നാലുയോഗങ്ങളിൽ അദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിക്കു ന്നതിനു തമ്പുരാനു സംഗതിയായി. ആ നാലു യോഗങ്ങ ളിലെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗങ്ങൾ പ്ര ത്യേകം ശ്രദ്ധേയങ്ങളായിരുന്നു. പ്രസ്തുതയോഗങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും പ്രസംഗിച്ചതാ യി ഓർക്കുന്നു.

വൈക്കത്തു വച്ചു കൂടിയ ഭാഷാപോഷിണീസഭാ യോഗത്തിൽ തമ്പുരാൻ പ്രൗഢോജ്ജ്വലമായ ഒരു ഉപന്യാ സം എഴുതി വായിച്ചു. സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷ ത്തിന്റെ സ്ഥാപകന്മാരിൽ ഒരാളും, എല്ലാകാലത്തും അ തിന്റെ അഭ്യുദയകാംക്ഷികളിൽ അദ്വിതീയനായ ഒരു അംഗവുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കൊല്ലത്തുവച്ചുനടന്ന സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ വാർഷികയോഗത്തിൽ അദ്ദേ ഹം അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനം വഹിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അ ദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം ഗവേഷണപരമായിരുന്നു. എറണാകു ളത്തുവച്ചു കൂടിയ സാഹിത്യപരിഷന്നിർവാഹകസംഘ

ത്തിലെ ഒരു അംഗമായും അദ്ദേഹം ഭാഷാസേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മധുര, കുംഭകോണം, തഞ്ചാവൂർ മുതലായി ദക്ഷിണഭാരതത്തിലുള്ള പല പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും തമ്പുരാൻ സന്ദർശിക്കുകയും, സാഹിത്യവിഷയകങ്ങളും ചരിത്രപ്രധാനങ്ങളുമായ വിലയേറിയ അറിവുകൾ സമ്പാദിക്കുകയുംചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

തമ്പുരാൻ അനേകം വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളുടെ വിളനിലമായിരുന്നു. താൻ രാജാവാണെന്നോ, സമ്പന്നമായ ഒരു കുലീനകുടുംബത്തിലെ ഭരണകർത്താവാണെന്നോ, അനേകം ഭാഷകളിൽ അവഗാഹമുള്ള ഒരു പണ്ഡിതനാണെന്നോ മറ്റോ ഉള്ള ഭാവം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആരും എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ കണ്ട് ഏതു സംഗതിയും അറിയിക്കാം. മുറുക്കുക, പൊടിപിടിക്കുക, പുകവലിക്കുക മുതലായ ദുശ്ശീലങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. തമ്പുരാനെപ്പോലെ ഗുരുഭക്തിയുള്ളവർ ചുരുക്കമാണ്. വൈക്കത്തുവച്ചു കൂടിയ ഭാഷാപോഷിണീസഭയിൽവച്ച്, "ദേവാ ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്താൽ ഈ മഹാസദസ്സിൽ പ്രസംഗകർത്താവാകാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കു ലഭിച്ചു" എന്നു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ ഗുരുഭക്തിക്കു് ഒരു തെളിവാകുന്നു. ഇവിടെ ഈശ്വരാനുഗ്രഹം എന്നു പറഞ്ഞതു് വന്ദ്യഗുരുവായ ഈശ്വരപിള്ളയെക്കൂടി സ്മരിച്ചുകൊണ്ടാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കൃത്യനിഷ്ഠ, കലാചാരപ്രതിപത്തി, ക്ഷമ, ചിത്തശുദ്ധി, പരിശ്രമശീലം, ആഡംബരരാഹിത്യം മുതലായി മറ്റും പല ഗുണങ്ങൾ തമ്പുരാനിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്നു.

തമ്പുരാന്റെ ദിനചര്യയും ഭക്ഷണവും സാധാരണ

രീതിയിലുള്ളതായിരുന്നു. അദ്ദേഹം രാവിലെ കുളി കഴിഞ്ഞാലുടൻ സ്ഥലത്തെ കൃഷ്ണസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി ഭഗവദ്ദർശനം കഴിക്കും. പിന്നീട് ഭഗവദ്ഗീത, നാരായണീയം മുതലായവ പാരായണം ചെയ്യും. അതിനു ശേഷംമാത്രമേ ആഹാരം കഴിക്കുകയുള്ളു. ഉച്ചയ്ക്ക് അല്പ സമയം ഉറങ്ങും. വൈകുന്നേരം പതിവായി കുറേ ദൂരം നടക്കും. സമയത്തിൽ അധികഭാഗവും വായനയ്ക്കും എഴുത്തിനും വിനിയോഗിക്കും. മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലുമുള്ള മിക്ക പ്രധാനപത്രങ്ങളും മാസികകളും തമ്പുരാൻ വരുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മലയാളം, ഇംഗ്ലീഷ്, സംസ്കൃതം, തമിഴ്, ഹിന്ദി എന്നീ അഞ്ചു ഭാഷകളിലുമുള്ള അനവധി നല്ല പുസ്തകങ്ങളും താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളുമടങ്ങിയ ഒരു ലൈബ്രറി കൊട്ടാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. സമയത്തിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഈ ലൈബ്രറിയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം കഴിച്ചുകൂട്ടും. ചിലപ്പോൾ കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുൻവശമുള്ള തളത്തിൽ ഒരു കസേരയിലിരുന്നുകൊണ്ടു മുമ്പിലുള്ള വട്ടമേശയിൽ പുസ്തകമോ, പത്രമോ വച്ചു വായിക്കുകയോ, ചെറിയ പെൻസിൽകൊണ്ടു തുണ്ടുകടലാസ്സിൽ എന്തെങ്കിലും കുത്തിക്കുറിക്കുകയോ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും. ചുറുപാട്ടം പത്രങ്ങളും മാസികകളും പുസ്തകങ്ങളും ചിതറിക്കിടക്കുന്നതു കാണാം.

തമ്പുരാന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങളെ അനുസ്മരിച്ചു മാവേലിക്കര ദിഗ്വാസികൾ രണ്ടു തവണ അദ്ദേഹത്തിനു മംഗളപത്രം സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഒന്നു നഗരസഭാദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞപ്പോഴും, മറ്റേതു ഷഷ്ടിമഹം സംബന്ധിച്ചുമായിരുന്നു.

കഥാനായകന്റെ ഗാർഹികജീവിതം സൗഭാഗ്യപൂർണ്ണമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം രണ്ടു സ്ത്രീകളെ വിവാഹം

ചെയ്തു. ആദ്യഭാര്യ കീരിക്കാട്ട വട്ടപ്പറമ്പിൽ കല്യാണി അമ്മയും, ദ്വിതീയഭാര്യ മാവേലിക്കര ഇടയ്ക്കാരി പട്ടവീട്ടിൽ ലക്ഷ്മിക്കുഞ്ഞമ്മയുമായിരുന്നു. കല്യാണിഅമ്മ 1076-ൽ മരിച്ചതിൽപ്പിന്നീടാണ് അദ്ദേഹം ലക്ഷ്മിക്കുഞ്ഞമ്മയെ പരിഗ്രഹിച്ചത്. 1094-ൽ ആ സാദ്ധ്വി പരലോകം പ്രാപിച്ചു. കല്യാണിഅമ്മയിൽ രണ്ടും ലക്ഷ്മിക്കുഞ്ഞമ്മയിൽ മൂന്നും സന്താനങ്ങളുണ്ടായി. ഇവരിൽ കെ. മാധവനുണ്ണിത്താൻ ഐ.എ.സി. എസ്സിന്റെയും കെ. ഗോപാലനുണ്ണിത്താന്റെയും പേരുകൾ പ്രസ്താവയോഗ്യങ്ങളാണ്.

തമ്പുരാന് ഒരു സഹോദരനും നാല് സഹോദരിമാരുമുണ്ടായിരുന്നു. മൂത്തസഹോദരിയുടെ പുത്രനാണ് യശഃശരീരനായ കളക്ടർ രവിവർമ്മതമ്പുരാൻ എം.എ., ബി.എൽ. മൂന്നാമത്തെ സഹോദരി, എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ പ്രേയസിയായിരുന്നു.

തമ്പുരാൻ അനുഗ്രഹീതനായ ഒരു പണ്ഡിതകവി ആയിരുന്നതിനാൽ അനേകം സാഹിത്യമിത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു് ഉണ്ടായി. വയസ്കര ആയ്മൻ നാരായണൻമൂസ്സതു്, കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ, ഗ്രാമത്തിൽ രാമവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ, നെടുമ്പുറത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ, മഹാകവി ഉള്ളൂർ, നടുവത്തു് അച്ഛൻനമ്പൂരി, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, കെ. സി. കേശവപിള്ള, കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള, എരിവെയിൽ ചക്രപാണിവാരിയർ, ചമ്പത്തിൽ ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ, റ്റി. കെ. കൃഷ്ണമേനവൻ എന്നിവരാണ് അവരിൽ പ്രധാനന്മാർ. ഇവരിൽ ചിലരുമായി അദ്ദേഹം പദ്യത്തിൽ കത്തിടപാടു നടത്തീട്ടുണ്ടു്.

മലയാളമനോരമ, മലയാളി, ഉത്തരതാരക, ലക്ഷ്മീ

ബായി, കേരളപഞ്ചിക, കേരളദീപം, ഭാഷാപോഷിണി, ഭാഷാചന്ദ്രിക, സുജനാനന്ദിനി, ശാരദ, കവിതാവിലാസിനി മുതലായ പത്രങ്ങൾക്കും മാസികകൾക്കും തമ്പുരാൻ ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലും ഒട്ടവളരെ ലേഖനങ്ങൾ സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും, കൂടുതൽ ലേഖനസാഹായ്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു കോട്ടയം മനോരമയ്ക്കും സുജനാനന്ദിനിക്കുമാണു്.

മലയാളമനോരമയുടെ ആരംഭദശയിൽ ഉദയവർമ്മതമ്പുരാനും കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനും തമ്മിൽ നടന്ന ഒരു ഉക്തിപ്രത്യുക്തി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. ഒരിക്കൽ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാന്റെ,

"വാടാതേ നാലുവട്ടം നലമൊട്ടുമൊരുമാസത്തിൽ"

എന്നു് ആരംഭിക്കുന്ന ഒരു പദ്യം പ്രസ്തുത പത്രത്തിൽ "നലമൊടൊരുമാസത്തിൽ" എന്നു തെറ്റിച്ചു് അച്ചടിച്ചുകണ്ടപ്പോൾ ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ,

"കുഞ്ഞിക്കുട്ട കവിപ്രവീര! ഭവതോ വാടാതെയെന്നാദിയാം
മഞ്ജുശ്ലോകമതിൽക്കുറച്ചപകടം കണ്ടിന്നു ചൊല്ലുന്നു ഞാൻ
ചേരാനക്ഷരമൊന്നു വേണമതുതാൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കാതെ കണ്ടാതും കണ്ടുപിടിക്കയില്ലതിനെനിക്കില്ലേതുമേ കില്ലെടോ!"

എന്നൊരു പദ്യം മനോരമയ്ക്കു് അയച്ചു. ഈ പദ്യത്തിലെ ചതുർത്ഥപാദം പൂരണത്തിനായി കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ തന്നെ പ്രസ്തുത പത്രത്തിൽ ചേർത്തിരുന്ന ഒരു സമസ്യയാണു്. ഇതിനെ ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ, മേൽ സൂചിപ്പിച്ച ചരന്ദോഭംഗത്തെ ആസ്പദമാക്കി പൂരിപ്പിക്കുകയാണു് ഉണ്ടായതു്. ഇതിനു കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ മറുപടി,

"ശ്രീവാനോർവരവാമദേവവനിതാവാത്സല്യവാത്സല്യയാ-
ലാവാമെൻകൃതികണ്ടറിഞ്ഞൊരറിയപ്പോന്നോരലിഞ്ഞീടവേ

മാവേലിക്കരമന്ന! മാനമിയലും മന്നാടിയാരേ! നമു-
ക്കീവേലയ്ക്കുരബന്ധമച്ചുപിഴയിൽപ്പെട്ടേ പെട്ടള്ളു ദ്ധം."

എന്നായിരുന്നു. ഇതുകണ്ട് ഉദയവമ്മതമ്പുരാൻ,

"ഉരപെരുകിന കോടിലിംഗനാട്ടിൽ
സരസമെഴന്നൊരു കുഞ്ഞുകുട്ടനാകും
അരിയസുകവിവീരനോട് ചൊന്ന-
ങ്ങുരവിനയം മമ വാക്കു ചൊല്ലുമോനീ?

വാദംപുണ്ടൊരു പദ്യവും മധുരമായുള്ളൊരു നല്പാദവും
മോദാലന്നൊരുമിച്ചൊരേതവണതന്നച്ചിട്ടുകാണിച്ചതു
വൈദുഷ്യം ചുഴയുന്നതിനു കവിതാൻ നിമ്മിച്ച സാമർത്ഥ്യമെ-
ന്നാദൗ തോന്നുകയില്ലയോ പറക നീ സാരജ്ഞയാം പത്നികേ!

വാരാന്നീടിന വാമദേവദയിതാകാരുണ്യമേറാദരാ-
ലാരും വിസ്മയമേകുമാറു കവിതത്തേനിങ്ങു വർഷിച്ചിട്ടും
ചാരുശ്രീമദഭംഗമാകിയ കൊടുങ്ങല്ലൂർ മഹീനായക-
ന്നോരാതേ പൊഴിയുന്ന തുമൊഴി പിഴയ്ക്കുന്നോരു കാലം വരാ."

എന്ന മൂന്നു പദ്യങ്ങൾ മനോരമയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇവയ്ക്കു മറുപടിയായി ആ സരസദ്രുതകവികിരീടമണി,

"വാടാതേ നാലുവട്ടം നലമൊടൊരുമാസത്തിലെന്നേകവർണ്ണം
കൂടാതച്ചിൽപ്പിഴച്ചാപ്പിഴ മമ കുറവായുന്നതോർത്തുന്നതാത്മൻ!
മൂടാതേവം പറഞ്ഞോരയി തവ കവിതാസാരമിപ്പോളറിഞ്ഞേൻ
കോടാതേകോമളശ്രീബലിപുരനൃപവംശത്തിലൊന്നോരുമുത്തേ"

എന്നൊരു പദ്യം ഉദയവമ്മതമ്പുരാനയച്ചു. അതോടുകൂടി വാദം നിലച്ചു. ഈ വാദത്തിൽ ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാക്കുകൂടി ഒരു പങ്കുണ്ടായിരുന്നു.

തമ്പുരാന്റെ ആയുർദൈർഘ്യവും വൈദുഷ്യവും നോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികളുടെ എണ്ണവും വണ്ണവും തീരെ തുച്ഛമാണ്. ഇതിനുള്ള മുഖ്യകാരണം കവിയശസ്സിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അനാസ്ഥതന്നെ. തമ്പുരാന്റെ പദ്യകൃതികൾ ഗ്രന്ഥൊത്തരങ്ങളെന്നു പറയാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ഒരു ഗദ്യകാരൻ എന്ന നിലയിലാണ് അദ്ദേഹം സമർത്ഥമായി സാഹിത്യസേവനം അനു

ഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതു്. (1) അതിരുപചരിതം, (2) പ്രവേശിക, (3) വാചകരചന, (4) ലക്ഷ്മീശാല, (5) ഭാഷാമുദ്രാരാക്ഷസം, (6) ചക്രവർത്തിമംഗളം വഞ്ചിപ്പാട്ടു്, (7) രജതജൂബിലിമംഗളം വഞ്ചിപ്പാട്ടു് ഇവയാണു നമ്മുടെ കവിയുടെ പ്രധാന കൃതികൾ.

ഇൻഡ്യൻ ആൻറിക്വറി (Indian Antiquary)യിലെ 'അതിരുപന്റെ കഥ' (The story of Athirupa) എന്ന ലേഖനത്തിന്റെ ഗദ്യരൂപത്തിലുള്ള വിവർത്തനമാകുന്നു അതിരുപചരിതം. ലളിതമാണു് ഇതിലെ ഭാഷ. ഇതിനെ ആസ്പദമാക്കിയതേ കണ്ടിയൂർ മഹാദേവശാസ്ത്രികൾ അതിരുപചരിതം ഭാഷാനാടകം രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കഥ പ്രഖ്യാതമാണല്ലൊ.

കെ. കൃഷ്ണൻപണ്ടാല ബി. എ., ബി. എ.ലും, ററി. കെ. കൃഷ്ണമേനവൻ ബി. എ.യും കൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള മലയാള ലഘുശാസ്ത്രപാഠാവലിയുടെ മൂന്നാമത്തെ സഞ്ചികയാണു പ്രവേശിക. പ്രൊഫസർ ഹെക്സ്ലിയുടെ ഇൻട്രൊഡക്ടറി പ്രൈമർ (Introductory Primer) എന്ന ഗ്രന്ഥമാണു മൂലം. പ്രവേശികയുടെ ഏതാനും ഭാഗം ശരദാമാസികയിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ടു്. 1088-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാണു പ്രവേശിക എഴുതിത്തീർന്നതു്. ഇതിൽ ആകെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ പ്രകൃതിയേയും ശാസ്ത്രത്തേയും, രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ ഭൗതികപദാർത്ഥങ്ങളേയും മൂന്നാംഭാഗത്തിൽ അഭൗതികപദാർത്ഥങ്ങളേയും പററി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. കഠിനശങ്കളായ ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലളിതമായ ഭാഷയിൽ സുഗമമായ രീതിയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിൽ തമ്പുരാനുള്ള പാടവത്തിനു് ഈ കൃതി മതിയായ തെളിവാണു്. ഇംഗ്ലീഷിലെ ശാസ്ത്രീയശബ്ദങ്ങൾക്കു ഭാഷയിൽ

സങ്കേതികപദ്ധ്യായങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തത് ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനാണ്. ഭാഷയിൽ ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ കുറവാണെന്നുള്ള പോരായ്മയെ ഏറെക്കുറെ പരിഹരിക്കുന്നുണ്ട് ഈ കൃതി. ഡാക്ടർ ഹോസ്റ്റരുടെ ലഘുശരീരശാസ്ത്രംകൂടി തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ തമ്പുരാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും അതു മുഴുമിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

നാലു ഭാഗങ്ങളുണ്ട് വാചകരചന. മലയാളംപള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ ഒന്നു മുതൽ നാലു വരെ ക്ലാസ്സുകളിലെ ഉപയോഗത്തിനായിട്ടാണ് ഇവ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഇദംപ്രഥമമായി ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ചെയ്തത് തമ്പുരാനാണെന്നു തോന്നുന്നു.

ആംഗലേയമഹാകവിയായ ടെനിസന്റെ 'ലക്സിലി ഹാൾ' (Locksly Hall) എന്ന കൃതിയുടെ ഭാഷാനുവാദമാണ ലക്ഷ്മീശാല. ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം ഇങ്ങനെയാണ്: "ഒരു യുവാവിനും യുവതിക്കും തമ്മിൽ അളവറ്റ അനുരാഗമുളവാകുന്നു. തൽഫലമായി അവർ സഹവാസസുഖമനുഭവിക്കുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രേരണയാൽ ആ യുവതി, യുവാവിനെ പരിത്യജിച്ചിട്ട് ധനം മോഹിച്ചു വേറൊരാളെ പരിഗ്രഹിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം യുവാവു വിഷണ്ണനായിത്തീരുന്നു. യുവതിയെ അയാൾ വെറുക്കുന്നു. അയാൾക്കു ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ ആസ്ഥയില്ലാതാകുന്നു. എങ്കിലും, ഒടുവിൽ ധൈര്യം അവലംബിച്ചു സ്വജീവിതം, തനിക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും പ്രയോജനകരമാകത്തക്കവിധത്തിൽ നയിക്കുന്നതിനു് അയാൾ തീരുമാനിക്കുന്നു."

ലക്ഷ്മീശാലയിൽ 97 പദ്യങ്ങളേയുള്ളൂ. ഈ കൃതിക്കു കെ. കൃഷ്ണൻ പണ്ടാല ബി. ഏ., ബി. എൽ. അവതാരികയും ടിപ്പണിയും എഴുതീട്ടുണ്ട്. ഇതു ധനിപ്രധാ

നമായ ഒരു കൃതിയാണു്. അനേകം ജീവിതതത്ത്വങ്ങൾ ഇതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. മൂലത്തിലെ ആശയം മനസ്സിലാക്കാനും, അതിനെ ശരിക്കു ഭാഷയിൽ സംക്രമിപ്പിക്കാനും പ്രയാസമുണ്ടു്. തമ്പുരാന്റെ തർജ്ജമ ലളിതമാണു്. പക്ഷേ, രചനാഭംഗി കുറയും. 'മാതാവുടേ' 'രണ്ടാളുടെ' എന്നീ അസുന്ദരപ്രയോഗങ്ങളും, 'ധിഗസ്തു' 'കൃത്' എന്നീ സംസ്കൃതപദപ്രയോഗങ്ങളും 'ചാടിച്ചീട്ടം' തുടങ്ങിയുള്ള ഒടിച്ചുകുത്തിപ്രയോഗങ്ങളും സ്വാഗതാഹ്വങ്ങളല്ല. താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നവ പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട പദ്യങ്ങളാണു്.

"ഇരച്ചടിച്ചൻപൊട്ട കേളിയാട്ടം
തിരത്തിരകാൻ സരിൽപതിക്കും
മരുസ്ഥലത്തിന്നുമുയന്ന ദൂര—
ത്തിരുന്ന മിന്നു നിഹ ലക്ഷ്യിശാല.

പൂകൊണ്ടു കുഞ്ജങ്ങൾ കുനിഞ്ഞിടുന്ന
കാകൊണ്ടു വൃക്ഷങ്ങൾ വളഞ്ഞിടുന്ന
ഇതണ്ടോരംഭോധിയിൽനിന്നു രമ്യം
സ്ഫുരിക്കുമാദ്വീപു സുഖോഷ്ണമേകും.

ഹാ! മിത്രമേ! സ്ഥൂലമതേ! വരാകീ!
ഹാ! മൽകരപ്രച്യുതയായ ബാലേ!
ഹാ! മങ്ങലാളന്നൊരനുപ്പവേ!
ഹാ! മോടി കൈവിട്ടൊരു തീരഭൂവേ!"

വിശാഖദത്തമഹാകവിയാൽ വിരചിതമായ ഒരു വിശിഷ്ടസംസ്കൃതനാടകമാണു് മുദ്രാരാക്ഷസം. മുദ്രയേയും രാക്ഷസനേയും സംബന്ധിച്ചതെന്നു് പദാർത്ഥം. അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിൽ അംഗുലീയത്തിനുള്ള സ്ഥാനമാണു് മുദ്രാരാക്ഷസത്തിൽ മുദ്രയ്ക്കുള്ളതു്. നന്ദമന്ത്രിയായ രാക്ഷസൻ, സ്വസ്വാമിയെ വധിച്ചതിനു് ചന്ദ്രഗുപ്തനോടു പ്രതികാരം ചെയ്യാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നതും, ചന്ദ്രഗുപ്തന്റെ മന്ത്രിയായ ചാണക്യൻ രാക്ഷസനെ ജയിക്കുന്നതിനു പല

വിധത്തിൽ യത്നിക്കുന്നതും, ഒടുവിൽ ചാണക്യൻ വിജയശ്രീലാളിതനാകുന്നതും ആണു് മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. പ്രസ്തുത കൃതിയെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു വി. കൃഷ്ണൻതമ്പിയുടെ ചാണക്യൻ എന്ന ഗ്രന്ഥം. മുദ്രാരാക്ഷസം എന്ന പേരിൽ കണ്ണന്മുഴ കൃഷ്ണവാരിയർ ചില പദ്യങ്ങളോടും പാട്ടുകളോടുംകൂടി ഈ നാടകത്തെ സ്വതന്ത്രമായി വിവർത്തനംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ, നടുവത്തു മഹൻ നമ്പൂരിയും കുനേഴത്തു പരമേശ്വരമേനവനുംകൂടി പദ്യത്തിലും, എം. സി. നാരായണപിള്ള ബി. ഏ. ഗദ്യത്തിലും പ്രസ്തുത നാടകത്തെ പരാവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഈ നാടകം നാളികേരപാകത്തിലുള്ളതാണു്; കഥയും അത്ര സുഗമമല്ല. പ്രൊഫസ്സർ ഹില്ലെബ്രാൻറിൻെറ പ്രസാധനമാണു് തമ്പുരാൻെറ പരിഭാഷയ്ക്കു് അവലംബം. തമ്പുരാനെപ്പോലെ ദൃഢവ്യുൽപ്പത്തിയും പ്രതിഭാശക്തിയുമുള്ള ഒരു കവിക്കല്ലാതെ ഇതിനെ ഇങ്ങനെ ഭാഷാന്തരംചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. മഹാകവി സൂക്തികളിൽ വ്യംഗ്യാർത്ഥം വളരെ ആഴത്തിലാണു കിടക്കുന്നതെന്നും, ഏറ്റവും താണു മുങ്ങുന്നവർക്കുമാത്രമേ അതു ലഭിക്കുകയുള്ളു എന്നും അദ്ദേഹത്തിനു് അറിയാമായിരുന്നു. മൂലത്തിലെ പദഘടനാരീതിയെയും അന്വയക്രമത്തെയും ഭാഷയിലും പകർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതു നിമിത്തം തർജ്ജമയ്ക്കു് അഭംഗിയും അർത്ഥത്തിനു ക്ലിഷ്ടതയും ഉണ്ടാകാനിടയുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. മൂലശ്ലോകത്തിലെ വൃത്തംതന്നെ ഭാഷയിലും സ്വീകരിക്കണമെന്നു് നമ്മുടെ കവികൾക്കു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മറ്റു ചില കവികളെപ്പോലെ പദാനുപദതർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിലോ, കേരളപ്രാസം മുതലായ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിലോ അല്ല, പ്രത്യുത ആശയാവിഷ്കരണത്തിലും

രസസ്ഫൂർത്തിയില്ലുമാണ് അദ്ദേഹം കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ലാളിത്യമത്രേ തമ്പുരാന്റെ തജ്ജമയ്ക്കുള്ള പ്രധാനഗുണം. പക്ഷേ, ഒഴുക്കും ശ്രുതിസുഖവും ചില ദിക്കിൽ കുറയും. വൃത്യനുപ്രാസം, ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം മുതലായ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങൾ സൗകര്യമുള്ള ദിക്കിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൊതുവേ, ഭാഷാമുദ്രാരാക്ഷസം ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു നേട്ടമാണെന്നു പറയാം. ഇതു തമ്പുരാന്റെ ഒടുവിലത്തെ കൃതിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. പരിഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചു് ഡാക്ടർ പി. കെ. നാരായണപിള്ള പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുക: "നിപുണമായ ഗദ്യശൈലിയും ശ്ലാഘിക്കാൻ അധികമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ആക്ഷേപാനർഹമായ ഒരു പദ്യസരണിയുമാണ് ഇതിൽ കാണുന്നതു്." ഈ കൃതി മഹാകവി ഉള്ളൂർ പരിശോധിക്കുകയും, ചില ദിക്കുകളിൽ പാഠഭേദങ്ങൾ വരുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഏതൽ കൃതി ബി. എ. പരീക്ഷയ്ക്കും ഹയർ പരീക്ഷയ്ക്കും പാഠ്യപുസ്തകമായിരുന്നു. ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾകൊണ്ടു തജ്ജമയുടെ രീതി കാണിക്കാം:

സൂത്രധാരൻ:

മൂലം

ചീയതേ ബാലിശസ്യാപി സുക്ഷേത്രപതിതാ കൃഷിഃ
ന ശാലേഃ സ്തംബകരിതാ വസ്തൂർഹണമപേക്ഷതേ.

ഭാഷ

പൊലിയും നല്ല കണ്ടത്തിൽ ബാലിശൻതന്റെയും കൃഷി
വിതച്ചോന്റെ ഗുണം വേണ്ടാ കതിർക്കുല തിമിർക്കുവാൻ.

ഈ തജ്ജമ ലളിതവും ഹൃദ്യവും ആയിരിക്കുന്നു. വിതച്ചവന്റെ തദ്ഭവമാണ് 'വിതച്ചോൻ'. 'വിതച്ചോൻ' എന്ന പ്രയോഗം അത്ര ഭംഗിയുള്ളതല്ല. ചതുർത്ഥപാദത്തിനു നല്ല ജീവനുണ്ട്.

കഞ്ചുകി:

മൂലം

ആലിംഗത്ത ഗൃഹീതധൂപസുരഭീൻ സ്തംഭാൻ പിനദ്ധസ്രജഃ
സംപൂർണ്ണേന്ദുമയൂഖസംഹതിരുചാം സച്ചാമരാണാം ശ്രിയഃ
സിംഹാങ്കാസനധാരണാച്ച സുചിരം സംജാതമൂർച്ഛാമിവ
ക്ഷിപ്രം ചന്ദനവാരിണാ സകുസുമഃ സേകോന്നഗൃഹ്ണാതു ഗാം.

ഭാഷ

മാല്യം ചാത്തീട്ട ധൂപപ്പരിമളമഴകിൽച്ചേർത്തുടൻ തൂൺനിരപ്പെ-
പ്പുല്ലിപ്പിൻപൂർണ്ണചന്ദ്രക്കതിരുകൾ ചൊരിയും ചാമരശ്രീയൊച്ച
നീണാൾ സിംഹാസനത്തെപ്പകലിരവു മുമന്നിട്ട മൂർച്ഛിച്ചപോലേ
കാണും പാത്തട്ടിൽ വേഗം കളിർകുസുമമൊട്ടം ചന്ദനച്ചാർ തളിപ്പിൻ.

ഇതു ശരിയായ ഒരു ഭാഷാന്തരവാദമാണ്. ഇതിനു നല്ല ഓജസ്സും ജീവനുമുണ്ട്. പകലിരവു, കുളിർ, ഉടൻ, അഴകിൽ എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾ മൂലത്തിലുള്ളവയല്ല; എങ്കിലും അവ തജ്ജമയെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നതേയുള്ളു.

ചക്രവർത്തിമംഗളം വഞ്ചിപ്പാട്ടു ദില്ലി ഡർബാർ സംബന്ധിച്ചും, രജതജൂബിലിമംഗളം വഞ്ചിപ്പാട്ടു് ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ തമ്പുരാന്റെ രജതജൂബിലിമഹാമഹം പ്രമാണിച്ചും എഴുതിയതാണു്. രണ്ടാമത്തേതിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം ചുവടേ ചേർക്കുന്നു:

"നാട്ടുകാരേ! നമുക്കിപ്പോൾ പാട്ടുപാടിക്കളിക്കേണം
വീട്ടുകാര്യവിചാരങ്ങൾ വിട്ടു വന്നാലും.
കേട്ടുകൊൾവിൻ പദ്മനാഭദാസവഞ്ചിപാല രാമ
വർമ്മ മൂലരാജന്റെ പുണ്യചരിതം.
ധർമ്മമല്ലോ കുലദൈവമെന്നു നിത്യം നിരൂപിച്ചു
നിർമ്മലനാം നമ്മുടെയപ്പൊന്നുതമ്പുരാൻ
നാട്ടുവാണുടനുടനീട്ട വർഷമിപ്പോളിരുപതും
കൂടെയഞ്ചും തികഞ്ഞല്ലോ ദൈവകാരുണ്യാൽ.
ഭൂമിപാലകുലമൗലി ഭൂരിഗുണഗണശാലി
കാമിതാർത്ഥപ്രദൻ കാമദേവസമാനൻ
അരചാണ്ടു വിളങ്ങുവേയുളവായ ക്ഷേമങ്ങളെ-
യുരചെയ്യാലൊടുങ്ങുകില്ലെന്നേ ചൊല്ലാവൂ.

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ഫീസ്സെന്നിയേ നടത്തിപ്പാൻ
പ്രീതിയുൾക്കൊണ്ടനുവാദമേകി മന്നവൻ.
കരകൗശലശാലയും നല്ല വൈദ്യപാഠശാല
പെരുമ കോല്യന്ന വേദപാഠശാലയും
ചൊല്ലാള്ളന്ന ബീ. എ. ക്ലാസ്സിന്നുള്ള കാളേജൊന്നും പിന്നെ
ലാ കാളേജും വിളങ്ങുന്ന നമ്മുടെ നാട്ടിൽ.
തെളിവൊട്ട സ്ത്രീകളേയും വിദുഷികളാക്കീടുവാൻ
കേളിയേറും കാളേജൊന്നു വേറെയുണ്ടല്ലോ.
എന്നതന്നെയല്ല ഭൂപന്നുദ്യോഗങ്ങളവക്കേകി–
യെന്നുമതിൽ കൗതുകത്തെ വളത്തുന്നുണ്ടേ.
നിയമങ്ങൾ നിയതമായ് പരിഷ്കരിച്ചുണ്ടാക്കുവാൻ
നിയമനിർമ്മാണസഭ സ്ഥാപിച്ചു ധീമാൻ.
പ്രജകൾക്കു ഭവിക്കുന്ന സങ്കടങ്ങൾ കേട്ടു തീർപ്പാൻ
പ്രജാസഭയാണ്ടതോറും നടത്തിക്കുന്നു.
വായുവേഗത്തെയും ജയിക്കുന്ന റയിൽവണ്ടി നാട്ടിൽ
പായുന്നിതു തമ്പുരാന്റെ തിരുവുള്ളത്താൽ.
ജീർണ്ണമായ ക്ഷേത്രമെല്ലാം കേടുനീക്കിപ്പണിയിച്ചു
സ്വർണ്ണമയകൊടിമരം നാട്ടിയനേകം.
ചിൽകാതലാം പത്മനാഭൻ തുണയെന്ന മനമുന്നി–
സ്സൽകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനളവില്ലല്ലൊ.

ഉദയവമ്മതമ്പുരാൻ പലപ്പോളായി പലരുടെയും ആവശ്യവും അപേക്ഷയുമനുസരിച്ചു് അനേകം ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്വന്തം, ഭാഷാന്തരം, സമസ്യാപൂരണം എന്നു മൂന്നായി അവയെ തരംതിരിക്കാം. ആദ്യത്തെ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട ചില ശ്ലോകങ്ങളാണു് അടിയിൽ ചേർക്കുന്നതു്.

തുമ്പിക്കൈകൊണ്ടു വാഴത്തടകളിടയിടെക്കീറിമാറ്റത്തഞ്ഞി–
ട്ടൻപോടാട്ടിക്കറക്കിത്തിറമൊടവയെറിഞ്ഞേറ്റുംകൊമ്പത്തു കോർക്കും
അപ്പോ! കുത്തുന്ന മണ്ണിൽത്തെരുതെരെയമരും ചാട്ടമേവം കളിക്കും
കൊമ്പൻതൻ മട്ടൊട്ടക്കം മുറുകിയൊരുദിനം ഘോരമായ്വന്നുകൂട്ടം.

തമ്പുരാന്റെ വകയായി 'ആദികേശവൻ' എന്നൊരു ആനയുണ്ടായിരുന്നു. അവനെപ്പറ്റി എഴുതിയതാണു് ഈ പദ്യം. തമ്പുരാൻ വിഭാവനചെയ്തതുപോലെ ആ ഗജ

വീരൻ ഒട്ടവിൽ വലിയ ശല്യക്കാരനായിത്തീർന്നു. അതിനാൽ, അവനെ വെടിവെക്കുകകൂടിയുണ്ടായി.

ചോപ്പൻ പാക്കധരത്തിനോടിടയുമെന്നോത്തല്ലയോ തോല്പരി–
ച്ചിബ്ഭാഷയ്ക്കു നുറുക്കി വെറ്റിലയതും നോക്കുന്ന ചൊന്നാൻ പ്രിയൻ
അപ്പോൾ വെറ്റില മൂക്കു നള്ളിയിനിയും കാന്തൻ സ്വദന്തത്തിനാൽ
ദർപ്പം തീർക്കണമെന്നരച്ചു ചതുരാ നല്ലീടിനാൾ വീടിയേ.

വെറ്റിലമുറുക്കിനെ വർണ്ണിച്ചെഴുതിയതാണ് ഈ പദ്യം. ഇതു കാണാനിടയായ നെടുമ്പുറത്തു കൊട്ടാരത്തിൽ ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ, "ഉദയവർമ്മന്റെ കവിതയുടെ പോക്ക് ഒന്നു വേറെ തന്നെ" എന്നു പറഞ്ഞുവത്രേ. 'ചതുരാ' എന്ന ആകാരാന്തപ്രയോഗം ഭാഷയിൽ അത്ര ഭംഗിയുള്ളതല്ല.

കാരുണ്യാംബുധി മൂലരാജതിലകൻ സിംഹാസനാരോഹണം
ചാരുത്വത്തൊട്ട ചെയ്തനാൾമുതലിതാ 'ശംഖാ'യി സംവത്സരം
പാരാതായതു 'ചക്ര'മായി വഴിയേ നൽ'പദ്മ'മായും ക്രമാൽ
ത്തീരാൻ സംഗതിയാകണേ 'ഗദ'യുമായ് സ്വാമിൻ! രമാനായകാ!

ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ ഇരുപത്തിയഞ്ചാമത്തെ (ശംഖം) ആട്ടത്തിരുനാൾ പ്രമാണിച്ചെഴുതിയ മംഗളാശംസാപദ്യമാണിതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആട്ടത്തിരുനാൾ ചക്രമായും (26) പദ്മമായും (51) ഗദയായും (83) തീരാൻ ശംഖചക്രഗദാപദ്മപാണിയായ ശ്രീപദ്മനാഭനെ പ്രാർത്ഥിച്ചതു് ഉചിതമായി.

മാർത്താണ്ഡപ്രഭുവെന്ന സജ്ജനവും പ്രീത്യാ കഥിക്കുന്നതു–
ണ്ടോർത്താലോ തിരുമേനി സൗമ്യനധികം- താപത്തെയും സർവ്വദാ
തീർത്തീടാൻ തുനിയുന്നഭിന്നഗതിയായ് ചിത്രം ധരിത്രീപതേ!
പേർത്തും രാപ്പകലൊന്നുപോൽ കുവലയായന്ദം വളർത്തുന്നഹോ!

പണ്ടേതന്നെ ഭവാൻ ചതുർഭുജനുമായ്ത്തീർന്നിട്ട വാണീകുചം
രണ്ടും ഹന്ത! പിടിച്ചുകൊണ്ടു മരുവുന്നല്ലോ ധരാനായകാ!
കണ്ടുകാളനെടുത്ത ഗംഗയെ മുദാ കൈക്കൊണ്ടു വൃത്തം ചെവി –
ക്കൊണ്ടിട്ടും പ്രണയം ഭവാങ്കലവനിക്കേറുന്നതത്യദ്ഭുതം.

ഗംഗാസ്നാനം മുതലായവ കഴിച്ചു് അശ്വതിതിരുനാൾ കൊച്ചുതമ്പുരാൻ മാവേലിക്കര വന്നപ്പോൾ നാട്ടുകാർ സമർപ്പിച്ച മംഗളപത്രത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനായി എഴുതിക്കൊടുത്ത പദ്യങ്ങളിൽ രണ്ടെണ്ണമാണു മേല്പുദ്ധരിച്ചതു്. ആദ്യപദ്യത്തിലെ അലങ്കാരവും, രണ്ടാമത്തെ പദ്യത്തിലെ വ്യങ്ഗ്യഭംഗിയും നോക്കുക!

അനേകം ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ തമ്പുരാൻ ഭാഷപ്പെട്ടുത്തീട്ടുണ്ടു്. മൂലത്തോടുകൂടി ഒരെണ്ണം അടിയിൽ ചേർക്കുന്നു.

മൂലം

ബല്ലാലക്ഷ്മോണിപാല! തവദഹിതനഗരേ സഞ്ചരന്തീ കിരാതീ
രത്നാന്യാദായ കീഴ്ന്നാന്യുരുതരഖദിരാങ്ഗാരശങ്കാകുലാങ്ഗീ
ക്ഷിപ്പാ ശ്രീഖണ്ഡഖണ്ഡം തദുപരി മുകുളീഭൂതനേത്രാ ധമന്തീ
ശ്വാസാമോദപ്രസക്തൈർമധുകരപടലൈർധൂമശങ്കാം കരോതി.

ഭാഷ

ബല്ലാലക്ഷ്മാപതേ! നിന്നരിയുടെ പുരിയിൽ കീഴ്ന്നുമാം പത്മരാഗ–
ക്കല്ലെല്ലാംചേർത്തു കാട്ടാളമഹിള മുകളിൽച്ചന്ദനച്ചുള്ളിവെച്ചു
നല്ലോണം നീറി മിന്നും കനലിതി കരുതിക്കണ്ണടച്ചുതിട്ടുമ്പോൾ
സോല്ലാസം ശ്വാസഗന്ധാലണയുമളികുലം ധൂമമെന്നോർത്തിടുന്നു.

ഈ തർജ്ജമയ്ക്കു പറയത്തക്ക കുറവുകളൊന്നുമില്ല. 'ഖദിരാംഗാരശങ്കാകുലാംഗീ' എന്നതിനു തർജ്ജമ കാണുന്നില്ല. 'സോല്ലാസം' വിവർത്തകൻ കൂട്ടുതലായി ചേർത്തതാണു്; ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിനുവേണ്ടിയായിരിക്കാം.

താഴെക്കാണുന്ന ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽനിന്നു കവിയുടെ സമസ്യാപൂരണരീതി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണു്.

ഗാത്രത്തിൽ പാതി പാർത്താലൊരു പുരുഷനയേ! താതനായും ഗിരീശൻ
ഭർത്താവായും ഗിരീശൻ സ്വയമഥ വിലസുന്നോരു കാത്യായനീ! നീ
പുത്രന്മാർ രണ്ടുപേരിൽ ഗജമുഖനൊരുവൻ ഷണ്മുഖൻ മറ്റൊരുത്തൻ
ചിത്രം വിശ്വാധിനാഥേ! വിതരുകകൾ[illegible]ൽ മറ്റൊർക്കുമില്ലേ.

അധോരേഖാങ്കിതമായ [illegible]ണം
സരസമായിട്ടുണ്ടു്. പിതാവു[illegible]ൻ);

MUL
227350
227350
032 : lwM8
UNIVERSITY LIBRARY
31 OCT 19

ഭത്താവും ഗിരീശൻ (ശിവൻ), പുത്രന്മാരിൽ ഒരാൾ ഗജമുഖൻ (ഗണപതി); മറെറയാൾ ഷണ്മുഖൻ (സുബ്രഹ്മണ്യൻ).

ഉപരി നിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ കൃതികൾ കൂടാതെ, മലയാളം പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലെ ഉപയോഗത്തിനായി ഒരു രണ്ടാം പാഠപുസ്തകവും 'കൊട്ടാരക്കര രാജാവിന്റെ കാലം' മുതലായ ചില ഉപന്യാസങ്ങളും, കേരവീയം, ഐതിഹ്യമാല, അമരുകശതകം ഇത്യാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് അവതാരികകളും തമ്പുരാൻ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യശൈലി കാണിക്കാൻ കേരവീയത്തിന്റെ അവതാരികയിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗമുദ്ധരിക്കാം:—

"മലയാള സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ ഇയ്യിടെ ഒരു ഇളക്കം തട്ടുവാനുള്ള കാരണം ബുദ്ധിവികാസത്തിന്റെ ഒരു ഫലംതന്നെയാകുന്നു. മലയാളഭാഷ ഗണിക്കത്തക്ക അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടും ഇതിന് ഉത്തമങ്ങളായ സാഹിത്യശാസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കാണായ്കയാൽ ഭാഷാഭിമാനികൾക്ക് അല്പം കുണ്ഠിതത്തിനിടയായി. ഈ ന്യൂനതയെ പരിഹരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് ഇംഗ്ലീഷിലും സംസ്കൃതത്തിലും ഒരുപോലെ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ച പ്രൊഫസർ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനവർകൾ കേരളപാണിനീയം, ഭാഷാഭൂഷണം, സാഹിത്യസാഹ്യം മുതലായ പ്രൗഢകൃതികൾ രചിച്ചു സധൈര്യം തന്റെ മതങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലം കാർകൊണ്ടു ഇരുണ്ടവശമായി. അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ മിന്നിത്തുടങ്ങി. മാത്സര്യം മുഴങ്ങി. ഖണ്ഡനപ്രതിഖണ്ഡനങ്ങളുടെ വർഷവുമാരംഭിച്ചു. കുറച്ചു കാലത്തേക്ക് ഈ പേമാരി അസഹ്യമായിരുന്നു എന്നു മാത്രമേ ഞാനിവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നുള്ളൂ.

ഭാഷയുടെ ഭാഗ്യത്താൽ വഷ്ം നിന്നു. കാർ നീങ്ങി. സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലം വീണ്ടും പ്രസന്നമായി. ഈ അവസരത്തിലാണ് കേശവീയത്തിന്റെ പുറപ്പാട്."

ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ സുഭഗഗാത്രനായിരുന്നു. വെളുത്തു കൊഴുത്ത ഒത്ത ശരീരം. തലയിൽ മുടി മൂന്നോ നാലോ. മുഖം ഗൗരവയുക്തം. കാതിൽ ഉജ്ജ്വലങ്ങളായ രണ്ടു വജ്രകുണ്ഡലങ്ങൾ. നെറ്റിയിൽ ചാന്തുപൊട്ടോ, സിന്ദൂരക്കുറിയോ; ചിലപ്പോൾ ഭസ്മപുണ്ഡ്രം. ധരിക്കാൻ ഒരു മുണ്ടും തോർത്തും മാത്രം. തോർത്തു മിക്കപ്പോഴും മടക്കി കക്ഷത്തിൽ വച്ചിരിക്കും. ഓലക്കുടയല്ലാതെ ശീലക്കുട ഉപയോഗിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല. കാലിൽ മെതിയടി കൂടാതെ നടക്കാറില്ല. ചെരിപ്പ് ഇഷ്ടമല്ല. സഭായോഗങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കാൻ പോകുമ്പോൾ കുറുത്ത ഉറ്റപ്പും കിന്നരിത്തൊപ്പിയും ധരിച്ചിരിക്കും. തൊപ്പി തമ്പുരാനു നല്ലതുപോലെ ഇണങ്ങും. ചിലപ്പോൾ, ഭംഗിയുള്ള ഒരു കുറുത്ത വടി (Walking Stick) കൈയിൽ കാണാം. വന്ദിക്കുന്നവരെ, തല അല്പം ചരിച്ചു കുനിഞ്ഞു പ്രത്യഭിവന്ദനം ചെയ്തുകൊണ്ടും, തല അല്പം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു ഗൗരവത്തിൽ ചുറ്റുപാടും നോക്കിക്കൊണ്ടും റോഡിൽക്കൂടി പതുക്കെ ആ പുരുഷകേസരി നടന്നു പോകുന്നതു്, കാണാൻ കൗതുകമുള്ള ഒരു കാഴ്ചയാണു്.

1119 കന്നി 24-ാംനു ഞായറാഴ്ച പകൽ നാല്മണിക്കു ചരിത്രനായകൻ കഥാവശേഷനായി. മരിക്കുമ്പോൾ ആ മഹാപുരുഷനു് എഴുപത്തഞ്ചു വയസ്സുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേർപാടു ഭാഷയ്ക്കും ദേശത്തിനും ഒരു വലിയ നഷ്ടംതന്നെയാണു്.

കവിയൂർ വെങ്കടാചലമയ്യർ

മുന്നൂറിൽപരം സംവത്സരം പഴക്കമുള്ള ഏക ബ്രാഹ്മണഗൃഹമാണ കവിയൂർ മേച്ചേരിമഠം. ടിപ്പുവിന്റെ ചേലക്കലാപകാലത്തു പാലക്കാട്ടുനിന്നു് ഓടിവന്ന തിരുവിതാംകൂറിൽ കവിയൂർ ദേശത്തു താമസമുറപ്പിച്ച താണു് വെങ്കടാചലമയ്യരുടെ കുടുംബം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു നാരായണയ്യരും, മാതാവു് പാവ്വതി അമ്മാളുമായിരുന്നു. തിരുനെൽവേലി ജില്ലയിൽ പെട്ട അംബാസമുദ്രംഗ്രാമമാണു് പാവ്വതി അമ്മാളുടെ സ്വദേശം. ചരിത്രനായകൻ 1050-ാമാണ്ടു മിഥുനമാസം 8-ാംതീയതി ഉത്രം നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. നാരായണയ്യക്കു പാവ്വതി അമ്മാൾ, മുത്തുവമ്മാൾ, ലക്ഷ്മിഅമ്മാൾ, മീനാക്ഷി അമ്മാൾ എന്നു നാലു പുത്രിമാരും, വെങ്കടാചലമയ്യരെ കൂടാതെ അനന്തനാരായണയ്യർ എന്നൊരു പുത്രനുമുണ്ടായി. അനന്തനാരായണയ്യർ ഇരുപത്തിഅഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ മരിച്ചുപോയി. വെങ്കടാചലമയ്യർ അഞ്ചാമത്തെ സന്താനമായിരുന്നു. നാലു പെൺകുട്ടികൾക്കു ശേഷമുണ്ടായ ആൺകുട്ടിയായതിനാൽ എല്ലാവരുടേയും സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾക്കു പാത്രീഭവിച്ചു, നമ്മുടെ ബാലൻ. വെങ്കടാചലമയ്യരുടെ നാലാമത്തെ വയസ്സിൽ അച്ഛൻ മരിച്ചുപോകയാൽ അമ്മയുടെ പോഷണത്തിലാണു് ആ ബാലൻ വളർന്നതു്. മുത്തുവമ്മാൾ ശേഷിയും ശേമുഷിയുമുള്ള ഒരു സ്ത്രീരത്നമായിരുന്നു. അനേകം പേരെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചിട്ടുണ്ടു് ആ വിദുഷി.

സഹോദരിയായ മുത്തുവമ്മാളിന്റെ അടുക്കൽ

അയ്യർ എഴുത്തും വായനയും അഭ്യസിച്ചു. പിന്നീട് കവിയൂരിലെ ഒരു ആശാനോട്ട് അമരകോശം, സിദ്ധരൂപം, ശ്രീരാമോദന്തം ഇവ പഠിച്ചു. 14-ാമത്തെ വയസ്സിൽ തിരുവല്ലാ മലയാളംസ്കൂളിൽ ചേർന്നു. അഞ്ചുകൊല്ലം അവിടെ പഠിച്ചു. അക്കാലത്ത് അവിടെ സംസ്കൃതമുൻഷിയായിരുന്ന തെങ്കാശി രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികളോട് കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളും വ്യാകരണവും അഭ്യസിച്ചു. അനന്തപുരത്തു കൊട്ടാരത്തിൽ കുറെക്കാലം താമസിച്ച് സംസ്കൃതത്തിലെ അനേകം ഉദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അയ്യർ വായിക്കുകയുണ്ടായി. പിന്നീട് ആ ഭാഷയിൽ നേടിയ വിജ്ഞാനമെല്ലാം സ്വപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായിരുന്നു. മലയാളംസ്കൂൾ വിട്ടയുടൻ കോട്ടയം എം. ഡി. സെമിനറിയിൽ അഞ്ചാം ഫാറത്തിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചു. അഞ്ചാംഫാറം കഴിഞ്ഞ് അവിടെനിന്നു വിട്ടതൽസർട്ടിഫിക്കറു വാങ്ങി ആലപ്പുഴ ഗവർമ്മേൻറു ഹൈസ്കൂളിൽ ആറാം ഫാറത്തി(മടികുലേഷൻ ക്ലാസ്സ്)ൽ ചേർന്നു. അവിടെവെച്ച്, അദ്ധ്യാപകാചാര്യനായിരുന്ന ആർ. ഈശ്വരപിള്ളയുടെ അളവറ പ്രീതിക്കും അഭിനന്ദനത്തിനും പാത്രീഭവിച്ചു. മടികുലേഷൻ പരീക്ഷ തുടങ്ങിയ ദിവസം രാവിലെ കനിഷ്ഠസഹോദരൻ കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചതിനാൽ പരീക്ഷയ്ക്കു കൂടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷ് പഠിത്തം മതിയാക്കി. കോട്ടയത്ത് ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ മുഖ്യപരീക്ഷയിൽ ചേർന്നു ജയിച്ചു. പിന്നീടു സ്വയം പരിശ്രമിച്ചു വൈദ്യത്തിലും ജ്യോതിഷത്തിലും കൂടി അറിവു സമ്പാദിച്ചു.

അയ്യർ 16-ാമത്തെ വയസ്സിൽ കവിയൂർ മണ്ണാകുന്നിൽ പ്രൈമറിസ്കൂളിൽ ഏഴു രൂപാ ശമ്പളത്തിൽ

അദ്ധ്യാപകനായി ആദ്യം ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. 24-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ചങ്ങനാശ്ശേരി മലയാളം മിഡിൽ സ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീടു പാലാ ഗേൾസ് മിഡിൽസ്കൂളിലും കോട്ടയം ഗേൾസ് മിഡിൽസ്കൂളിലും ഹെഡ്മാസ്റ്ററായി ജോലിനോക്കി. അതിൻറെശേഷം പന്ത്രണ്ടു സംവത്സരം തുടർച്ചയായി ഏറ്റുമാനൂർ മിഡിൽസ്കൂൾ പ്രഥമാദ്ധ്യാപകനായി ഇരുന്നു. ഒടുവിൽ കവിയൂരിനടുത്തുള്ള വള്ളംകുളം മിഡിൽസ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായി ഇരിക്കവേ 106 മിഥുനം 8-ാം തീയതി അട്ടത്തുൺ പറഠി ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞു. സുബ്രഹ്മണ്യശാസ്ത്രികൾ എം. എ., ഓ. എം. ചെറിയാൻ ബി. എ., എൽ. ടി. മുതലായ വിദ്യാഭ്യാസധുരംധരന്മാരുടെ മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസയ്ക്ക് അയ്യർ പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അട്ടത്തുൺ പഠിയതിൽ പിന്നീട ചരിത്രപുരുഷൻ കവിയൂരിൽ സ്വഭവനത്തിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു. 115 കന്നിയിൽ കവിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ ഹനുമത്സന്നിധിയിൽ പുരാണപാരായണലാവണം ലഭിച്ചതിനാൽ അന്നുമുതൽ ആ കൃത്യം നിർവ്വിഘ്നം നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വാല്മീകി രാമായണം സുന്ദരകാണ്ഡമാണു മുഖ്യമായി പാരായണം ചെയ്തുവന്നതു്.

അടിയുറച്ച ഒരു യാഥാസ്ഥിതികനായിരുന്ന അയ്യർ. ഈശ്വരഭക്തി, ധർമ്മനിഷ്ഠ, ആർജ്ജവം, കുലാചാരപ്രതിപത്തി മുതലായ ഗുണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൽ സവിശേഷം പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. ഒരു മികച്ച പണ്ഡിതനും ആരാധ്യനായ ഒരു അദ്ധ്യാപകനുമായിരുന്ന വെങ്കടാചലമയ്യർ. അതിനാൽ ഒരു നല്ല ശിഷ്യസമ്പത്തു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഉണ്ടായി. വിദ്വാൻ, ഹയർ മുതലായ പരീക്ഷകൾക്കു

പഠിക്കുന്നവക്കുണ്ടാകുന്ന ഭാഷാവിഷയകങ്ങളായ സംശയങ്ങൾ നിവാരണം ചെയ്യുകൊടുക്കുക എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിനകൃത്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കാൾ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെയാണു് അദ്ദേഹം കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെട്ടതു്. പ്രഭാതത്തിൽ മിക്കവാറും സിദ്ധാന്തകൗമുദി, ഹോര ഇവയിലൊന്നു് രണ്ടു മണിക്കൂറോളം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

കുന്നത്തുനാട്ടു താലൂക്കിൽ കുവപ്പടി അഗ്രഹാരത്തിൽ ലക്ഷ്മിഅമ്മാളായിരുന്നു വെങ്കടാചലമയ്യരുടെ സഹധർമ്മിണി. പാവ്വതിഅമ്മാൾ, ചെല്ലമ്മാൾ, സരസ്വതിഅമ്മാൾ, ശാരദാമ്മാൾ എന്നു നാലു പുത്രിമാരും, നാരായണയ്യർ, കൃഷ്ണയ്യർ, ശിവരാമയ്യർ എന്നു മൂന്നു പുത്രന്മാരും ലക്ഷ്മിഅമ്മാളിൽ വെങ്കിടാചലമയ്യർക്കു് ഉണ്ടായി. പുത്രിമാരെല്ലാം വിവാഹിതരായി. അവർ നല്ലനിലയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. മൂത്തപുത്രനായ നാരായണയ്യർ ബി.എ., എൽ. റ്റി. ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററാണു്. ദ്വിതീയപുത്രനായ കൃഷ്ണയ്യർ ഇപ്പോൾ ഇൻഡ്യൻ എയർഫോഴ്സിൽ ഒരു ഉയന്ന ഉദ്യോഗത്തിലിരിക്കുന്നു. തൃതീയപുത്രനായ ശിവരാമയ്യർ ബി. എ., ബി. റ്റി. ഒരു ഹൈസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകനാണു്. എല്ലാവരും സാഹിത്യരസികന്മാർ തന്നെ. വിശേഷിച്ചു ശിവരാമയ്യർ ഒരു നല്ല പണ്ഡിതനും മതപ്രാസംഗികനുമാണു്. ഹിന്ദുദേവാലയങ്ങളിൽ ഉത്സവം പ്രമാണിച്ചും മറ്റും അദ്ദേഹം ചെയ്യാറുള്ള മതപ്രസംഗങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയങ്ങളാകുന്നു.

കാവ്യമഞ്ജരി, ഭാഷാപോഷിണി, ഭാഷാചന്ദ്രിക, കേരളം, കവനകൗമുദി, ദ്വിജരാജൻ, തത്ത്വാന്വേഷിണി,

മലയാളരാജ്യം, മലയാളമനോരമ, ശങ്കരാചാര്യർ മുതലായ മാസികകളിലും പത്രങ്ങളിലും അയ്യർ പല നല്ല ലേഖനങ്ങളും എഴുതീട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിനു ഗദ്യവും പദ്യവും ഒന്നുപോലെ സരസമായി എഴുതാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുന്നതിലും സമർത്ഥനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ശങ്കരാചാര്യർപത്രത്തിൽ വിദ്വാൻ ചെറുകോൽ എൻ. കൊച്ചുപിള്ളക്കുറുപ്പുമായി അയ്യർ നടത്തിയ സാഹിത്യപരമായ ഒരു വാദപ്രതിവാദം പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരണീയമാണു്.

കേരളവർമ്മദേവൻ, വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ, കെ. സി. കേശവപിള്ള, വടക്കുംകൂർ, വി. പി. പത്മനാഭൻനമ്പൂരി, പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, കവിയൂർ രാമൻനമ്പിയാർ, സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ പി. കെ. നാരായണപിള്ള, പയ്യമ്പള്ളിൽ കൃഷ്ണപിള്ള എന്നിങ്ങനെ അനേകം സാഹിത്യമിത്രങ്ങൾ അയ്യർക്കുണ്ടായിരുന്നു. വി. പി. പത്മനാഭൻ നമ്പൂരിയുമൊരുമിച്ചു ഭാഷാന്തരീകരണം. സമസ്യാപൂരണം തുടങ്ങിയ സാഹിത്യവ്യവസായങ്ങളിൽ നിരന്തരം വ്യാപൃതനായിരുന്നു നമ്മുടെ കവി. മറ്റുള്ളവരുമായും പലപ്പോഴും പദ്യക്കത്തുകൾ വിനിമയം ചെയ്തിട്ടുണ്ട് അദ്ദേഹം.

> "ശങ്കരീശിവപാനരാധിപവാസമാം കവിയൂരതിൽ
> തങ്കലുള്ളൊരു ദൈവഭക്തി പഠിത്തമെന്നിവകൊണ്ടഹോ
> സങ്കടം ലവമെന്നിയേ മരുവുന്ന വിദ്വദലംകൃതം
> വെങ്കടാചലമയ്യരെപ്പികവാണി! കേട്ടറിവില്ലയോ?"

എന്ന സ്വകൃതമായ ഉഷാകല്യാണം നാടകത്തിൽ സൂത്രധാരനെക്കൊണ്ടു പറയിച്ചുകൊണ്ടാണു് നമ്മുടെ കവി ആദ്യമായി സാഹിത്യരംഗത്തു പ്രവേശിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യകൃതികൾ, (1) മോഹിനീവിഭ്രമം, (2) ഉഷാ

കല്യാണം എന്നീ രണ്ടു ഭാഷാനാടകങ്ങൾ, (3) ലക്ഷ്മീകേരളം, (4) രുക്മിണീസ്വയംവരം, (5) ബാലഭാരതം എന്നീ മൂന്നു കാവ്യങ്ങൾ, (6) തങ്കമ്മ, (7) അശ്രുകിരണം, (8) രാഗം, (9) ജീവകാരുണ്യം, (10) കൊച്ചുചെറുമി, (11) സ്വാർത്ഥത്യാഗം, (12) ലോഭം, (13) സാവിത്രി, (14)സൗഭ്രാത്രം, (15) വീരപത്നി, (16) പശ്ചാത്താപം, (17) ഭക്തിവീര്യം, (18) പയ്യ്, (19) ആന, (20) ചന്ദ്രൻ, (21) താമര, (22) കാക്ക, (23) കുയിൽ, (24) മാവ്, (25) കഴുത, (26) പാമ്പ്, (27) രാത്രി, (28) പ്രകൃതിതത്ത്വം, (29) ആഞ്ജനേയസ്തവം, (30)മൂലകാസുരവധം അഥവാ സീതാവിജയം, (31) ദ്രൗപദീപരിണയം എന്നീ രണ്ട് ആട്ടക്കഥകൾ, (32)ഭക്തവാത്സല്യം, (33) ഭാഷാഭാരതചമ്പു എന്നിവയാണ്.

മോഹിനീവിഭ്രമവും ഉഷാകല്യാണവും കവി തീരെ ചെറുപ്പത്തിൽ എഴുതിയവയാണ്. ചങ്ങനാശേരിയിലും കവിയൂരിലും തിരുവല്ലായിലും പ്രസ്തുത കൃതികൾ പലരും പാടിച്ച് അഭിനയിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുവല്ലാ പുത്തില്ലത്തിൽ നാരായണൻപോറ്റിയുടെ ആവശ്യമനുസരിച്ചാണ മോഹിനീവിഭ്രമം നിർമ്മിച്ചത്. ഇതിൽ അഞ്ചങ്കമുണ്ട്. 1068-ൽ കോട്ടയം മനോരമാ അച്ചുകൂടത്തിൽ ഇതു മുദ്രിതമായി. ഈ കൃതി വായിച്ച് ആനന്ദഭരിതനായിത്തീർന്ന കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള കോട്ടയം എം. ഡി. ഹൈസ്കൂളിൽ ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ അയ്യർക്ക് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ഉഷാകല്യാണത്തിലെ നാന്ദീശ്ലോകം മാത്രം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

"യോജിക്കുന്നൊരു ഗീതവാദ്യരവമോടിന്ദ്രാദിസത്തുക്കൾ തൻ
രാജിക്കുന്നതമോദമേകുവതിനായ് ലീലോത്സവാലോലനായ്
പൂജിക്കുന്നവരെപ്പലർത്തി വഴിപോൽ കൈലാസശൈലേ സദാ
രാജിക്കുന്ന മഹേശ്വരന്റെ നടനം നല്ലട്ടെ സന്മംഗളം."

12 സർഗ്ഗങ്ങളുള്ള ഒരു അസൽകാവ്യമാണ് രുക്മിണീസ്വയംവരം. അതിലെ ചില പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

ബ്രാഹ്മണദൂതവർണ്ണനം:

ഫാലത്തിൽപ്പുതിയൊരു ഗോപി തൊട്ട തങ്കം
പോലംഗം കളഭമണിഞ്ഞു മാറു കൂട്ടി
നീലക്കാറണിമുടി പിന്നിലേക്കു തള്ളി-
ച്ചേലം രണ്ടരയിലുടുത്തു സുന്ദരാംഗൻ.

മുത്തഞ്ചുംവിധമൊരു പുണ്യതുല്യനായ്ത്താൻ
കൈത്തണ്ടിൽ കവണി നിവർത്തിടാതെയേന്തി
പുത്തൻ മട്ടൊരു കുട കൈയിലാണ്ട ഭൂദേ-
വോത്തംസം ഹരിയുടെ മുന്നിൽ മിന്നി മേവി.

ശിശുപാലൻ പറയുന്നതു്:

തരളഹൃദയ! സാല്വ! നിൻ വചസ്സിൻ
സ്വരമിതു പററിയതല്ലയിസ്സദസ്സിൽ
ഇരവിൽ മദമിയന്ന മുങ്ങയുണ്ടേ,
തരണിയൊടൊരുപിടിച്ചു നില്പു ചിത്രം!

പരുഷത കലരും ഗുപാലർ പോററും
പുരുസഭയൊന്നു കലുക്കവാൻ തരിമ്പും
കരുടനിവന്നമോടിയെത്തു? പക്ഷം
കരുവിയിളക്കുകിലാട്ടമോ സമുദ്രം?

വേറൊരു പദ്യംകൂടി:

"സ്ഥിരഞ്ചിതാഭം വരമാലയേന്തിയാ
നതാങ്ഗി രാമാന്തികമാന്നിട്ടം വിധം
സുതാകൃതം ചിത്രമഹോ! യദൃച്ഛയാ
പിതാക്കൾ നോക്കീട്ട ചിരിച്ചു ശുഭ്രമായ്."

ഇടക്കാലത്തു് കവികൾക്കു പച്ചമലയാളകൃതികളിൽ ഭ്രമമുണ്ടായപ്പോൾ രചിച്ച ഒരു ഖണ്ഡകൃതിയാണ് തങ്കമ്മ. രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ പകർത്താം.

തിങ്കൾപ്പുകിട്ട പണിയും പുകളാണ്ട നായർ-
തൻകണ്ണുകൾക്കു പുതുപാൽമുഴയെന്നപോലെ
തങ്കം തൊഴുന്ന തളിർമെയ്യൊട്ട പുപ്പുറമ്പിൽ
തങ്കമ്മയാം മകളൊന്നു പിറന്നു പിന്നെ.

പൂവൻപഴത്തൊടെതിരാം പുതുമേനി, കാക്ക–
ത്തുവൽക്കുറ്റിപ്പിനൊട്ട നീണ്ട ചുരുണ്ട കുന്തൽ
കോവൽപ്പഴച്ചൊടി നിലാവൊളി നല്ല റോസാ–
പ്പൂവഞ്ചുമാറു ചെറുകൈത്തളിരൊക്കെ മെച്ചം.

അന്യാപദേശരൂപത്തിലുള്ള ഒരു വിശിഷ്ടകൃതിയാണ് പ്രകൃതിതത്ത്വം. ഇതു കാവ്യമഞ്ജരീമാസികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതാണ്. സംസ്കൃതത്തിലോ, മറ്റു ഭാഷയിലോ ഉള്ള ഒരു മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജമയല്ല പ്രസ്തുതകൃതി. എന്നാൽ, ആശയങ്ങൾ മിക്കവാറും പരകീയങ്ങളാണ്. ഏതൽകൃതിക്ക് സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ ഒരു അവതാരിക എഴുതീട്ടുണ്ട്. വെങ്കടാചലമയ്യക്ക് വ്യാകരണത്തിലുള്ള നിഷ്കർഷംകൊണ്ട് പദപ്രയോഗം തെറ്റാറില്ല എന്ന് അദ്ദേഹം ആനുഷംഗികമായി അതിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രസ്തുതകൃതിയിൽനിന്നു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കാം.

മട്ടപോൽ മധുരപകപസംഹതി പരാത്മമാക്കി നിജധർമ്മീ–
മട്ടു ചെയ്യു കൃതകൃത്യയാമ്മുദളി പിന്നെ നീ സുവിമലാത്മികേ!
ഒട്ടുമേയുടൽ മുഴുത്തിടാത്ത തവ കൊച്ചു കൂട്ടികളെയൊക്കെയും
വിട്ടുപോയ്ക്കുറുകിലെത്തു താൻ നിയതിയുണ്ടു പോറ്റുമതു നിശ്ചയം.

പണ്ടു പാരിലഴകേറുമുള്ളതിനെ വേർതിരിച്ചു വിധിചൊല്ലുവാൻ
തണ്ടയത്തിയൊരുമിച്ചു ജന്തുനിവഹങ്ങൾ ചെന്നറിയിക്കവേ
രണ്ടുകൂട്ടമതു ഭംഗിയാക്കധികമെന്നു ദേവനുടെ വാത്തയാൽ
ഞണ്ടു ചാടിയടിയോടടുത്തു വിധിയും സ്ഥിതപ്രഭ തിളക്കിനാൻ

ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവാദകോലാഹലകാലത്തു് സരസഗായകകവി കെ. സി. കേശവപിള്ളയെ ഉദ്ദേശിച്ചു് കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ പക്ഷത്തു ചേന്നു കൊണ്ടു രചിച്ചതാണ് 'കഴത'യും 'പാമ്പും'. 'കഴത'യെ പലരും ശ്ലാഘിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ശ്ലോകം പകർത്താം:

"കഴതേ! തവ കായ്മുള്ളിലോക്ക–
മ്പൊഴതേ പുഞ്ചിരി തള്ളിയെത്തിടുന്നു.

പഴതേ തുലയാൻ തലയ്ക്കുജൻ തീ-
ത്തെഴതേണ്ടുന്നതിനെന്തു ചെയ്കഹോ നീ?"

'പാമ്പി'ൽനിന്നുകൂടി ഒരു ശ്ലോകം:

"വൻ പിച്ച പുള്ളികളെഴും പുതുകഞ്ചുകംപൂ-
ണ്ടൻപിൽ തുറിച്ചു മിഴി നീ തലയൊന്നു പൊക്കി
മുൻപിൽക്കടന്ന വിരസത്തൊട്ട ചീററിയെന്നാൽ
കമ്പിക്കുമേ സകലമമ്മവുമാക്കുമപ്പോൾ."

സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്സമ്മേളനത്തിൽ വായിച്ചതും, ശൃങ്ഗാരരസപ്രധാനവുമായ ഒരു കൃതിയാണ് 'രാഗം'. നൂർജിഹാനും സലിമുമായുള്ള പ്രണയമാണ് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം. രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

ചൈതന്യത്തിൻ മധുരതരികണ്ടോറമെന്നും കൊതിച്ച-
ത്താതൻതന്നുൾപ്രണയനദിയിൻവീചിയിൽക്കേളിയാടി
സ്വാതന്ത്ര്യംപൂണ്ടതിരസകരം ശാരദാസ്തന്യപാനം
ചെയ്തല്ലാല്ലം സ്വമതിപരമാം ചാരുസംസ്കാരമാന്നാൾ.

താരമ്പൻതൻ സമരവിരുതിൻ സാരമാമോമലാൾതൻ
കീരം പായും സ്വരമൊടഴകിൽപ്പാടിയും സല്ലപിച്ചും
പാരം പാടേ വനിതകൾ മനസ്സാട്ടിയും കേളിചെയ്യും
നേരം പോക്കീ പല പകലുമാ രാജഹമ്മ്യാന്തരത്തിൽ.

സരസമായ ഒരു വഞ്ചിപ്പാട്ടാണ് 'ഭക്തവാത്സല്യം'. ചില വരികൾ അടിയിൽ കുറിക്കുന്നു:

"പങ്കജാക്ഷി പാഷ്തിയാൾ കാടുകൊണ്ട മറഞ്ഞോരു
തിങ്കൾപോലെ തെളിവററ മുഖം കനിച്ചും
പങ്കജമൊട്ടിനോടൊപ്പം കൈകൾ കൂപ്പി ഭക്തിപൂവ്വം
പങ്കമററ ഹൃദയത്തിൽച്ചേർത്തുപിടിച്ചും
കണ്ണീർ നിറഞ്ഞു വഴിഞ്ഞ കണ്ണു രണ്ടും കലങ്ങിയു-
മണ്ണാജനേതൃന്റെ മുൻപിൽ തൊഴുതുനിന്നാൾ.
"കൊണ്ടൽവർണ്ണാ! ഭഗവാനെ! ചിന്മയാ! കാരുണ്യമൂർത്തേ!
ഇണ്ടലൊഴിച്ചു പാലിപ്പാൻ നീയല്ലാതുണ്ടോ?
ആളുകളുടെയിടയിൽ തലമുടിക്കു പിടിച്ചു
നീളെ വലിച്ചിഴച്ചെന്നെയവമാനിപ്പാൻ

ശ്രീളവിട്ട ഉനിയവെ നിൻകൃപാപാല്ലടലിൻറെ-
യോളംപോലെ മുണ്ട വീണ്ടും വീണ്ടുമുണ്ടായി."

മരണശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയനായ സപത്നിതാവിനെ രക്ഷിക്കണമെന്നു് മകൾ—ഒരു പെൺകിടാവു്—നെപ്പോളിയനോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നതാണു് ജീവകാരുണ്യത്തിലെ വിഷയം. ഇതിലെ ഏതാനും വരികളാണു് അടിയിൽ ചേർക്കുന്നതു്:

കരുതലോട്ട ചെന്നധിരാജൻ വാഴും
മുറിക്കകത്തേക്കു കുമാരി പാഞ്ഞുടൻ
പുറകിൽ കൈകെട്ടിയവിടെ ലാളുന്ന
പുരുഷരത്നത്തിൻ കഴൽമുട്ടു രണ്ടും
കരങ്ങളാൽക്കെട്ടിപ്പിടിച്ചു ചിത്രമേ!
നിരർഗ്ഗളമായാ മിഴിനീർ തുകവേ
കുനിഞ്ഞു, രോഷാപ്പു തൊഴുന്നോരാസ്യത്തിൽ
കനിഞ്ഞു നോക്കിനാൻ ജലധിഗംഭീരൻ."

ദമയന്തീവിലാപം, ദശരഥവിലാപം എന്നീ രണ്ടു വിലാപകാവ്യങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണു് 'അശ്രുകിരണം'. അയ്യരുടെ അന്യകൃതിയാണു് ഇതെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതിലെ മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

അഴകൊന്നു കവിഞ്ഞുപോകിലോ
പിഴയുണ്ടാമതു സുസ്മിതം
വഴിയിപ്രകൃതിക്കിതെന്നു ചേ-
രൊഴിയാത്തബ്ജിനി തുകി പുഞ്ചിരി.

ഇരുൾമൂടിയണഞ്ഞു മോഹവും
പെരുതേ ചുട്ട കഴഞ്ഞു നാവഹോ!
അരുളൊട്ട ജലം നതാംഗിയെ-
ന്നരുമക്കണ്മണി രാമ! രാഘവ!

കരുണാലയ! ചിത്സ്വരൂപ! നീ-
യരുമപ്പൈതലിനാത്തിയേകൊലാ;
ഒരുനാളുമധർമ്മചര്യയെ-
ക്കരുതീട്ടില്ല കിനാവിലും സുതൻ.

മൂലകാസുരവധം അഥവാ സീതാവിജയം ആട്ടക്കഥ

തിരുവല്ലാക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു പ്രസിദ്ധനടന്മാർ ചേന്നു് അരങ്ങേറ്റം കഴിച്ചതാണു്. ആടിക്കാണാനും പാടിക്കേൾക്കാനും കൊള്ളാം ഈ കഥ. കഥകളിഗായകൻ തിരുവല്ലാ പുത്തില്ലത്തു നാരായണൻപോറ്റി മാത്രമേ പ്രസ്തുത കഥ തോന്നിച്ചിട്ടുള്ളു. അദ്ദേഹം ഇപ്പോളില്ല. ഇതിലെ ഒരു ശ്ലോകംമാത്രം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

"അത്യത്ഥാർജ്ജുനലോമമഞ്ജുളധനുർനിഷ്പേന്ദ്രിയോപി സ്മരൽ–
പത്രാളൃഞ്ചിത സദ്വിജാവലിരസദ്രംഭാവിലാസോത്സുകഃ
നിത്യം രാമപദാബ്ജസന്മധു പിബൻ ഹൃദ്ബംഭരോ യസ്യ സഃ
പ്രോദ്യച്ഛ്രീ കദളീവനേ കപിവരസ്സേവം തതോചിന്തയൽ"

(ശ്രീരാമഭക്തനായ ഹനുമാൻ കദളീവനത്തിൽവെച്ചു് ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു.)

ഭിന്നവൃത്തങ്ങളിലായി 100 പദ്യങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുള്ള ഒരു സംസ്കൃതകൃതിയാണു് ആഞ്ജനേയസ്തവം. കവിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതന്മാരായ ദേവന്മാരിൽ ഹനുമാനു് അന്യാദൃശമായ പ്രാധാന്യമുണ്ടല്ലോ. ആ ദേവനെ ഉദ്ദേശിച്ചു സ്തുതിരൂപത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണു് പ്രസ്തുതകൃതി. രണ്ടു പദ്യങ്ങൾ കാണിക്കാം:

"വാനരവതംസമവതംസയത സന്തോ
രാമപദസേവനവിവൃദ്ധപുളകാംഗം
ഖിന്നജനവീക്ഷണവിധിദ്രവിതചിത്തം
സ്വാമിചരിതാമൃതസുശീതളിതകർണ്ണം."

(അല്ലയോ സജ്ജനങ്ങളെ! ശ്രീരാമഭക്തനായി, ദീനാനുകമ്പിയായി ഇരിക്കുന്ന ഹനുമാനെ നിങ്ങൾ ഭജിച്ചാലും.)

നടനവിധേരപി നാന്ദിവ–
ദരുണോദയവദ്ദിനസ്യ കപിമൗലേ!
ലങ്കാക്രമണം താവക–
മാദിരഭദ്രാശരേശനാശസ്യ."

(നാടകത്തിനു നാന്ദി എന്നപോലെയും, ദിവസത്തിനു്

അരുണോദയം എന്നപോലെയും അങ്ങയുടെ ലങ്കാക്രമണം രാക്ഷസേശന്റെ നാശത്തിനു് ആദിയായിത്തീർന്നു.)

പാണ്ഡുവിന്റെ രാജ്യഭാരാരംഭംമുതൽ ഭാരതയുദ്ധാനന്തരം യുധിഷ്ഠിരന്റെ പട്ടാഭിഷേകംവരെയുള്ള ഇതിവൃത്തത്തെ അധികരിച്ചു പന്ത്രണ്ടു സ്തബകങ്ങളിൽ അനന്തഭട്ടൻ എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു ഉത്തമകൃതിയാണു് ചമ്പൂഭാരതം. മഹാകവിയുടെ ഉല്ലേഖപാടവം അനുപമമാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങളെല്ലാം അചുംബിതങ്ങളത്രേ. ശ്രീഹർഷന്റെ കല്പനാകാഠിന്യം അനന്തഭട്ടനില്ല. ചിത്തവിസ്തൃതി വരുത്താത്ത പദ്യങ്ങൾ ഭാരതചമ്പുവിൽ കാണാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. ചിത്തവിസ്തൃതി വരുത്താൻ വേണ്ടി മഹാകവി അംഗീകരിക്കുന്ന മാർഗ്ഗം പലതാണു്. ചിലപ്പോൾ സ്വഭാവോക്തികൊണ്ടുമാത്രം ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം സാധിക്കും. വിശേഷിച്ചൊരലങ്കാരം കൂടാതെ, പറയേണ്ടതു പറയേണ്ട രീതിയിൽ ഫലിതമയമായി പറഞ്ഞു് വാചയിതാക്കളെ രസിപ്പിക്കുന്നതിനു് ആ മഹാകവിക്കുള്ള സാമർത്ഥ്യം വിസ്മയാവഹമാകുന്നു. ശ്ലേഷപ്രയോഗത്താൽ പല വലിയ കാര്യങ്ങൾ ആ മഹാകവി സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പല ദിക്കിലും ആദ്യം കിട്ടുന്ന അർത്ഥംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ പിന്നെയും പിന്നെയും തിരഞ്ഞാൽ പുതിയ പുതിയ അർത്ഥം ലഭിക്കും.

ഏതാദൃശമായ മഹിമാതിശയത്തോടുകൂടിയ ഒരു കൃതി ഭാഷയിൽ വിവർത്തനംചെയ്യാൻ പുറപ്പെട്ടുന്ന ഒരു കവിക്കു് നല്ല വ്യൽപത്തിയും വാസനയും അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. വ്യൽപന്നനും വാസനാസമ്പന്നനുമായ നമ്മുടെ കവി ഏതൽകൃത്യത്തിനു സർവ്വഥാ അർഹനാണെന്നു സധൈര്യം പറയാം.

മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചാണു്

അയ്യർ ഈ ഭാഷാന്തരീകരണത്തിനു തുനിഞ്ഞതു്. മഹാകവിയുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു ചുനക്കര ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണവാരിയരും പ്രസ്തുത കൃതി ഭാഷപ്പെട്ടത്തീട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, അയ്യരുടെ പരിഭാഷയ്ക്കുള്ള ആസ്വാദ്യത ഒന്നു വേറെതന്നെ. പ്രൗഢമായ തന്റെ അവതാരികയിൽ ഉള്ളൂർ പറയുന്നു: "ഭാഷാഭാരതചമ്പു ആദ്യന്തം രമണീയമായിരിക്കുന്നു, അയ്യരുടെ യശോധനത്തെ ഈ പുതിയ കൃതി ശതഗുണീഭവിപ്പിക്കുമെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം. ഭാഷാന്തരത്തിനു് ഒരു ഒഴുക്കും ഒതുക്കവും ഇതിൽ അസലായുണ്ടു്. യതിഭംഗദോഷം ഈ തർജ്ജമയിൽ അശേഷമില്ല. സുഭദ്രാധനഞ്ജയം, മഴമംഗലഭാണം, ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തർജ്ജമചെയ്ത കവിയൂർ രാമൻനമ്പിയാരെക്കൂടിയും തദ്ദേശജനായ അയ്യർ ഇതിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ജയിക്കുന്നതായിക്കാണാം. കവിയൂരിനെ കവിയൂരാക്കി ആദ്യം മാററിയ ദൈവജ്ഞന്റെ ദീർഘദർശിതത്തെയാണു് എനിക്കു് അതിലധികം പ്രശംസിക്കാൻ തോന്നുന്നതു്. വെങ്കിടാചലമയ്ക്കും ഈ വിശിഷ്ടകൃതിക്കും ശോഭനമായ ഭാവിയെ ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു."

ഭാരതചമ്പുവിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നു സ്തബകങ്ങൾ മാത്രമേ അയ്യർ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. അതു മുഴുപ്പിക്കാതെയിരുന്നതു ചുനക്കര ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണവാരിയർ ആ പണിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു് അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണു്.

മൂലത്തോടുകൂടി ചില ഭാഷാന്തരങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

മൂലം

കല്യാണം വോ വിധത്താം കരടമദധുനീലോലകല്ലോലമാലാ–
ഖേലല്ലോലംബകോലാഹല മുഖരിതദിക് ചക്രവാളാന്തരാളം
പ്രത്നം വേതണ്ഡരത്നം സതതപരിചലൽകണ്ഠതാളപ്രരോഹ–
ദ്വാരാജൂരാജിഹീർഷാദരവിവൃതഫണാശ്യംഗഭൃഷ്ടാളജംഗം.

ഭാഷ

നിങ്ങൾക്കേകട്ടെ ഭദ്രം കവിളീലൊഴുകിട്ടും ദാനതോയത്തിനെത്തും
ഭൃംഗശ്രേഷ്ഠത്തിൻസ്വനത്താൽ ദിശകളിലഖിലം ശബ്ദമുണ്ടാക്കിടുന്നോൻ
ഭംഗംകൂടാതെയാട്ടം ചെവിയുടെയടിയാൽ ജാതമാം കാറശിപ്പാൻ
ഭംഗിക്കാസ്യം പിളർന്നിട്ടമരുമഹികളെത്താങ്ങുമാദ്യൻ ഗജാസ്യൻ.

മൂലത്തിൽ മംഗലസൂചകമായി ആദ്യം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന കല്യാണശബ്ദം തജ്ജമയിൽ മാറ്റി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. മൂലത്തിലെ 'അദര'ശബ്ദത്തിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം ഭാഷയിൽ കാണുന്നില്ല. തജ്ജമയ്ക്ക് നല്ല ഒഴുക്കും ഒതുക്കവുമുണ്ട്. അർത്ഥത്തിന് ഒട്ടും ക്ലിഷ്ടതയില്ല.

മൂലം

ദുഹിനകിരണവംശസ്ഥൂലമുക്താഫലാനാം
വിപുലഭുജവിരാജദ്വീരലക്ഷ്മീവിഭ്രമ്നാം
ഹസിതസുരപുരശ്രീരസ്തി സാ ഹസ്തിനാഖ്യാ
രിപുജനദുരവാപാ രാജധാനീ കുരൂണാം.

ഭാഷ

ചാരുശ്രീ ചന്ദ്രവംശപ്രഥിതമണികളായുഗ്രദോർവിക്രമത്താൽ
വീരശ്രീക്കീശരായ് മേവിന നൃപതികളാം കൗരവന്മാർക്കു മുന്നം
വൈരിക്കൂട്ടം കടക്കാതമരപുരമൊളിക്കുന്ന സൗന്ദര്യമേന്തി–
പ്പാരിൽപ്പേർപെട്ടതായിട്ടൊരുപുരമുളവായ് നിസ്തുലം ഹസ്തിനാഖ്യം.

മൂലത്തേക്കാൾ ആത്മവീര്യമുണ്ട് ഭാഷയ്ക്ക്. മുന്നം, ചാരുശ്രീ, പാരിൽ, നിസ്തുലം എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾ വിവത്തകൻ കൂട്ടത്തലായി ചേർത്തിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് ദോഷമൊന്നുമില്ല.

മൂലം

ദൃഷ്ട്വാ നൃപോ ദേവമുനിം വിനീതോ
മൗലിസ്രജാം ധൂളിമധൂളിവൃന്ദൈഃ
സ പങ്കമാധായ തദംഘ്ര്യുയുഗ്മേ
വിപങ്കമാത്മാനമയം വ്യതാനീത്....

ഭാഷ

തപസ്വിയെക്കണ്ടവതംസമാല്യിൽ
പ്രപന്നമാം ധൂളിമധൂളിരാശിയാൽ

സപങ്കമാക്കീട്ട തദംഘ്രിപങ്കജം
വിപങ്കനാക്കീ നൃപമൗലിതന്നെയും.

മൂലത്തിലെ വിനീതശബ്ദം ഭാഷയിൽ വിട്ടിരിക്കുന്നു. മൂലത്തിലെ അംഘ്രിയുഗത്തിനു പകരം തജ്ജമയിൽ അംഘ്രിപങ്കജം എന്നാണുകാണുന്നതു്. മൂലത്തിലെ ശബ്ദചമൽകാരം ഭാഷയിലും ദൃശ്യമാണു്.

മൂലം

ഭിക്ഷാമടദ്ഭിരഥ തത്ര പൃഥാകൃമാരൈ–
രദ്ധം വിഭജ്യ പൃഥഗപ്നിതമന്നരാശിം
ആകണ്ഠമഭ്യവഹരന്നഖിലൈഃ പ്രതീകൈഃ
പുത്രോ ബഭൂവ മരുതഃ പുനരുക്തപോഷഃ

ഭാഷ

അപ്പട്ടണത്തിലവർ ചെന്നഥ പിച്ചതെണ്ടി–
പ്പപ്പാതി കിട്ടവതിൽനിന്നു കൊട്ടക്കമന്നം
അപ്പൊണ്ണനുണ്ടു ദിവസംപ്രതി മുക്കുമുട്ടെ–
യല്പേതരം നിജവപുസ്സു തടിച്ചു വീണ്ടും.

ഈ തജ്ജമയെ ചുനക്കര ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണവാരിയരുടെ,

"അന്നന്നു പാണ്ഡുസുതർ ഭിക്ഷയെടുത്തുകിട്ടു–
ന്നന്നം പകുത്തു പൃഥ നല്കിടുമദ്ധ്യഭാഗം
തെറ്റാതെയങ്ങു ഗളനാളിവരെബ്ഭുജിച്ചു
കാറൊന്മകന്റെ തനുപുഷ്ടിയിരട്ടിയായി."

എന്ന തജ്ജമയോടു തുലനംചെയ്തു നോക്കുന്നതു രസകരമായിരിക്കും.

അയ്യർ അനേകം മുക്തകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, അവയിൽ മിക്കതും നഷ്ടമായിപ്പോയി. ഓമ്മയിൽനിന്നു രണ്ടു പദ്യങ്ങൾ കുറിക്കുന്നു:

ക്ഷേമംതൻ പ്രജകൾക്കു ഭേദരഹിതം കോരിച്ചൊരിഞ്ഞീടുവാൻ
കാമം പോലെ മനോരഥം നിജപഥം തെറ്റാതെയോടിക്കുവാൻ
കേമൻ സാരഥിമൗലിയെസ്സുചിതം മുന്നിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചൊരെ–
ന്നോമൽച്ചിത്തിരമന്നവൻ സുചിരമീ മന്നിൽ ജയിക്കേണമേ.

ഇതു് ഒരു ചിത്തിരതിരുനാൾമംഗളാശംസാപദ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

കുരംഗശാബങ്ങൾ തൊഴുന്ന മാധുരീ–
തരംഗിതാപാംഗമെറിഞ്ഞു രക്ഷനെ
കുരങ്ങനാക്കും സതിയെൻറെയുള്ളമാ–
മരങ്ങിലേറീട്ട കളിക്ക സവ്വദാ.

ഈ ദേവീസ്തോത്രത്തിനുള്ള മാധുര്യം അന്യാദൃശമാണ്.

അയ്യർ 106 മിഥുനത്തിൽ അട്ടത്തുൺ പറ്റി ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചതിനുശേഷം പുത്രപൗത്രാദികളൊന്നിച്ചു മഠത്തിൽ സുഖമായി താമസിക്കുകയായിരുന്നു. 116–ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 24–ാം തീയതി ഏകാദശി നാളിൽ രാവിലെ അദ്ദേഹം ഒരു വിവാഹത്തിൽ സംബന്ധിക്കാൻ തിരുവല്ലായ്ക്കു പോകുമ്പോൾ ടൗണിനു് അട്ടത്തു റോഡിൽ ഇറക്കവും തിരിവുമുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തുവെച്ചു് എതിരേ വന്ന ഒരു പെൺകുട്ടി അവൾക്കു നേരെ വന്ന ഒരു ടാക്സിക്കാറിനു സൈഡ് കൊടുക്കാൻ ഒരു വശത്തേക്കു നീങ്ങി. അപ്പോൾ പുറകിൽക്കൂടി വന്ന ഒരു സൈക്കിൾ അവളുടെ ദേഹത്തു മുട്ടുമെന്ന ദിക്കായി. ഇതുകണ്ടു്, അയ്യർ റോഡിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽക്കൂടി ഓടിച്ചെന്നു പെൺകുട്ടിയെ ഒരു വശത്തേക്കു പിടിച്ചുമാറ്റി. തത്സമയം പുറകിൽക്കൂടി നിശ്ശബ്ദമായി ഇറക്കമിറങ്ങിവന്ന ടാക്സികാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹത്തു് ഊക്കോടെ ഇടിച്ചതിനാൽ ഗുരുതരമായ പരുക്കേറ്റു് അദ്ദേഹം നിലംപതിച്ചു. ഉടനെ അദ്ദേഹത്തെ ആ കാറിൽത്തന്നെ തിരുവല്ലാ ആശുപത്രിയിൽകൊണ്ടുപോയി വേണ്ട ചികിത്സകൾ നടത്തിയെങ്കിലും, അന്നു രാത്രി എട്ടുമണിക്കു് അദ്ദേഹം കഥാവശേഷനാകുകയാണു് ഉണ്ടായതു്.

പന്തളം കൃഷ്ണവാരിയർ

മഹാകവി ഉള്ളൂർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, പന്തളം കൃഷ്ണവാരിയരെ നാം സ്മരിക്കുന്നതു് ഒരു സമുന്നത സാഹിത്യകാരൻ എന്ന നിലയിലല്ല, പ്രത്യുത 11-ാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധ ചതുശ്ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്റെയും, മലയാളമനോരമയുടെയും ഭാഷാപോഷിണിയുടെയും പ്രവർത്തനത്തിൽ സജീവമായി പങ്കുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ഭാഷാപോഷകന്റെയും നിലയിലാണു്. ആയുഷ്കാലത്തിൽ അധികഭാഗവും കോട്ടയത്തായിരുന്നു താമസമെങ്കിലും, പന്തളത്തു ജനിച്ചു വളർന്നതിനാൽ, പന്തളം കൃഷ്ണവാരിയർ എന്നപേരിൽ അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടുവന്നു. വാരിയരാശാൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആക്കും വലിയ കായ്മാണു്. മനോരമയ്ക്കും ഭാഷാപോഷിണിക്കും, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി എന്നപോലെ, കൃഷ്ണവാരിയരും ഒരു വലിയ താങ്ങായിരുന്നു. സാഹിത്യത്തെയും ശാസ്ത്രത്തെയും സംബന്ധിച്ചു് അവയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ ലഭിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങളെല്ലാം വാരിയർ പരിശോധിച്ചു് വേണ്ടിവന്നാൽ ഭേദഗതികൾ വരുത്തിവന്നു. വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടുന്ന ലേഖകന്മാർ മതിമറന്നു് ശകാരവർഷം ആരംഭിക്കുമ്പോൾ ആ നയജ്ഞൻ അതിന്റെ പാരുഷ്യം കുറയ്ക്കുകയോ, അഥവാ ആ ഭാഗം നിശ്ശേഷം നീക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നു. ആക്ഷേപം പരിഭവമുണ്ടാകാത്ത വിധത്തിൽ കായ്ങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ വാരിയർക്കുണ്ടായിരുന്ന സാമർത്ഥ്യം അന്യാദൃശമാണു്. കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി താനെഴുതുന്ന കൃതികളൊക്കെ ആശാനെ കാണിച്ചതിൽപ്പിന്നീടല്ലാതെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നില്ല.

പന്തളം കൃഷ്ണവാരിയർ, 1035-ാമാണ്ടു കന്നിമാസം 3-ാം നു ഞായറാഴ്ച രോഹിണീനക്ഷത്രത്തിൽ പന്തളം വടക്കേക്കരപ്പകുതിയിൽ കൈപ്പുഴ പടിഞ്ഞാറേ വാരിയത്തു ജനിച്ചു. ഇലത്തൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികളുടെ സതീർത്ഥ്യനും, പന്തളത്തു കൊച്ചുതമ്പുരാക്കന്മാരുടെ ഗുരുനാഥനും, മഹാപണ്ഡിതനും ആയിരുന്ന കോട്ടയത്തു മണർക്കാട്ടു വാരിയത്തു ശങ്കുവാരിയർ പിതാവും, പന്തളം കൈപ്പുഴ പടിഞ്ഞാറേ വാരിയത്തു ലക്ഷ്മീവാരസ്യാർ മാതാവുമായിരുന്നു. ശങ്കുവാരിയക്കു് അച്യുതവാരിയർ എന്നൊരു ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം 1043 മകരത്തിൽ യശശ്ശരീരനായ വയസ്കര അച്ചുൻ മൂസ്സതിന്റെ അന്തേവാസിയും, തൽപുത്രൻ ആര്യൻ നാരായണൻ മൂസ്സതിന്റെ ഗുരുനാഥനുമായിരുന്നു. ശങ്കുവാരിയരുടെ സാഹചര്യംകൊണ്ടാണു് ആര്യൻ നാരായണൻ മൂസ്സതു വ്യാകരണാദിശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിഷ്ണാതനായി ഭവിച്ചതു്. മൂസ്സതിന്റെ കക്ഷ്യമായ 'നക്ഷത്രവൃത്താവലി'ക്കു് വ്യാഖ്യാനം രചിച്ചതും ഈ ശങ്കുവാരിയർതന്നെ.

ഒരിക്കൽ തൃമ്പമൺ ക്ഷേത്രത്തിൽ തൊഴീക്കാനായി മാതാവു ബാലനെയുമെടുത്തുകൊണ്ടു പോകുന്നതു വഴിയിൽ ചിലർ കണ്ടു്, "ഇതു വലിയ കുട്ടിയെ എടുത്തുകൊണ്ടു പോകുന്നല്ലൊ!" എന്നു പറഞ്ഞതായും, മടങ്ങിപ്പോയപ്പോൾ ഒരു കാലിനു നീരുണ്ടാകുകയും അതു പൊട്ടി ഒട്ടവിൽ ആ കാലിനു പംഗുത്വം സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തതായും ഒരു പ്രവാദമുണ്ടു്. ദൃഷ്ടിദോഷംനിമിത്തം ബാലൻ പംഗുവായിത്തീർന്നുവെന്നാണു് ചിലർ പറയുന്നതു്. ഏതായാലും, വാരിയർ ഒരു ചരണവികലനായിത്തന്നെ ജീവിച്ചു എന്നതു സത്യം തന്നെ.

വിദുഷിയായിരുന്ന മതാവിന്റെ അടുക്കലാണു

വാരിയർ സംസ്കൃതത്തിലെ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾ പഠിച്ചതു്. വിദ്വൽകവിയും വൈയാകരണശിരോമണിയുമായിരുന്ന വയസ്കര ആര്യൻ നാരായണൻ മൂസ്സതിനോട്ട കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളും വൈദ്യവും ശില്പശാസ്ത്രവും അഭ്യസിച്ചു. മൂസ്സതിന്റെ അടുക്കൽ 18 കൊല്ലം വൈദ്യം പഠിക്കുകയും, ചികിത്സ പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്ത വാരിയർ. തക്കം, വ്യാകരണം, ജ്യോതിഷം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ അച്ഛൻതന്നെയായിരുന്നു ഗുരു.

ഗുരുവിന്റെ പുത്രന്മാരെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വയസ്കരെത്തന്നെയായിരുന്നു കൃഷ്ണവാരിയരുടെ താമസം. 20 കൊല്ലത്തോളം കോട്ടയം മാർദീവന്നാസ്യോസ് സെമിനാരിയിൽ മുൻഷിപ്പണി നോക്കി. പിന്നീടു് ആ ജോലി വേണ്ടെന്നു വെയ്ക്കുകയും, വയസ്കര മൂസ്സതിന്റെ മരണത്തിനുശേഷം 187 മകരത്തിൽ 'കിരീടധാരണവൈദ്യശാല' എന്ന പേരിൽ ഒരു വൈദ്യശാല കോട്ടയത്തു തിരുനക്കരച്ചന്തയ്ക്കു സമീപം സ്ഥാപിച്ചു് അതിന്റെ പര്യവേക്ഷകത്വം പ്രശംസനീയമായ വിധത്തിൽ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. വയസ്കരെ ചികിത്സയ്ക്കു ചെല്ലുന്ന രോഗികളെ നോക്കി വയസ്കര തിരുമേനിമാരോടൊപ്പം ആശാനും ചികിത്സ നിശ്ചയിച്ചുവന്നു. ചെറിയ മരുന്നുകൾ കൊടുത്തു വലിയ രോഗങ്ങൾ ശമിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആശാനു പ്രത്യേകസാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നു. വയസ്കരത്തിരുമേനിമാക്കെല്ലാം തന്നെ ആശാനെപ്പറ്റി വലിയ മതിപ്പാണുണ്ടായിരുന്നതു്. വിശേഷിച്ചു്, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, കവിയൂർ രാമൻനമ്പിയാർ ഇവരോടൊപ്പം കൃഷ്ണവാരിയർ ആര്യൻ നാരായണൻ മൂസ്സതിന്റെ ആജ്ഞാകരനുമായിരുന്നു.

വിദ്വദ്ധനായ ഒരു അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു ആശാൻ.

വ്യാകരണവും ആയുർവ്വേദവും ശില്പവിദ്യയും പഠിപ്പിക്കുന്നതിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു കൂടുതൽ പാടവം. തന്നിമിത്തം, ആ ശാസ്ത്രങ്ങൾ അഭ്യസിക്കാൻ വിദൂരദിക്കുകളിൽ നിന്നുപോലും വിദ്യാർത്ഥികൾ അദ്ദേഹത്തെ സമീപിച്ചിരുന്നു. വയസ്കര മൂസ്സതന്മാർ, ചെറുകോൽ കൊച്ചുപിള്ളക്കുറുപ്പ്, വൈദ്യൻ രുദ്രവാരിയർ എന്നിവരായിരുന്നു പ്രധാനശിഷ്യന്മാർ. കൊച്ചുപിള്ളക്കുറുപ്പു വ്യാകരണത്തിൽ നിപുണനായിരുന്നു; രുദ്രവാരിയർ ചികിത്സയിലും. രണ്ടുപേരും സാഹിത്യകാരന്മാരുമായിരുന്നു.

പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മാ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, കെ. സി. നാരായണൻ നമ്പിയാർ, കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള, മഹാകവി ഉള്ളൂർ, കെ. എം. കൊച്ചീപ്പൻ മാപ്പിള, പന്തളം കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ, വില്ലാട്ടത്തു രാഘവൻ നമ്പിയാർ, കറത്തപാറ ദാമോദരൻ നമ്പൂരി, മൂലൂർ പദ്മനാഭപ്പണിക്കർ, തായംകുളങ്ങര നാരായണപിള്ള, ചുനക്കര ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണവാരിയർ, പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ, ലക്ഷ്മീപുരത്തു കൊട്ടാരത്തിൽ രവിവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ, കുന്തള്ളൂർ പദ്മനാഭപിള്ള എന്നിവരായിരുന്ന വാരിയരുടെ സാഹിത്യമിത്രങ്ങൾ. ഇവരിൽ ചിലരുമായി അദ്ദേഹം പദ്യക്കത്തുകൾ വിനിമയം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ മിക്കതും നഷ്ടമായിപ്പോയി.

ഗദ്യരചനയിലും വാര്യർക്കു നല്ല സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഷാപോഷിണി, കവനകൗമുദി, മലയാളമനോരമ, മലയാളി, സുജനാനന്ദിനി, ലക്ഷ്മീഭായി മുതലായ മാസികകൾക്കും പത്രങ്ങൾക്കും വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ അനേകം ലേഖനങ്ങൾ സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്, വാരിയർ. തച്ചുശാസ്ത്രത്തേയും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തേയും വിഷയീകരിച്ചു ഭാഷാപോഷിണീമാസികയിൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീക

രിച്ചിട്ടുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾ സവിശേഷം പഠനാർഹ ങ്ങളാണ്.

കൃഷ്ണവാരിയർ സഭകളിൽ പ്രസംഗിക്കാൻ പോകാ റില്ലായിരുന്നു. വേണ്ടിവന്നാൽ ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതി അയച്ചുകൊടുക്കും. സരസങ്ങളും സാരഗർഭങ്ങളുമായിരിക്കും അവ. അക്ഷരശ്ലോകപരീക്ഷകസംഘങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പ്രമുഖസ്ഥാനം വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. കോട്ടയത്തുവച്ചു നടത്തി ട്ടുള്ള കവിസമാജാദിസമ്മേളനങ്ങളിലും നമ്മുടെ വിദ്വത് കവിക്ക് ഒരു നല്ല പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഷാപോഷണി സഭയോടും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം സുദൃഢ മാണ്.

ഈശ്വരഭക്തൻ, സമചിത്തൻ, ഭ്രാതൃകമ്പി, ധർമ്മ നിരതൻ, പരോപകാരശീലൻ എന്നിങ്ങനെ പല നില കളിൽ വാരിയർ മറ്റുള്ളവരുടെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾക്കു പാത്രീഭവിച്ചിരുന്നു. ഒന്നാംതരം ഒരു ഫലിതക്കാരൻകൂടി യായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സല്ലാപങ്ങളിലും പ്രഭാഷണങ്ങ ളിലും അദ്ദേഹം ഗഹനവും മർമ്മസ്പൃക്കുമായ ഫലിതം പ്രയോഗിച്ചുവന്നു. ചുരുങ്ങിയ വാക്യത്തിൽ അർത്ഥപുഷ്ടി യുള്ള ഫലിതങ്ങൾ അപരുഷമായ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു് ശ്രോതാക്കളെ രസിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ചാതുര്യം ഒന്നു പ്രത്യേകമാണ്. കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി യും ഫലിതപ്രയോഗത്തിൽ ഒട്ടും പുറകിലായിരുന്നില്ല. രണ്ടുപേരും ഒന്നിച്ചു ചേർന്നാൽ ആ രംഗം അത്യധികം രസകരമായിരിക്കും. ചങ്ങനാശേരി ലക്ഷ്മീപുരത്തു കൊ ട്ടാരത്തിൽ രവിവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ 1067-ൽ എഴു തിയ 'കവിസഭാരഞ്ജനം' നാടകത്തിൽ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ മുതലായവരോടൊപ്പം വാരിയരേയും ഒരു പ്രധാനകഥാപാത്രമാക്കീട്ടുണ്ട്.

ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിലായിരുന്നു ആശാന്റെ ആഹാരവും ദിനചര്യയും. പതിവായി രാവിലെ കുളിച്ചു ഭസ്മക്കുറി തൊട്ട ഭഗവന്നാമജപം, ഗീതാപാരായണം മുതലായ ആദ്ധ്യാത്മികകൃത്യങ്ങൾ നടത്തിയതിൽപ്പിന്നീടല്ലാതെ അദ്ദേഹം ജലപാനംപോലും ചെയ്തിരുന്നില്ല. ആഹാരം വെറും സാത്വികമായിരുന്നു. ആഡംബരഭ്രമം അശേഷമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സാധാരണമായി ധരിക്കാൻ ഒരു മുണ്ടും തോർത്തും മാത്രം. രണ്ടും ശുഭ്രമായിരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമുണ്ട്.

കോട്ടയത്തു വെട്ടിക്കാട്ടു വാരിയത്തുനിന്നു് ലക്ഷ്മി വാരസ്യാരെ കൃഷ്ണവാരിയർ വിവാഹം കഴിച്ചു. ആ ഭാര്യയിൽ രണ്ടു പെൺകുട്ടികൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി. രണ്ടു പേരെയും വേണ്ടപോലെ ആശാൻ സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിച്ചു.

ഗൈവ്വാണിയായിരുന്ന കൈരളിയേക്കാൾ വാരിയക്കു സ്വാധീനം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആയുർദൈർഘ്യവും വൈദുഷ്യവും നോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികൾ എണ്ണത്തിലും വണ്ണത്തിലും തീരെ നിസ്സാരങ്ങളാണു്. അലസതയാണു് ഇതിനു കാരണം. അനവരതം രോഗികളെ ചികിത്സിക്കുന്നതിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്ന അദ്ദേഹം എന്നുള്ളതും കൈരളീചരണപരിചരണത്തിനു പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നിരുന്നു.

(1) ഗൈവ്വാണീ വിജയം നാടകം (തഞ്ജമ), (2) ശിവാനന്ദലഹരി(തഞ്ജമ), (3) പരമേശ്വരീസ്തവം, (4) മാനസോല്ലാസം, (5) ശാസ്ത്രസ്തോത്രം എന്നിവയാണു് വാരിയരുടെ കൃതികൾ. കൂടാതെ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ ഐതിഹ്യമാല, വില്ലുവട്ടത്തു രാഘവൻ നമ്പിയാരുടെ ആറന്മുളവിലാസം, വാഴപ്പള്ളിൽ നാരാ

യണൻനായരുടെ ശക്തിപഞ്ചാക്ഷരീസ്തവം പാന, തായം കുളങ്ങര നാരായണപിള്ളയുടെ ഹരിഗീതപുരേശകലശാ ഭിഷേകമഹോത്സവം മുതലായവയ്ക്ക് അവതാരികകളും അഭിനന്ദനങ്ങളും എഴുതീട്ടുണ്ട്. ഭാഷാശിവാനന്ദലഹരി ഇപ്പോൾ കാണാനില്ല. കല്ലമ്പള്ളി വിഷ്ണനമ്പൂരിയും ശിവാനന്ദലഹരി വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. തൃശ്ശിവപേ രൂരിൽവച്ചു കൂടിയ തജ്ജമയോഗക്കമ്മറ്റിയിലെ തീരു മാനമനുസരിച്ചു സംസ്കൃതത്തിലുള്ള നീലകണ്ഠവിജയം ചമ്പു രണ്ടു കൊല്ലംകൊണ്ടു പരിഭാഷപ്പെടുത്താമെന്നു് വാരിയർ ഏറ്റിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ കൃത്യം അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ചതായി അറിവില്ല.

ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ പുതിയ രീതിയിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള സരസമായ ഒരു ഏകാങ്കനാടകമാണു് ഗൈർവ്വാണീവിജയം. ഇതു് 1066-ൽ പട്ടാമ്പി വിജ്ഞാനചിന്താമണി മുദ്രണാലയത്തിൽനിന്നും പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. വിജ്ഞാനചിന്താ മണി സംസ്കൃതപത്രികയുടെ നാലാം ലക്കത്തിൽ അതിന്റെ യോഗ്യതാസൂചകമായി ഒരു ഉപപത്രം എന്ന നിലയി ലാണു് ആദ്യം ഗ്രന്ഥലിപിയിൽ ഇതു പ്രസിദ്ധീകൃതമാ യതു്. അനന്തരം, 1904-ൽ, വൈയാകരണശിരോമണി യായിരുന്ന ആർ. നാരായണശാസ്ത്രികളുടെ ടിപ്പണിയോടു കൂടി തമ്പുരാന്റെ 'സാഹിത്യകുതൂഹലം' എന്ന സമാഹാര ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി തിരുവനന്തപുരം സംസ്കൃത ഭാസ്കര പ്രസ്സിൽ മുദ്രിതമായി. ഗൈർവ്വാണീവിജയം പ്രത്യേകം പുസ്തകമായി അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. തിരുവനന്ത പുരം രാജകീയസംസ്കൃതപാഠശാലയിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാ രായിരുന്ന കരമന കേശവശാസ്ത്രിപ്രമുഖന്മാരാൽ സുശി ക്ഷിതന്മാരായ പ്രസ്തുത പാഠശാലയിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ

ഈ നാടകം അഭിനയിക്കുകയും, പലരും ഇതിനെ അഭിനന്ദിക്കുകയും ഉണ്ടായി. താൻ എം. എ. പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്താണു് ഗൈവ്വാണീവിജയം ഉണ്ടാക്കിയതെന്നും, അതിനാൽ അതിന്റെ രചനയിൽ വേണ്ടപോലെ ശ്രദ്ധിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നും തമ്പുരാൻ പറയുന്നു.

കല്പിതമാണു് ഗൈവ്വാണീവിജയത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. സംസ്കൃതം, ഹൗണി എന്നീ രണ്ടു ഭാഷകളുടെയും ഗുണദോഷങ്ങളെ ഇതിൽ സരസമായി വിമർശിച്ചിരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മാവു്, നാരദൻ, ദുർവ്വാസസ്സു്, സരസ്വതി, ഗൈവ്വാണി, ഹൗണി എന്നിവരാണു പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങൾ. പാത്രങ്ങളെ സമുചിതമായ രീതിയിൽ അതതു സ്ഥാനത്തു ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണങ്ങളും മറ്റും ഏറ്റവും സ്വാഭാവികമാണു്; ഭാഷ ഏറ്റവും ലളിതവും. ശബ്ദാർത്ഥങ്ങൾ രണ്ടിലും കവിക്കുള്ള കൃതഹസ്തത ഈ കൃതിയിൽ ഒന്നുപോലെ കാണാം.

പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ വിവർത്തനമാണു് ഭാഷാഗൈവ്വാണീവിജയം. 1066-ലാണു് വാരിയർ മൂലഗ്രന്ഥം വിവർത്തനം ചെയ്തതു്. ഭാഷാഗൈവ്വാണീവിജയത്തിനു്, കൈരളീദാസനായ കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള ഒരു മുഖവുരയും ടീകയും എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. പ്രകൃതത്തിന്റെ ഗൗരവംകൊണ്ടു സാധാരണ വായനക്കാർക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസം നേരിട്ടേക്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചും, പാഠശാലകളിൽ പാഠ്യപുസ്തകമാക്കുന്ന പക്ഷം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമെന്നു കരുതിയുമാണു് ടീക അനുബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ഭാഷാഗൈവ്വാണീവിജയത്തിൽ ആദ്യം രണ്ടു മംഗളാശംസാ

പദ്യങ്ങളും, ഒടുവിൽ തന്റെ ദേശികനായ വയസ്കര മൂസ്സതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു വന്ദനശ്ലോകവും പരിഭാഷകന്റെ വകയായുണ്ട്. എല്ലാ ശ്ലോകങ്ങളും വൃത്താനുവൃത്തമായോ, പദാനുപദമായോ അല്ല ഭാഷപ്പെട്ടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്.

മൂലത്തോടുകൂടി ചില ഭാഷാന്തരങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു വിവർത്തനരീതി കാണിക്കാം.

മൂലം

ശരീരശോഭാഭിരുദിതപ്രഭാഭിഃ
കാശ്മീരരശ്മീൻ പരിതഃ കിരന്തീ
അങ്കേ നിഷണ്ണാ ഹരിണാങ്കമൗലേർ-
മുദേസ്തു വഃ കാപി കൃപാരസശ്രീഃ

ഭാഷ

പൊങ്ങുന്ന മെയ്പ്രഭകളാൽ നവകുങ്കുമാഭ-
യെങ്ങും പൊഴിച്ചു ഹരിണാങ്കവിഭൂഷണാങ്കേ
മങ്ങാതെ മേവുമൊരു നൽകരുണാമൃതശ്രീ
നിങ്ങൾക്കു മോദമതിനിങ്ങു ഭവിച്ചിടട്ടെ.

നാന്ദീശ്ലോകമാണിതു്. മൂലത്തിലെ ശബ്ദഭംഗി ഭാഷയിലും വരുത്താൻ പരിഭാഷകൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ലളിതമാണു രീതി. നവം, മങ്ങാതെ, നൽ ഇവയ്ക്കു ശബ്ദങ്ങൾ മൂലത്തിലില്ല. അതിനു്, ഇങ്ങു്. ഇവ എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾ നിരർത്ഥകങ്ങൾതന്നെ.

മൂലം

ദൃഷ്ട്വാവകരൈശ്ചിരായ ഭരിതൈരാകീര്യമാണാങ്കണം
പാപ്മാഖ്യൈഃ കലികീടജൃംഭസുഷിരോദ്ഭിന്നൈഃ സിലീ-
മുഖ്യൈർവൃതം
ധർമ്മസ്യംപരിപ്ലുതേരതഇതഃ കുർജ്ജീവദാഗ്രഹം
കഷ്ടം! വിഷ്ണപമദ്യ ജർജ്ജരജരദ്ദേശോപമം ദൃശ്യതേ.

ഭാഷ

വീണും ദുഷ്ഷമ്മമാം ചപ്പതിചിരമിഹ മുറവം നിറച്ചങ്ങു പാപ–
ക്കൂണിൻ കൂട്ടങ്ങൾ ചുറവും വലിയ കലിയുറക്കത്തിലെല്ലാം കരുത്തും
കാണന്നു ധമ്മമാം തുണിളകി മറികയാലങ്ങുമിങ്ങും പതുങ്ങി–
ത്താണും വീഴും പഴംവീടൊട്ട സദൃശമഹോ! വിഷ്ടപം കഷ്ടമിപ്പോൾ.

ഭാഷപ്പെടുത്താൻ എളുപ്പമില്ലാത്ത ഒരു ശ്ലോകമാണിതു്. എങ്കിലും വാരിയർ ഇതിനെ, അത്ഥത്തിനു ക്ലിഷ്ടത സംഭവിക്കാത്ത തരത്തിൽ ലളിതമായ ഭാഷയിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. 'പഴംവീടു്' അത്ര ഭംഗിയുള്ള പ്രയോഗമല്ല. 'അഹോ!', 'കഷ്ടം!' എന്നീ രണ്ടു വ്യാക്ഷേപകങ്ങളിൽ ഒന്നു പോരേ? രണ്ടുംകൂടി വേണോ? മൂലത്തിൽ ഒന്നേ ഉള്ളല്ലോ?

മൂലം

ദിഗന്താനാക്രാന്തസ്ഥൂലകലികോലാഹലജുഷാം
തുലുഷ്കാനീകാനാമജനി ഭുവനാസ്കന്ദരഭസഃ
അഥാവാസേഷേചതൈരഹഹ! മമ ഭഗ്നേഷുശരണാ
നിലീനാ താലീനാം ദലതതിഷു ജോഷം സമവസം.

ഭാഷ

മുഷ്കോറീടും തുലുഷ്കപ്പട പടുകലികോലാഹലത്തോടുമെത്തി–
ദ്ദിക്കെല്ലാമാക്രമിച്ചങ്ങൊരു ലഹള നടന്നന്നു മന്ദുരങ്ങൾ
ധിക്കഷ്ടം! തീ കൊടുത്താരവരൊരു ശരണം കൂടിയില്ലാതെ പിന്നെ–
ദ്ദിക്കിൽക്കാണാതെയോലപ്പൊളികളിലുറിയാടാതെ ശ്രദ്ധം വസിച്ചേൻ.

മൂലത്തിന്റെ ശരിക്കുള്ള വിവർത്തനമാണിതു്. മൂലത്തിലെ രസാനുഗുണമായ പദഘടന ഏറെക്കുറെ ഭാഷയിലും കാണാം. 'ധിക്കഷ്ടം' അത്ര സുഖമുള്ള പ്രയോഗമല്ല; എങ്കിലും അത്ഥവത്താണിവിടെ.

മൂലം

ശാലാസു ശോഭനതരാസു ചിരം ചരന്തീ
ഭദ്രാസനേ പരമശേത പുരാ ചിരം യാ

സൈഷാ കഥം തമസി ഹന്ത! മലീമസേഷു
താലീദലേഷു ഘുണദംശസഹാസ്സ വത്സാ.

ഭാഷ

ഏററം നല്ല വിശാലശാലകളിലായ് പണ്ടിമ്പമോട്ടും നട–
ന്നൂറത്തോട്ട വരാസനങ്ങളിലിരുന്നെൻ വത്സയാമീയിവൾ
തെറെറന്നങ്ങനെ കൂരിരുട്ടിൽ മഷി ചേന്നിട്ടള്ളോരോലയ്ക്കകം
പററിക്കഷ്ടമുറപ്പഴക്കടി സഹിച്ചുംകൊണ്ടിരുന്നെന്നതും.

ഇവിടെ മൂലത്തിലെ വസന്തതിലകവൃത്തത്തിനു പകരം അക്ഷരക്കൂട്ടുതലുള്ള ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതവൃത്തം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു, അത്ഥവികസനത്തിനായി. മൂലത്തിലെ ശയ്യാഗ്രഹണം ഭാഷയിലും വരുത്താൻ വിവർത്തകൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇമ്പമോട്ട്, ഊററത്തോട്ട്, തെറെറന്ന്, കഷ്ടം എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾക്കു മൂലത്തിൽ പദങ്ങളില്ല. ചിരം, സുചിരം എന്നിവയുടെ തജ്ജമയും കാണുന്നില്ല. ഭാഷ ലളിതമാണ്.

മൂലഗ്രന്ഥകാരൻ ഈ പരിഭാഷയെ വളരെ ശ്ലാഘിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇതു കുററമററതാണെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. പൊതുവേ തർജ്ജമയുടെ രചനാഭംഗി കുറയും; കേരളപ്രാസത്തിലുള്ള നിബ്ബന്ധം മൂലം.

"അത്യന്തം കരളിൽ വഹിച്ചിട്ടുന്നുദാസീ–
നതുപം ഞാൻ പറവതിതാരൊടെന്തു ചെയ്വൂ?"

എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഒടിച്ചുകുത്തിപ്രയോഗങ്ങൾ കാണാം. അതിശയോക്തിക്കണ്ണുസൂത്രം, ഘനകൃപായം എന്നിവ വികലസന്ധികളാണ്. യതിഭംഗങ്ങളും ഇല്ലാതില്ല. എങ്കിലും, അക്കാലത്തെ നിലയ്ക്ക് ഈ പരിഭാഷ അല്പം ഭേദമെന്നു പറയാം.

കിളിരൂർ കൃഷ്ണവാരിയരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് കിളിരൂർ കുന്നിന്മേൽ ഭഗവതിയെ സ്തുതിച്ചു് എഴുതീ

ട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണ് പരമേശ്വരീസ്തവം. 100 ശ്ലോകങ്ങൾ ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഒരു ശ്ലോകം പകർത്താം:

"പ്രേമാധിക്യമൊടേതു കാണുമളവോ കാമാന്തകന്നുള്ളിലെ-
ക്കാമംഭോധിയിൽ വേലിയേറുമളവായീടുന്നതെന്നും ശിവേ!
ആ മന്ദസ്മിതമാം നിലാവൊട്ട വിളങ്ങും നിൻ മുഖത്തിങ്കളി-
ങ്ങാമോദത്തൊട്ട കണ്ടു ഞങ്ങൾ കിളിശ്രമേ! തൊഴും നിത്യവും."

അലങ്കാരുചിരമായ ഒരു ശ്ലോകമാണിതു്.

പരേതനായ വയസ്കര ആയ്മുൻ നാരായണൻ മൂസ്സതിന്റെ അമ്മയുടെ പന്ത്രണ്ടാംമാസമടിയന്തരത്തെ വണ്ണിച്ചു് 1077-ൽ എഴുതിയ ഒരു പ്രബന്ധമാണു് മാനസോല്ലാസം. അതിലെ ഒരു ശ്ലോകം:

"രാകേന്ദുശ്രീനിരസനകരൈഃ പപ്പടൈഃ കല്പിതാസ്യാ
കല്യാണീയം സരസമദനോല്ലാസമാപൂരയന്തീ
വ്യക്തം ഭക്തൈർവിഹിതവിലസന്മൗക്തികാമോദരീതിം
ദത്തേ ചിത്തേ നവനവരസം സാമ്പ്രതം സാ സജദ്ധിഃ"

ഇതു സദ്യവണ്ണനമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

വയസ്കരശാസ്താവിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഏതാനും സ്തോത്രപദ്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കൃതിയാണു് ശാസ്തസ്തോത്രം. ഒരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കാം:

"ദൂരം ഗതം തവ കടാക്ഷകലാനിവൃത്ത്യാ
ഘോരാമയാഃ പ്രതിദിനം പ്രതിയാന്ത്യഭിക്ഷ്ണം
നക്തന്ദിവം പരിചരൻ പദപങ്കജം തേ
ചിത്രം തു ജാപരവശോത്ര ഹി കോപി ശേതേ."

വാരിയരുടെ ചില മുക്തകങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു:

ശ്രദ്ധ്യാ യോഗവശാച്ച പങ്കജപദം പദ്മേ യഥാ വാച്യതാ-
സംബന്ധേന തഥൈവ ശക്തിധരശബ്ദോ യത്ര സംഗച്ഛതേ
ഭക്താനുഗ്രഹകാമ്യയാ വിഭുരപീഹോപാത്തദിവ്യാകൃതി-
സ്സോയം വോ ഭവികം ദദാതു ഹരിഗീതാഗാരഗേഹോ ഗുഹഃ

സരസകവി തായംകുളങ്ങര നാരായണപിള്ളയ്ക്കു് മംഗളം ആശംസിച്ചുകൊണ്ടു് എഴുതിയതാണു് ഈ

ശ്ലോകം. ഹരിപ്പാട്ട വേലായുധസ്വാമി നിങ്ങൾക്കു ക്ഷേമത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യട്ടെ എന്നു സാരം.

നിത്യം തൻ ഗോവിലാസാൽ കുവലയമതിനാമോദഭാരം വളത്തി
കൃത്യം തെറ്റാതെ വത്തിച്ചനുദിനമുദയംപൂണ്ടു മാനസ്ഥനായി
സത്യം പാലിച്ചുപോരും കുളിർമതിനിഭയാം വഞ്ചിരാജ്ഞിക്കു മേന്മേ–
ലത്യന്തം മംഗളം ചേർത്തരുളുക കരുണാപുഞ്ജമേ! കഞ്ജനാഭാ!

പൂരാടംനാൾ സേതു ലക്ഷ്മീഭായി മഹാരാജ്ഞിയുടെ 34–ാമത്തെ ആട്ടത്തിരുനാൾ സംബന്ധിച്ചെഴുതിയ മംഗളാശംസാപദ്യമാണിതു്. മഹാരാജ്ഞിയെ ഇവിടെ കുളിർമതിയോടു് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗോവിലാസം, കുവലയം, ആമോദം മുതലായ പദങ്ങളുടെ ശ്ലേഷാർത്ഥം ഗ്രഹിച്ചു വേണം അർത്ഥയോജന ചെയ്യാൻ.

കുന്നിക്കും കുതുകേന ബുക്ക മുഴുവൻ വായിച്ചുകേട്ടേൻ രസം
ചിന്നിക്കും കവിതാകഥാമൃതരസം തെല്ലാസ്വദിച്ചീടിനേൻ
ഇന്നിക്കണ്ടൊരു ബുക്കൊടൊത്തു രസവത്തായ് വേറെയില്ലൊന്നുമെ–
ന്നിന്നിച്ചൊല്ലുവെനെന്നതും പുതിയ ബുക്കൊട്ടേറെയുണ്ടെങ്കിലും.

കുന്തള്ളൂർ പദ്മനാഭപിള്ളയുടെ ജയദേവചരിതം കിളിപ്പാട്ടിനെ അഭിനന്ദിച്ചു് എഴുതിയതാണീ ശ്ലോകം.

മാലേറെയുള്ളിൽ മമ പണ്ടുളവായിരുന്ന–
താലുനമായി പരമെന്നതു മാത്രമല്ല
മൂലുരമന്ന സുകവേ! സുഖമായി കാക–
താലീയമായിഹ ഭവിച്ച വിലോകനത്താൽ.

1071–ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് മൂലൂർ പദ്മനാഭപ്പണിക്കർ കാര്യവശാൽ വയസ്കര ചെല്ലുകയും; അവിടെവെച്ചു നമ്മുടെ വാരിയരാശാനെ ഇദംപ്രഥമമായിക്കാണുകയും ചെയ്തു. അതുവരെ സമ്മുഖദർശനമുണ്ടാകാഞ്ഞതിനാലുള്ള ഖേദത്തെയും; അപ്പോളെങ്കിലും തമ്മിൽ കാണാനിടയായതിലുള്ള മോദത്തെയും സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു തൽക്ഷണം തന്നെ നിർമ്മിച്ചു പണിക്കരെച്ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചതാണു് ഈ ശ്ലോകം.

ചൂട്ടന്നു മുടി ചക്രവത്തിയതിനായ്ച്ചൊല്ലാൻ ദില്ലീപുരേ
കൂട്ടന്നു ദ്വിപസംഘമായതിനെഴും ഘോഷങ്ങൾ തോഷാനപിതം
പാട്ടന്നു ഭുവി ലോകരത്ന സുചിരം ജോർജ്ജാഖ്യനുജ്ജസ്വിയായ്–
ത്തേട്ടം നൂതനകീർത്തിയോടമരുവാൻ ത്ര്യക്ഷൻ കടാക്ഷിക്കണം.

ഇൻഡ്യാസാമ്രാജ്യചക്രവർത്തിയായിരുന്ന ജോർജ്ജു് പഞ്ചമന്റെ പട്ടാഭിഷേകമഹോത്സവം സംബന്ധിച്ചു് എഴുതിയ മംഗളാശംസാപദ്യമാണിതു്.

ധന്യശ്രീ രാജരാജൻ തിരുവടി നടുവത്തപ്പുറത്തുണ്ടിതാ സ–
മ്മാന്യൻ ശ്രീനീലകണ്ഠൻ തദനു നിധിയിരിക്കുന്ന ദിക്കന്യദേശം
ഇന്നേവം ഭൂരിപുണ്യോത്തരജനമൊട്ട ശോഭിച്ചു കൈലാസശൈല–
ത്തിന്നൊക്കും സൽസമാജം ചിരമിഹ നിലനില്ക്കട്ടെ നീക്കംവരാതെ.

ഇതു് ഭാഷാപോഷിണീസഭയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു മംഗളാശംസാപദ്യമാണു്. സഭയ്ക്കു ശ്ലേഷം കൊണ്ടു് കൈലാസശൈലത്തോടു സാദൃശ്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അത്ര ചമത്കാരജനകമായിത്തോന്നുന്നില്ല ഇതു്.

ഭാജിതമിഹിരാം വന്ദേ
രാജമുഖീം രാജരാജബന്ധുസുതാം
സുരരാജമൗലിരാജ–
ന്മണിരാജിവിരാജിതാംഘ്രിരാജീവാം.

അനുപ്രാസമസൃണമായ ഈ വന്ദനശ്ലോകം, പള്ളിപ്പുറത്തുകാവിൽ ഭദ്രകാളിയെപ്പറ്റിയുള്ളതാണു്. സൂര്യപ്രകാശത്തെ വെല്ലുന്ന കാന്തിയോടു കൂടിയവളും, ശീതാംശുമുഖിയും, ശിവപുത്രിയും, ദേവേന്ദ്രനാൽപ്പോലും സമാരാധ്യയും ആയ ഭദ്രകാളിയെ ഞാൻ നമിക്കുന്നു എന്നത്രേ.

വാരിയരാശാൻ, 1107–ാമാണ്ടു മേടമാസം 16–ാം തീയതി രാത്രി അന്ത്യയാമത്തിൽ കോട്ടയത്തുള്ള ഭാര്യാഗൃഹത്തിൽവെച്ചു വായുക്ഷോഭം നിമിത്തം നിര്യാതനായി. മരിക്കുമ്പോൾ എഴുപത്തിരണ്ടു വയസ്സുണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു്.

അമ്പലപ്പുഴ മാധവപ്പൊതുവാൾ

സാഹിത്യപ്പോർക്കളത്തിൽ ധീരധീരം പോരാടി പേരെടുത്ത ഒരു കവിമല്ലനായിരുന്നു, അമ്പലപ്പുഴ മാധവപ്പൊതുവാൾ. കവിരാമായണത്തിൽ ഗവാക്ഷനായിട്ടാണ് മൂലൂർ അദ്ദേഹത്തെ സംജ്ഞചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. നോക്കുക:

> "അമ്പലപ്പുഴ വസിച്ചിട്ടൊരാ
> വൻപെഴുന്ന കവി മാധവാഹ്വയൻ
> കമ്പമറ പൊതുവാൾ ഗവാക്ഷനെ–
> ന്നുമ്പർദന്തിഗമനേ! ധരിക്ക നീ."

1039-ാമാണ്ടു മേടമാസത്തിൽ ഉത്രട്ടാതി നക്ഷത്രത്തിൽ അമ്പലപ്പുഴ ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിനു് അടുത്തുള്ള വടക്കേമഠത്തിൽ ചരിത്രനായകൻ ജനിച്ചു. വടക്കൻ പറവൂരിൽ തേക്കിൻകാട്ടിൽ വീട്ടിൽ വിദ്വാൻ രാമപ്പൊതുവാൾ പിതാവും, അമ്പലപ്പുഴ വടക്കേ മഠത്തിൽ കുഞ്ഞക്കുട്ടിപ്പൊതുവാൾസ്യാർ മാതാവും ആയിരുന്നു. മാധവപ്പൊതുവാളിനു് അച്യുതപ്പൊതുവാൾ എന്നൊരു സഹോദരനും, പാവ്വതി എന്നൊരു സഹോദരിയുമുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടുപേരും സംസ്കൃതത്തിൽ സാമാന്യം വ്യൽപത്തി സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. വളരെക്കാലം വൈക്കത്തു വക്കീൽപ്പണി നോക്കീട്ടുണ്ടു് പിതാവു്. സമർത്ഥനായ ഒരു അഭിഭാഷകനായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

പിതാവിന്റെയും മാതുലനായ രാമപ്പൊതുവാളിന്റെയും അടുക്കലായിരുന്നു പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം. ആദ്യം മലയാളം പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പഠിച്ചു് പഴയ പ്രാഥമിക

പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. പിന്നീട് അരിപ്പാട്ട് അനന്തപുര ത്തു കൊട്ടാരത്തിൽ രാജരാജവർമ്മ മൂത്ത കോയിത്തമ്പുരാ ന്റെയും (കേരളധന്വന്തരി) ദാമോദരൻ നമ്പിയാരുടെ യും അടുക്കൽ കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളും വ്യാകരണവും പഠിച്ചു. ദാമോദരൻ നമ്പിയാരായിരുന്നു പ്രധാനഗുരു. പാലാഴിമഥനം മണിപ്രവാളത്തിലെ,

"ശ്രീമാനപ്പാണിവാദാനവയവരമകുടീരത്നമാകും മഹാത്മാ
ധീമാൻ ദാമോദരാഖ്യൻ ഗുരുവരനിഹ മേ ഭ്രരികാരുണ്യപാത്രം."

എന്ന പദ്യാർദ്ധം നോക്കുക. ചുനക്കര ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണവാരിയർ പൊതുവാളിന്റെ സതീർത്ഥ്യനായിരുന്നു. രണ്ടുപേരുമൊ ന്നിച്ചാണ് അനന്തപുരത്തു മൂത്ത കോയിത്തമ്പുരാനോട്ട സംസ്കൃതം അഭ്യസിച്ചതു്.

അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയായിരുന്നു പൊതുവാളിന്റെ പ്രധാനമായ കാലയാപനമാർഗ്ഗം. തിരുവല്ലാ, ചെങ്ങന്നൂർ, പുളിങ്കുന്നു്, കൈനകരി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള പ്രൈ മറിസ്കൂളുകളിൽ പ്രഥമാദ്ധ്യാപകനായി സേവനം അനു ഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടു് അദ്ദേഹം. 1094-ൽ വൈക്കം വി. എം. സ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപകനായിരിക്കുമ്പോൾ അടുത്തുൺ പറവി ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു. ചെങ്ങന്നൂരും വൈക്കത്തുമാണു് കൂടുതൽ കാലം അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയി ലിരുന്നിട്ടുള്ളതു്. അടുത്തുൺ പറ്റിയ ശേഷവും കുട്ടികളെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചു വന്നു. പൊതുവാളിന്റെ അടുക്കൽ സംസ്കൃതം പഠിച്ചവരിൽ സരസകവി കെ. പി. കുറുപ്പ നാണു് പ്രധാനൻ.

വൈക്കം 'ചിറ്റേ ചാറ്റേ' ക്ലബ്ബിലെ ഒരു അംഗവും സന്മാർഗ്ഗപോഷിണീസഭയുടെ ജനയിതാക്കളിൽ പ്രമുഖനു മായിരുന്നു പൊതുവാൾ. അദ്ദേഹം പ്രസ്തുത സഭയുടെ പല യോഗങ്ങളിലും സംബന്ധിക്കുകയും, പ്രബന്ധങ്ങളും

മറവും എഴുതി വായിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അല്പകാലം തരണനല്ലൂരില്ലത്തെ കാര്യസ്ഥനായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

പറവൂർ താലൂക്കിൽ പാറക്കടവു പകുതിയിൽ മൂഴിക്കുളം മുറിയിൽ തേക്കുംകാട്ടിൽ എന്നുകൂടി പേരുള്ള പുത്തനരയ്ക്കൽ മഠത്തിൽ പാവ്വതിപ്പൊതുവാൾസ്യാരായിരുന്നു മാധവപ്പൊതുവാളിന്റെ പത്നി. അദ്ദേഹത്തിനു് ആ സാധ്വിയിൽ നാല് പുത്രന്മാരും ഒരു പുത്രിയുമുണ്ടായി. പുത്രന്മാരിൽ അച്യുതപ്പൊതുവാളിന്റെയും ദാമോദരപ്പൊതുവാളിന്റെയും പേരുകൾ പ്രസ്താവയോഗ്യങ്ങളാണു്. രണ്ടുപേരും അദ്ധ്യാപകന്മാരായിരുന്നു. അച്യുതപ്പൊതുവാൾ സരസനായ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ കൂടിയായിരുന്നു. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയായിരുന്നു ഏകസഹോദരി. നല്ല പഠിപ്പുള്ള കൂട്ടത്തിലായിരുന്നു അവർ.

പൊതുവാളിന്റെ ആഹാരം കേവലം സാത്വികമായിരുന്നു. ആഡംബരഭ്രമം അശേഷമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പുരാണപാരായണവും ഭഗവന്നാമകീർത്തനവും മുടങ്ങാതെ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഈശ്വരഭക്തിയാണ് പൊതുവാളിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്ന മുഖ്യഗുണം. അമ്പലപ്പുഴ ശ്രീകൃഷ്ണനിലും വൈക്കത്തപ്പനിലും ആയിരുന്നു കൂടുതൽ അനുരക്തി. സമയത്തിൽ അധികാംശവും പുസ്തകവായനയ്ക്കും കവിതാരചനയ്ക്കുമായി വിനിയോഗിച്ചുവന്നു. വാക്കിനു ഫലിതവും ചാതുര്യവും കൂടും. സാഹിത്യരസികന്മാരെ കൈയിൽ കിട്ടിയാൽ വിടുകയില്ല. സാഹിത്യപരമായി എത്രനേരം വേണമെങ്കിലും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. വിജ്ഞാനപ്രദവും വിനോദജനകവുമായിരിക്കും ആ സംഭാഷണം. ചുരുങ്ങിയ ശമ്പളംകൊണ്ട് ഒതുങ്ങിയ ജീവിതം പൊതുവാൾ നയിച്ചുവന്നു. ആകപ്പാടെ അനുകരണീയനായ ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

പൊതുവാൾ പല മാസികകളിലും പത്രങ്ങളിലും നിരന്തരമായി പദ്യങ്ങൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. വിദ്യാവിലാസിനി, രസികരഞ്ജിനി, ലക്ഷ്മീബായി, ദക്ഷിണദീപം, ഭാഷാപോഷിണി, കവനകൗമുദി, മലയാളമനോരമ, മലയാളി എന്നിവയാണ് അവയിൽ മുഖ്യങ്ങൾ. കേരളകാളിദാസൻ, കവിയൂർ രാമൻനമ്പിയാർ, കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, മുരിങ്ങൂർ ശങ്കരൻപോറ്റി, കൊച്ചീപ്പൻ തരകൻ, സി. ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള, ചുനക്കര ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണവാരിയർ, കട്ടക്കയത്തിൽ ചെറിയാൻമാപ്പിള, മഹാകവി ഉള്ളൂർ, വൈക്കം രാമൻപിള്ള, വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ എന്നിവരായിരുന്നു കവനലീലയിൽ പൊതുവാളിന്റെ കൂട്ടുകാർ. ആമരണം വടക്കുംകൂറിന്റെ പ്രാണസുഹൃത്തായിരുന്നു പൊതുവാൾ. അദ്ദേഹം അയച്ചിട്ടുള്ള അനവധി പദ്യക്കത്തുകൾ ഇപ്പോഴും വടക്കുംകൂറിന്റെ പക്കലുണ്ട്. കുറേക്കാലം പൊതുവാൾ, കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനോടൊന്നിച്ചു താമസിക്കുകയും, ആ പണ്ഡിതമൂർദ്ധന്യനിൽ നിന്നു പല സാഹിത്യമർമ്മങ്ങളും ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ചെങ്ങന്നൂരിൽ അദ്ധ്യാപകനായിരിക്കുമ്പോൾ, മലയാളമനോരമ പത്രാധിപരായിരുന്ന കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിളയുമായി പരിചയപ്പെടാനിടയായി. ആ ഭാഷാപ്രണയിയുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് ആ പത്രത്തിനു കൂടെക്കൂടെ പദ്യങ്ങളെഴുതി അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 1070-ാമാണ്ടു തിരുവനന്തപുരത്തുവച്ചു ഭാഷാപോഷിണീസഭായോഗത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ട കവിതാവേഗപരീക്ഷയിൽ രണ്ടാം സമ്മാനത്തിനു് അർഹനായി നമ്മുടെ കവി.

പല കവിമല്ലന്മാരുമായും പൊതുവാൾ വിവാദ

ക്രീഡയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതായി ആദ്യം സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ.

"മാധവ! ഹേ! നന്നായീ
മധുരിമയാ നീ തീർത്ത കവനം നന്നായീ.
പോരിൽ മടങ്ങീടരുതേ
പോരായ്മകൾ വന്നുപോമടങ്ങീടരുതേ."

എന്ന പദ്യത്തിൽനിന്ന്, വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ കൊട്ടമ്പിരിക്കൊള്ളുന്ന രംഗങ്ങൾ അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം. വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടാൽ പ്രതിയോഗിയെ കൊമ്പു കുത്തിച്ചല്ലാതെ അടങ്ങുകയില്ല. മുരിങ്ങൂർ ശങ്കരൻപോററി, വിലപട്ടത്തു രാഘവൻനമ്പിയാർ എന്നിവരായിരുന്ന പ്രതിപക്ഷികളിൽ പ്രമുഖന്മാർ. വാദങ്ങളിലെല്ലാം പൊതുവേ പൊതുവാളിനെത്തന്നെയാണ് വിജയലക്ഷ്മി കടാക്ഷിച്ചതു്.

വലിയ പഠിത്തമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും വാസനാസമ്പന്നനായ ഒരു കവിയായിരുന്ന മാധവപ്പൊതുവാൾ. (1) ദുഷ്ഷന്തൻ, (2) സഹസ്രകലശം തുള്ളൽ (ഉത്തരഭാഗം), (3) കാവ്യകൗമുദി, (4) രാവണദിഗ്വിജയം ആട്ടക്കഥ, (5) ആസന്നമരണചിന്താശതകം, (6) ധ്രുവചരിതം മണിപ്രവാളം, (7) വെണ്മണിക്കായിതം, (8) പാലാഴിമഥനം മണിപ്രവാളം, (9) ശൃംഗാരശേഖരചരിതം നാടകം, (10) കുരുവരന്റെ കുസ്തുതി, (11) സന്താനപ്രാർത്ഥന ഇവയാണ് പൊതുവാളിന്റെ കൃതികളിൽ മുഖ്യങ്ങൾ. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നു കൃതികളും വെണ്മണിക്കായിതവും മാത്രമേ മുദ്രിതങ്ങളായിട്ടുള്ളൂ.

വൈക്കം 'ചിറ്റ് ചാറ്റ്' ക്ലബ്ബുകാരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു ബാലന്മാരുടെ ഉപയോഗത്തിനായി നാടകകഥയിൽനിന്നും മററും വേണ്ട ഭേദഗതികളോടുകൂടി

1090-ാമാണ്ടിടയ്ക്ക് രചിക്കപ്പെട്ട ഒരു ഖണ്ഡകൃതിയാണ് ദുഷ്ഷന്തൻ. ഇതിൽ ആകെ 128 പദ്യങ്ങളുണ്ട്. ആദ്യത്തെ 127 പദ്യങ്ങൾ രഥോദ്ധതാവൃത്തത്തിലും, ഒടുവിലത്തെ ഒരു പദ്യം വസന്തതിലകവൃത്തത്തിലുമാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ആദ്യത്തെ പദ്യദ്വയംകൊണ്ട് വൈക്കത്തപ്പനേയും അമ്പലപ്പുഴ ശ്രീകൃഷ്ണനേയും വന്ദിച്ചിരിക്കുന്നു. രീതി ഏറ്റവും ലളിതമാണ്. എല്ലാ പദ്യങ്ങളിലും സ്വരവ്യഞ്ജനങ്ങൾക്ക്, ഐകരൂപ്യം വരുത്തി ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രാസനിബ്ധനിമിത്തം ചില ഒടിച്ചുകുത്തിപ്രയോഗങ്ങളും മറ്റും കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ട്. പരസ്വാപഹരണവും ഇല്ലാതില്ല. ചില പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

ദുഷ്ഷന്തന്റെ ഭരണരീതി:

ആറിലൊന്നു കരമാക്കി നാട്ടുകാ-
ക്കേകി മുറ്റു ജനരഞ്ജനത്തിനാൽ
വേറിടാത്ത നിജരാജശബ്ദമാ-
ക്കൂറിയന്ന നൃപനൊത്തതാക്കിനാൻ.

വൻപ്രതാപനിധി നാടുവാണിടും
സമ്പ്രദായമതികേമമെത്രയും
സംപ്രഹാരകഥയില്ല സർവ്വരും
സംപ്രമോദമൊടു വാണു സർവദാ

നീതിവിട്ടൊരു പുമാൻ നടക്കയി-
ല്ലീതിദോഷമതുമില്ല ഭൂമിയിൽ
ഭൂതിതന്നെ ജനതയ്ക്കശേഷമുൾ-
ഭീതി വേണ്ട പഥികക്കുമെങ്ങുമേ.

ബാലകക്കു പഠനത്തിനൊത്ത വി-
ദ്യാലയങ്ങൾ പലതുണ്ടു ബാലരിൽ
ശീലശുദ്ധി ഗുരുഭക്തിയുണ്ടിതെ-
ക്കാലവും വിനയവും വിശേഷമായ്.

ധർമ്മനിഷ്ഠ സകലർക്കുമുണ്ടു
ദുഷ്കൃതമെന്ന കഥപോലുമില്ലഹോ!

ധർമ്മരാജസമനാണു ഭൂപനും
ധർമ്മരാജ്യമതുതന്നെ ചൊല്ലിടാം.

വേട്ടകൊണ്ടു വിപിനത്തിനുള്ളിലും
നോട്ടമുണ്ടുരചനെന്ന കാരണം
വാട്ടമില്ല മുനിമാക്കനാരതം
കോട്ടമറ്റൊരു തപസ്സു ചെയ്യുവാൻ.

ദുഷ്യന്തൻ ശകുന്തളയോട്:

കാട്ടിലെത്ര കഥ നല്ല ലക്ഷ്മിയെ–
ക്കാട്ടിലും ഗുണമെഴുന്ന നീ വൃഥാ
കൂട്ടിലിട്ട കിളിപോലെ വാഴ്വതീ–
മട്ടിലെന്നതുമുരയ്ക്കു ശോഭനേ!

വന്തപസ്സു കലരും ഋഭാംഗി ദു-
ഷ്യന്തനെന്ന മമ നാമമോതിടാം
എന്തയേ! ഭവതിതന്റെ നാമവും
സന്തമാം പിതൃജനങ്ങളാരെടോ!

കണ്വൻ ഒരു ഋഷിയോടു പറയുന്നതായിട്ട് ശകുന്തള ദുഷ്യന്തനോട്:

മഞ്ഞുമാമലയതിന്റെ കീഴിലാ–
മഞ്ഞുവാകിയൊരു മാലിനീതടേ
മഞ്ഞളാംഗിയവൾ പെറ്റതായ പെൺ–
കുഞ്ഞുതാനിവൾ ഗമിച്ച മേനക.

തള്ളപോയളവു പക്ഷിവൃന്ദമാ–
പ്പിള്ളയെക്കുളുകമോടെടുത്തുടൻ
കള്ളമല്ല മമ കയ്യിൽ നല്ലിയെൻ
പിള്ളപോലെയിവളേ വളർപ്പു ഞാൻ.

ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു്, തിരുനാൾപ്രമാണിച്ചു് 1091 കന്നിയിൽ വൈക്കത്തുക്ഷേത്രത്തിൽ നടത്തിയ സഹസ്രകലശത്തെ വണ്ണിച്ചു് എഴുതീട്ടുള്ളതാണു് സഹസ്രകലശം ശീതങ്കൻതുള്ളൽ. സ്ഥലപുരാണത്തിൽ നിന്നു ചില കാര്യങ്ങളും ക്ഷേത്രസംബന്ധികളായ ചില ഐതിഹ്യങ്ങളും വൈദികമായും താന്ത്രികമായും ഇതിനുള്ള പ്രധാനചടങ്ങുകളും ആഘോഷക്രമങ്ങളും മറ്റും ഈ

കൃതിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദ്യംമുതൽ, കല ശവും ദക്ഷിണ മുതലായതും കഴിയുന്നതുവരെയുള്ള പ്രഥമ ഭാഗം വൈക്കം രാമൻപിള്ളയും, സദ്യസ്സിലവെക്കുന്നതു മുതൽ അവസാനംവരെയുള്ള ദ്വിതീയഭാഗം പൊതുവാളു മാണ് എഴുതീട്ടുള്ളതു്. പ്രസ്തുത കൃതി 91-ൽ എഴുതി ത്തീർന്നെങ്കിലും 95-ൽ മാത്രമേ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ത്താൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. ദ്വിതീയഭാഗത്തിൽ സദ്യവണ്ണനവും കാഴ്ചശ്രീഭൂതബലിവണ്ണനവും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പൊതു വാളിന്റെ വണ്ണനപാടവവും ഫലിതപ്രയോഗചാതുര്യ വും മനോധർമ്മവിലാസവും നിരീക്ഷണശക്തിയും ഈ ഭാഗത്തിൽ സവിശേഷം പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം. ചില ജാതിനാമാദികളെ വണ്ണനത്തിനു വിഷയമാക്കീട്ടുള്ളതു് കഥാഘടനയിൽ സന്ദർഭോചിതമായ നേരംപോക്കിനോ രസസ്ഫൂർത്തിക്കോ വേണ്ടിയാണെന്നും, അതിൽ ദുരുദ്ദേശ മൊന്നുമില്ലെന്നും കവി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. കവിതാ രീതി കാണിക്കാൻ സദ്യവണ്ണനത്തിൽനിന്നു് ഏതാനും വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

"ചെണ്ടപ്പഴംനുറുക്കുണ്ടെങ്കിലോ ശതം
കൊണ്ടുവരുവാൻ നിയോഗിക്കയെന്നാരാൾ
ഇണ്ടംതുരുത്തി! മടിക്കേണ്ട മത്സര–
മുണ്ടെങ്കിലേഷ ഞാൻ തൊണ്ടും ഭുജിച്ചിടാം.
വേണ്ടാ മഹീസുരാ! വേണ്ടതു നല്ലവെ–
നിണ്ടൽ വേണ്ടെന്നുടനിണ്ടംതുരുത്തിയും.
കൊണ്ടുവന്നുള്ള പഴംനുറുക്കിൻശതം
രണ്ടു വിനാഴികകൊണ്ടു തൊലിച്ചതിൽ
വേണ്ടുന്ന പർപ്പടമിട്ടു പൊടിച്ചതു
വീണ്ടും കഴച്ചുകൊണ്ടെട്ടായുരുട്ടീട്ടു
രണ്ടുശങ്ങളും പഞ്ചസാരപ്പൊടി
കൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞവയോരോന്നെടുത്തിട്ടു
തൊണ്ടതൊടാതെ വിഴുങ്ങിയ ചിന്മയം
കണ്ടേ മതിയാവൂ കേട്ടാൽ മതി വരാ.

ഉപ്പേരിയെല്ലാം ചവപ്പാൻ വഹിയാത്ത
വപ്പിയായുള്ളൊരു ഭൂദേവനപ്പൊഴേ
ശ്രീപ്പാ! ഭവാനിടിക്കല്ലുകൊണ്ടെന്നുടെ–
യുപ്പേരിയെല്ലാം പൊടിച്ചുവിളമ്പുക
കല്പിച്ചതല്പിതു കാരിയക്കാരെന്നു
ജല്പിക്കവേണ്ടിതു നമ്മുടെ കല്പന
കപ്പാഴമുണ്ടെന്നു കല്പിച്ചു പേടിച്ചു
ശ്രീപ്പനുപ്പേരി പൊടിച്ചു വിളമ്പിനാൻ.
ഉദ്യോഗമോടികളൊന്നുമേ കൂടാതെ
സദ്യയുണ്ണുന്നായ് ശ്രമിച്ചുനടക്കുന്ന
പുത്തനാം രണ്ടാം മജിസ്ട്രേട്ടിനോടൊരു
പ്രത്യവിസുരോത്തമനാളറിഞ്ഞീടാതെ
ചിത്തത്തിലുണ്ടായൊരത്യാത്തികാരണ–
മിത്തരമപ്പോളരുളി സഗൗരവം.
ചന്തത്തിലെന്തിനു പന്തിയിലിങ്ങനെ
ചന്തിരക്കാരാ! ഭവാൻ നടന്നീടുന്നു?
മുന്തിരിങ്ങാപ്പഴം പോരാ നമുക്കൊരു
പന്തിവിളമ്പൻ വിളമ്പിശ്രമിച്ചുപോൽ.
അന്തണഭാഷിതം കേട്ട മജിസ്ട്രേട്ട
പിന്തിരിഞ്ഞൊന്നു നോക്കുന്നതു കണ്ടുടൻ
ചെന്തീപ്പൊരിപോലെ വന്നു വിളമ്പുകാർ
മുന്തിരിങ്ങാപ്പഴം വേണ്ടതു നല്കിനാർ.
കാളം കുതൂഹലാൽ കാളൻ കുടിക്കുവാ–
നാള ഞാനെന്നൊരു ഭൂമിസുരോത്തമൻ
കോളേ പറയുന്ന വാക്കുകേട്ടപ്പൊള–
ങ്ങോളമടിക്കും പടി വിളമ്പീടിനാൻ.
കോരികകൊണ്ടങ്ങു കോരിവിളമ്പുക
പോരാ നമുക്കെരിശ്ശേരിയെന്നോതുന്നൊ–
രാരണാധീശനു സുബ്ബണ്ണനെമ്പറാൻ
ധാരാളമപ്പോളെരിശ്ശേരി നല്കിനാൻ.
വേണ്ടുംവിഭവങ്ങൾ വേണ്ടപോലേകിടാം
വേണ്ടാ പരിഭവമന്തണാധീശരേ!
വേണ്ടതിലേറെ വിളമ്പിച്ചു ശേഷിച്ചു
ചെണ്ടകൊട്ടിക്കുതെന്നു വിളമ്പുകാർ.
വീണ്ടുമോരോ വക സാധനം മേല്ക്കുമേൽ
കൊണ്ടുവന്നാദരപൂർവം വിളമ്പുന്നു.''

കുഞ്ചന്റെ പാഞ്ചാലീപരിണയം തുള്ളലിലെ സദ്യ വർണ്ണനത്തെ അതിശയിക്കുന്നില്ലയോ ഈ സദ്യവണ്ണന

മെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. അത്രയ്ക്കു സ്വാഭാവികവും ഫലിതപൂർണ്ണവുമായിട്ടുണ്ട് ഇതു്.

തിരുവനന്തപുരം സാഹിത്യവിലാസിനീമുദ്രണാലയപ്രവർത്തകന്മാർക്കുവേണ്ടി കമലാലയ മുദ്രണാലയത്തിൽ 1111-ൽ അച്ചടിപ്പിച്ചതാണു് കാവ്യകൗമുദി. എന്നും പതിനാറുവയസ്സു്, കുരുവരന്റെ കുസൃതി, ശ്രീപരീക്ഷിത്തു്, അംബരീഷൻ എന്നിങ്ങനെ നാലു വിഷയങ്ങൾ ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതിപ്പോൾ കിട്ടാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്.

ആടിക്കാണാനും പാടിക്കേൾക്കാനും കൊള്ളാം രാവണദിഗ്വിജയം നാട്യപ്രബന്ധം. ലളിതവും ഹൃദ്യവുമാണു് ഭാഷ. 1068 തുലാം 22-ാംതീയതി അമ്പലപ്പുഴ നാടകശാലയിൽ വെച്ചു് ഇതിന്റെ അരങ്ങേറ്റം നിർവഹിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിവൃത്തം ഇങ്ങനെയാണു്—"പ്രതാപശാലിയായ മരുത്തൻ എന്ന രാജാവു് അതിവിശിഷ്ടമായ ഒരു യാഗം നടത്തി ദിഗന്തലസൽകീർത്തിയായി വാഴുന്ന കാലത്തു വിഷ്ണുവരനായി വരണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തോടുകൂടി കുശധ്വജന്റെ പുത്രിയായ വേദവതി ഹിമവൽസാനുപ്രദേശത്തു തപസ്സുചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ രാവണൻ അവിടെച്ചെന്നു് ആ ലാവണ്യധാമത്തെ വശീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. വേദവതിയാകട്ടെ കോപാവിഷ്ടയായിട്ടു്, 'ഞാൻ സീതയായി ജനിച്ചു നിന്റെ മരണത്തിനു കാരണമായിത്തീരുന്നതാണു്' എന്നു പറഞ്ഞു് അയാളെ ശപിക്കുന്നു. പിന്നീടു രാവണൻ മരുത്തനോടു പോരിനു പോകുന്നു. പക്ഷേ, യുദ്ധം മദ്ധ്യസ്ഥതയിൽ പര്യവസാനിക്കുന്നു. അനന്തരം ആ രാക്ഷസേശ്വരൻ പാതാളത്തിലേക്കു കടക്കുന്നു. അവിടെ അയാൾ വിജയശ്രീലാളിതനായിത്തീരുന്നു. തുടർന്നു് ഓരോ ദിക്കും ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കിയശേഷം ആ വിക്രാന്തിമാൻ ലങ്കയിൽ തിരിച്ചെ

ഞ്ഞു.” പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ ചില പദ്യങ്ങളും പദങ്ങളും കാണിക്കാം:

ഉഷാരകരശേഖരാഞ്ചിതമനേകപാസ്യം നൃണാം
വിഷാദനിവഹാടവീപവനബാന്ധവം ധ്വാന്തഹം
വൃഷാധിപരഥാത്മജം വിവിധവിഘ്നവിച്ഛേദിനം
നിഷേവകശുഭപ്രദം ഗണപതിം തമീഡേ മുദാ.

(ചന്ദ്രക്കലാധരനായി, ഗജമുഖനായി, ഭക്തന്മാരുടെ ക്ലേശങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നവനായി, അജ്ഞാനത്തെ ഹനിക്കുന്നവനായി, ശിവപുത്രനായി, വിഘ്നവിച്ഛേദകനായി, സേവകന്മാക്കു ശുഭത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നവനായി ഇരിക്കുന്ന ഗണപതിയെ ഞാൻ വന്ദിക്കുന്നു.)

ആസീൽ സമസ്തധരണീപതിവൃന്ദവന്ദ്യ-
പാദാരവിന്ദയുഗളഃ പൃഥുവീര്യശാലീ
ഭ്രമ്നാ വിനിർജിതപുരന്ദരകീർത്തിരാജിർ-
നാമ്നാ മരുത്ത ഇതി കശ്ചന ഭ്രമിപാലഃ

(സകല രാജാക്കന്മാരാലും നമസ്കാരാർഹ്യനായും, പരാക്രമശാലിയായും, ദേവേന്ദ്രനേക്കാൾ പ്രതാപവാനായും ഇരിക്കുന്ന് മരുത്തൻ എന്നൊരു രാജാവു പണ്ടു് ഉണ്ടായി.)

ആരാമേ കളകണ്ഠകണ്ഠവിഗളൽസംരാവസംപൂരിതേ
മാരാതങ്കവശംവദോ നരപതിഃ സൗധേ വസന്നഞ്ജസേ
ഹാരാളീപരിശോഭിതസ്തനഭരാം നാരീമണീമേകദാ
സാരംഗീനയനാം വിലോക്യ ദയിതാം വാണീമഭാണീദിമാം.

(കാമാതുരനായ മരുത്തൻ, കുയിലുകളുടെ കളകൂജിതത്താൽ ആരാമം സജീവമായിരിക്കുമ്പോൾ, മനോഹരമായ ഹർമ്മ്യത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടു് സുന്ദരീരത്നമായ തന്റെ പ്രേയസിയോടു പറഞ്ഞു.)

പ്രണയമധുരാം വാണീം പ്രാണപ്രിയേണ സമീരിതാം
സുരശരഗണാക്രാന്തസ്വാന്താ നിശമ്യ മനോഹരീ
രമണനികടം ഗത്വാശ്ലിഷ്ടാ മുദാനമിതമാനസാ
കമലനയനാ കാന്തം കാന്താമഭാഷത ഭാരതീം

(ആ സുന്ദരി പ്രാണപ്രിയന്റെ പ്രണയമധുരമായിരിക്കുന്ന വാക്കു കേട്ടിട്ട് അട്ടത്തു ചെന്ന് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.)

ശംഭോർലബ്ധ്വാ ചന്ദ്രഹാസം കൃപാണം
ഗംഭീരാത്മാ രാക്ഷസേന്ദ്രോ ദശാസ്യഃ
ശുംഭൽപ്രാലേയാദ്രിസാനും കദാചി-
ദ്ദംഭോദ്ഭിക്തഃ പ്രാപ്പുവാൻ ക്രൂരകർമ്മാ.

(രാക്ഷസേശ്വരനായ രാവണൻ, പരമശിവനിൽനിന്നു ചന്ദ്രഹാസം ലഭിച്ചശേഷം ഒരിക്കൽ ഹിമാലയഗിരിയുടെ സാനുപ്രദേശത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു.)

മന്ത്രത്തിന്റെ ശൃംഗാരപദം:

"പൂന്തേൻമൊഴി! കേൾ മമ വാണീ കാന്തേ! ഘനവേണീ!
ചാന്തേല്യംമുലമാർകുലരമണീ! മാന്ദാർസായകതാപനിവാരണീ! (പൂ)
സാമാജരാജവിരാജിതഗമനേ! സോമനുദിച്ചയരുന്നിതു ഗഗനേ
കോമളമധുരാധരപരിപാനേ താമസമരുതിഹ പിന്നരജനിനേ!
മാലതിസുമശയസുരഭിലവിപിനേ മാലേയാചലജനിതസുപവനേ
മാലകലന്നൊരു കിസലയശയനേ മാനയ നീ വിധുമുഖി മലർശരനേ
(പൂ)
മാലിനി! നിൻ കുളർമുലയുഗമതിനെ ചേലൊട്ട ചേർത്തീടുക മയി ദീനേ
കാലവിളംബമരുതയി! കദനേ പാലനമതു ചെയ്വാൻ ഗുണസദനേ!
(പൂ)
നീലാംബുജദളനയനേ! മന്മഥലീലാരസകൃതസീൽകൃതരസിതം
ആലോകയിതുമയി! തവ മുഖകമലം പാലോലുംമൊഴി! കൊതി പെരു-
[കുന്നു." (പൂ)

മുൻപറഞ്ഞ കവിതാവേഗപരീക്ഷയിൽ സമ്മാനത്തിനു് അർഹമായിത്തീർന്നതാണു 'ആസന്നമരണചിന്താശതകം'. കുസുമമഞ്ജരീവൃത്തത്തിൽ 103 പദ്യങ്ങൾ ഇതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതേ പേരിൽ സരസഗായകകവി കെ. സി. കേശവപിള്ളയും, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയും, മൂലൂർ പദ്മനാഭപ്പണിക്കരും ഓരോ കൃതി രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പൊതുവാളിന്റെ കൃതി ഹൃദയത്തിന്റെ നിർവ്വേദത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതാണു്. ചില പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

നാശകാലമതടുത്തൊരുത്തനുവായിട്ടൊരു വിചാരവാ–
രാശിയെഴുതകപദ്യരൂപതതിയാൽക്കടന്നു കരചേരുവാൻ
വാശിപൂണ്ടു ഞനിയുന്നെനിക്കു ലവലേശമാടൽ പിടിയായ്‌വതി–
ന്നാശുഗാശന കുശേശശായി മയി കേശവൻ കരുണചെയ്യണം.

അന്തകന്റെ ഭടരങ്ങഹന്തയൊട്ട സന്ധിബന്ധമതിലൊക്കെയും
ബന്ധനത്തിനു തരംതിരഞ്ഞതിരുഷാന്ധരായ് നിട്ടതമന്തികേ
ദന്തപംക്തി ഞെരിയെക്കടിച്ചു കയറും പിടിച്ചു മരുവുന്നതി–
ന്നെത്ര വേണ്ട ഭയമായിട്ടനു പരമായതിനു പരദൈവമേ!

പാമ്പുതന്നുടെ വായിലായ തവളയ്ക്കു വായിലിട്ടവാനക–
ക്കാമ്പിലാശ പെരുകുന്നപോലെ യമരാജപാമ്പിനുടെ വായിലായ്
അമ്പരന്നു വലയുന്ന ലോകമറിയാതെ കണ്ടു വെറുതേ സദാ
സമ്പദം കൊതികലർന്നു തേടുവതുകൊണ്ടു കിം ഫലമഹോ! വിഭോ!

വെണ്മണി മഹൻ നമ്പൂരി, മരണാനന്തരം ദേവലോകത്തു വസിക്കുന്നു എന്ന സങ്കല്പത്തിൽ നമ്മുടെ കവി അദ്ദേഹത്തിനു് അയയ്ക്കുന്ന ഒരു കത്താണു് 'വെണ്മണിക്കായിതം'. അതു് അക്കാലത്തു മലയാളമനോരമയിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. "പാല്പായസമധുരിമ കോല്യുന്ന പദ്യപ്രവാഹം" ആണു് അതെന്നു കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അത്രയ്ക്കു ലളിതമധുരങ്ങളാണു് പ്രസ്തുത കൃതിയിലെ പദ്യങ്ങൾ. ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണിക്കാം.

പോക്കും നേരം വെടിപൊടിപൊടിച്ചിഷ്ടരോടൊത്തു നേരം–
പോക്കും ചൊല്ലിപ്പകലിരവിളയ്ക്കാതെ സൽകീർത്തിരാശേ!
നോക്കും പക്ഷേ, ചില കവിത തീർത്തിട്ടവൻ പണ്ടു പാരിൽ
പാക്കംനാളീവിധമവിടെയും മട്ടിതോ കാട്ടിടുന്നു?

എല്ലാനാളും പ്രിയസഖ! ഭവാനേയുമീയെന്നെയും പി–
ന്നെല്ലാ ലോകത്തെയുമതിസുഖാൽ കാത്തു വാഴുന്ന നിത്യൻ
ചൊല്ലാൻനീളം പെരിയ കരുണാരാശി സത്യസ്വരൂപൻ
നല്ലാനന്ദം കൃപയൊടതുളീടട്ടെ നമ്മൾക്കു മേന്മേൽ.

ചൊല്ലാം നല്ലോരെഴുപതിടവം മുപ്പതാം തീയതിക്ക–
ങ്ങില്ലാസത്തോടിവിടെ വിലസുന്നഞ്ചലിൽച്ചേർത്ത പത്രം
ചൊല്ലാവല്ലാതവിടവിടെയുള്ളഞ്ചലിൽത്തഞ്ചിടുന്നാ
വല്ലാതുള്ളോരഴിമതികളാൽ കിട്ടുവാനാട്ട വൈകി.

ആവാസം തെല്ലവിടെ യമരാജന്റെ രാജ്യത്തിലോ ഭൂ–
ദേവാധീശക്കുടയ മകുടീരത്തമേ! യത്തമെന്യേ
ദേവാധീശൻ പുരവരമതിൽത്തന്നെയോ ധന്യനാമ–
ങ്ങാവാഗീശൻ തിരുവടിയൊട്ടും സത്യലോകത്തിലെന്നോ?

സരസലളിതമായ ഒരു കൃതിയാണ് പാലാഴിമഥനം. 103 പദ്യങ്ങളുണ്ട് ഇതിൽ. മൂന്നു പദ്യങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ഏക്കാലം തക്കമുണ്ടാമൊരുകുറി സരസം ഗംഗയെപ്പല്ലവാനെ–
ന്നുൾക്കാമ്പിൽപ്പേറ്റുമോത്താത്തിരുമുടിനടവിൽത്താനൊളിപ്പിച്ചു
[ചെമ്മേ
മുഗ്ദ്ധണ്ണാൾ ഗൗരിതന്നോടനുദിനമിടചേർന്നങ്ങു വൈക്കത്തു വാഴും
മുക്കണ്ണുത്തമ്പുരാൻ തൻ തിരുമലരടി ഞാനെപ്പൊഴും കൂപ്പിടുന്നേൻ.

കുന്നിൻമാതിൻ മുലപ്പാലമിതരസമൊടൊട്ടാസ്വദിച്ചുള്ള പാരം
കുന്ദശ്രീ വെന്ന മന്ദസ്മിതരുചിയതിനാൽ ഭക്തനാം തമ്പുരാനെ
നന്ദിപ്പിച്ചും കടാക്ഷാഞ്ചലപരിചലനംകൊണ്ടശേഷാൻ സുരാനാ–
നന്ദിപ്പിച്ചും വിളങ്ങും ഗണപതിഭഗവാൻതന്നെ ഞാൻ കുമ്പിടുന്നേൻ.

ശർവ്വംശോദ്ഭവനത്രിപുത്രനമലൻ ദുർവ്വാരകോപാനലേ
ഗർവ്വേറുന്നവരെ ക്ഷണാലെരിപൊരിച്ചീടാൻ മിടുക്കുള്ളവൻ
ദുർവ്വാസസ്സിതി നാമമാർന്നൊരു മഹാനാം താപസേന്ദ്രൻ മുദാ
ഗീർവ്വാണാലയമായ നാകമതിലങ്ങെത്തിടിനാനുത്തമൻ.

അഞ്ചങ്കത്തിലുള്ള ഒരു ഭാഷാനാടകമാണു ശൃംഗാരശേഖരചരിതം. കഥ കല്പിതമാണ്. "ശൃംഗാരശേഖരൻ എന്ന രാജാവ് കാട്ടിൽ നായാട്ടു ചെയ്യുമ്പോൾ കനകവല്ലി എന്ന ലാവണ്യവതിയായ ഒരു കന്യകയെ ഒരു രാക്ഷസൻ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതു കാണുന്നു. രാജാവ് രാക്ഷസനുമായി ഏറ്റുമുട്ടി കനകവല്ലിയെ മോചിപ്പിക്കുന്നു. അതോടുകൂടി അവൾക്ക് രാജാവിൽ അനുരാഗം അങ്കുരിക്കുകയും, അദ്ദേഹം ആ ലാവണ്യധാമത്തെ പരിഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു." ഇതാണു കഥയുടെ ചുരുക്കം. ഈ നാടകത്തിൽനിന്നു മൂന്നു പദ്യങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കാം.

നാന്ദി:

കല്യാണാലയയായിട്ടന്ന കമലാദേവിക്കെഴും കൊങ്കുമൊ–
ട്ടെല്ലായ്പോഴുമണയ്ക്കുകൊണ്ടൊരു തഴമ്പായുള്ള മാറുള്ളവൻ
ചൊല്ലേറും മുനിവൃന്ദവന്ദിതപദൻ ശ്രീപദ്മനാഭൻ പരം
നല്ലോണം കൃപപൂണ്ടുകൊണ്ടരുളണം നിങ്ങൾക്കു സന്തംഗളം.

നടി സൂത്രധാരനോട്:

കൊണ്ടാട്ടം രസപുഷ്ടി പൂണ്ട വിലസും നാനാവിധം നാടകം
കൊണ്ടിപ്പോൾ പരിപൂർണ്ണമായിതു ജഗത്തെന്നാലുമിന്നായതിൽ
കണ്ടീടിൽ പരിതോഷമാക്കുമുവാക്കും മട്ടിലുള്ളേതിനെ–
ക്കൊണ്ടാടേണമതെന്നു സമ്പ്രതി ഭവാൻ കല്പിക്ക കെല്പോട മാം.

ഭരതവാക്യം

ചിത്തം കാരുണ്യമേറും ശിവദയിതയതാം ഗൗരിയിൽച്ചെന്നിടേണം
പേത്തും കീർത്ത്യാദി സമ്പത്സുഖവുമധികമായെന്നുമേ വന്നിടേണം.
സത്താംലോകത്തിനുൾത്താരതിലതികുതുകം സാന്ദ്രമായ്ത്തോന്നിടേണം
മെത്തും ദാക്ഷിണ്യഭാരാൽ ഗുരുവരനതിനാശിസ്സുമം തന്നിടേണം.

പൊതുവാളിന്റെ ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളിൽ ചിലതാണു ചുവടേ ചേർക്കുന്നതു്.

നീലാംഭോധരചാരുകുന്തളഭരഭ്രാജിഷ്ണുബർഹാഞ്ചിതോ
നീലാംഭോരുഹലോചനോഖിലജഗത്സന്താപഹന്താ ഹരിഃ
പ്രാലേയാംശുസഹസ്രജിഷ്ണുവദനഃ സ്വർനിമ്നഗാമന്ദിരഃ
കാലാരാതിനിഷേവിതാംഘ്രികമലോ ഭ്രയാൽ സ നഃ ശ്രേയസേ.

ശ്രീകൃഷ്ണസ്തുതിപരമായ ഈ പദ്യം അത്യന്തം ഹൃദ്യമായിരിക്കുന്നു. "നീലത്തിരുമുടിയിൽ മയിൽപ്പീലി അണിഞ്ഞിരിക്കുന്നവനും, നീലത്താമരയിതൾപോലെയുള്ള കണ്ണുകളോടുകൂടിയവനും, സകല ലോകങ്ങളുടെയും സന്താപത്തെ ഹനിക്കുന്നവനും, പൂർണ്ണചന്ദ്രമുഖനും, പരമശിവനാൽപ്പോലും ആരാധ്യനും ആയ അമ്പലപ്പുഴ ശ്രീകൃഷ്ണൻ നമുക്കു ശ്രേയസ്സിനായിബ്ഭവിക്കട്ടെ" എന്നു് അർത്ഥം.

കല്യാണീജനമൗലിമൗക്തികമണേ! മല്ലീശരാഗാരമേ!
കല്ലോലാവലിതുല്യചില്ലിയുഗളേ! സല്ലാപകാലേഷു നീ
ഫുല്ലേന്ദീവരകല്യതസ്സു കുറവിന്നേകുന്നതാകുന്ന നിൻ
നല്ലോരക്ഷിയുഗേന സന്തതമയേ! നോക്കുന്നതോർക്കുന്നു ഞാൻ.

പാരിൽ സുന്ദരി! നാരിമാരു പലരും കൂടിട്ട വന്നിടിലും
നേരൊത്തീടുകയില്ല നിന്നോടവരിന്നാരും ധരിച്ചീടെടോ!
പാരാതിന്നിഹ താരകങ്ങളൊരുമിച്ചാഹന്ത! ശോഭിക്കിലും
താരമ്പൻ സഖിയായ ചന്ദ്രനെതിരായ് ത്തീരുന്നിതോ ചൊല്ലെടോ

കിളിമൊഴി! കളിയല്ലേ കാളകൂടം കുടിക്കാ–
മിളമൃഗനയനേ! ഞാനംബുരാശിം കടക്കാം
അളിനീലചികുരഭാരേ! സർപ്പരാജം പിടിക്കാം
കളമുദ്ദതനു! വയ്യാ തവദ്വിയോഗം സഹിപ്പാൻ.

രാജീവായതലോചനേ! ഭവതിയോടൊന്നിച്ചു വാഴുന്നനാൾ
ഹാ! ജീവേശ്വരി! കിം ബ്രവീമി യുഗവും നന്നായ് മുഹൂർത്തം മമ
ഹേ! ജൈവാതൃകകോമളാനനരുചേ! കേട്ടാലുമിന്നാ ക്ഷണം
രാജീവാസവമോഹനാംഗി! യുഗമായ്ത്തോന്നുന്നു ചിത്തത്തിൽ മേ.

ശൃംഗാരകല്ലോലിതങ്ങളായ ഈ നാലു ശ്ലോകങ്ങളിലും വെണ്മണിയുടെ കവിതാശൈലി പ്രതിഫലിച്ചു കാണാം. ഒടുവിലത്തെ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളിലെ എല്ലാ പാദങ്ങളിലും ആദ്യപദം സംബുദ്ധിയാണെന്നു് ഒരു വിശേഷമുണ്ടു്.

പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലമൊട്ടു മാസമൊരെട്ടുകൂടി
ത്തന്ത്രത്തിലങ്ങനെ കഴിച്ചവിടത്തിലീ ഞാൻ
യന്ത്രത്തിരിപ്പു വിധിയാലവിടുന്നു പോന്നി–
ങ്ങെന്തൊക്കെയോ വരുവതെന്നറിയാവതല്ലേ.

പുളിങ്കുന്നു സ്കൂളിൽനിന്നു മാറ്റം കിട്ടിയതിൽ പിന്നീടു് കവി ഒരു സുഹൃത്തിനു് എഴുതിയയച്ചതാണു് ഈ പദ്യം.

ഓരായിരത്തിലധികം ഗുണമാന്നിതോരോ
പേരായ പത്രികകളുണ്ടവയൊന്നുമിപ്പോൾ
പാരായതിങ്കൽ മലയാളമനോരമയ്ക്കു
നേരായതില്ലതിനു തെല്ലു വിവാദമില്ല.

മലയാളമനോരമയെപ്പറ്റി എഴുതിയതാണു് ഈ പദ്യമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

പൊതുവാളിന്റെ കവിത ഒരു ഒഴുക്കൻ മട്ടിലുള്ളതാണു്. തൽകൃതികളിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കുറയും.

അദ്ദേഹത്തിനു പ്രാസപ്രയോഗത്തിൽ വലിയ ഭ്രമം കാണുന്നുണ്ട്. പറയത്തക്ക അർത്ഥചമത്കാരമോ, ആശയഗാംഭീര്യമോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്യങ്ങൾക്കില്ല. നിരർത്ഥകപദപ്രയോഗങ്ങളും യതിഭംഗങ്ങളും അപൂർവ്വമായിക്കാണാം. സംസ്കൃതഭാഷാപദസമ്മേളനം ചിലപ്പോൾ ഭംഗിയുള്ളതായിരിക്കുകയില്ല. 'യമരാജ പാമ്പ്', 'പെരിയ കരുണാനിധി' മുതലായവ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്.

1123 കർക്കടകം 23-ാംനു പറവൂരിൽ മൂഴിക്കുളത്തുള്ള ഭാര്യാഗൃഹത്തിൽ വെച്ചു പൊതുവാൾ നിര്യാതനായി. അദ്ദേഹം 84 സംവത്സരം അരോഗദൃഢഗാത്രനായി ജീവിച്ചിരുന്നു.

UNIVERSITY LIBRARY
31 OCT 1984
MADRAS

കവിയൂർ രാമൻനമ്പിയാർ

ഒരു കവിക്കു മറ്റു കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സ്ഥാനം നിണ്ണയിക്കുന്നതു് തൽകൃതികളുടെ എണ്ണവും വണ്ണവും നോക്കീട്ടല്ല, പ്രത്യുത അവയുടെ ഗുണോൽക്കർഷം നോക്കീട്ടാണു് എന്നു വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം, ഭാഷാകവിലോകത്തിൽ സമുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിനു് അർഹനാണു് കവിയൂർ രാമൻനമ്പിയാർ. അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികളുടെ എണ്ണം അംഗുലീപരിമിതമാണെങ്കിലും അവയുടെ ഗുണം അനല്പമാകുന്നു.

1044-ാമാണ്ടു മീനമാസം 19-ാം തീയതി വിശാഖം നക്ഷത്രത്തിൽ കവിയൂർ നമ്പിയാർമഠത്തിൽ രാമൻനമ്പിയാർ ജനിച്ചു. തിരുവല്ലാ ശങ്കരനാരായണൻ ചാക്യാർ പിതാവും, കവിയൂർ നമ്പിയാർമഠത്തിൽ കുഞ്ഞിക്കുട്ടി നങ്ങിയാർ മാതാവുമായിരുന്നു. അക്ഷരാഭ്യാസാനന്തരം സ്വമാതുലനായ നാരായണൻ നമ്പിയാരുടെ അടുക്കൽ അമരകോശവും സിദ്ധരൂപവും കാവ്യങ്ങളും പഠിച്ചു. പിന്നീടു് പന്തളം കൃഷ്ണവാരിയരുടെ പിതാവായ മണർക്കാട്ട ശങ്കുവാരിയരുടെ ശിഷ്യനായി വയസ്കരത്താമസിച്ചു് അലങ്കാരം, തർക്കം, വ്യാകരണം, ആയുർവ്വേദം മുതലായവ അഭ്യസിച്ചു. കൗമുദിയും മനോരമയും നമ്പിയാർക്കു മുഖസ്ഥങ്ങളായിരുന്നത്രേ. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ വിപുലമായ വൈദുഷ്യം സമാർജ്ജിച്ചതു് വയസ്കര ആയ്മൻ നാരായണൻ മൂസ്സതിൽനിന്നാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ മൂന്നു സംവത്സരം ആ ശാസ്ത്രം അഭ്യസിക്കുകയുണ്ടായി. പന്തളം കൃഷ്ണവാരിയരും കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയും

227350
032 : 1w M8

നമ്പിയാരുടെ സതീർത്ഥ്യന്മാരായിരുന്നു. ഇവർ മൂന്നു പേരും വയസ്കരമൂസ്സതിന്റെ ആജ്ഞാകരന്മാരായി വർത്തിച്ചുവന്നു.

അദ്ധ്യാപനമായിരുന്നു നമ്പിയാരുടെ മുഖ്യ വൃത്തി. മിഷണറിയായിരുന്ന പാമർസായിപ്പിനെ ആലപ്പുഴവെച്ചും തൃശ്ശൂരിൽവെച്ചും ഒന്നരണ്ടു സംവത്സരം മലയാളം പഠിപ്പിച്ചു. അക്കാലത്തു് സായിപ്പിനോടു നമ്പിയാർ ഇംഗ്ലീഷ് അഭ്യസിക്കുകയുണ്ടായി. 20-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ചെങ്ങന്നൂർ മലയാളം സ്കൂളിൽ സംസ്കൃതാദ്ധ്യാപകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. എട്ടരവർഷം ആ പണി നോക്കി. പിന്നീടു് പാമർസായിപ്പിന്റെ പ്രേരണ നിമിത്തം ആ ജോലി ഉപേക്ഷിക്കുകയും, കോട്ടയം സി. ഐ. എൻ. ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ മലയാളപണ്ഡിതരായി സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചെങ്ങന്നൂരിൽ സംസ്കൃതാദ്ധ്യാപകനായിരിക്കുമ്പോൾ ആറാട്ടുകടവു നമ്പിയാർമഠത്തിൽനിന്നു കാവുട്ടി നങ്ങ്യാരെ രാമൻനമ്പിയാർ വിവാഹം കഴിച്ചു. ആ ഭാര്യയിൽ അമ്മുക്കുട്ടി എന്നൊരു പെൺകുട്ടിയുണ്ടായി അദ്ദേഹത്തിനു്. അമ്മുക്കുട്ടിയെ, പ്രസിദ്ധചിത്രകാരനായ നാരായണൻ നമ്പിയാർ പരിഗ്രഹിച്ചു. രാമൻനമ്പിയാരുടെ കാലത്തിനുശേഷം കാവുട്ടിയെ ഇടവൂർ മഠത്തിൽ പ്രഭാകരൻ പോററി വിവാഹം ചെയ്തു. ഈ ബന്ധത്തിൽ കാവുട്ടിക്കു് നാരായണൻനമ്പിയാരെന്നും കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണൻ നമ്പിയാരെന്നും രണ്ടു പുത്രന്മാരുണ്ടായി.

കോട്ടയത്തു ജോലിയായി താമസിക്കുന്ന കാലത്തു് നമ്പിയാർ ധാരാളം പദ്യങ്ങളെഴുതി മലയാളമനോരമയിലും ഭാഷാപോഷിണിയിലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. സുജനാനന്ദിനിക്കും അദ്ദേഹം ലേഖനങ്ങൾ സംഭാവന ചെയ്തു

കൊണ്ടിരുന്നു. സരസനും സഹൃദയാഗ്രേസരനുമായിരുന്ന കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയും സരസകവി മൂലൂർ പദ്മനാഭപ്പണിക്കരും കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുമായിരുന്ന നമ്പിയാരുടെ ഉറ്റ സാഹിത്യമിത്രങ്ങൾ. വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുടെ അടുത്താണ് രാമൻനമ്പിയാർ താമസിച്ചിരുന്നത്. അല്പകാലം, ഒഴിവുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ രാമൻനമ്പിയാരുടെ വസതിയിൽച്ചെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതുലനായ നാരായണൻനമ്പിയാരോട്ടു് സംസ്കൃതം അഭ്യസിച്ചിരുന്ന വറുഗീസ്സുമാപ്പിള. അതിനാൽ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ രാമൻനമ്പിയാക്കു വറുഗീസ്സുമാപ്പിളയുമായി പരിചയപ്പെടുന്നതിനു് സൗകര്യം ലഭിച്ചു. കവിരാമായണസമരത്തിൽ ഹനുമാൻ, നരസിംഹം മുതലായ മായായോദ്ധാക്കളെ യഥാവസരം മൂലൂരിനെ ധരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു് രാമൻനമ്പിയാരാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അകാലവിയോഗത്തെക്കുറിച്ചു് മൂലൂർ എഴുതീട്ടുള്ള അനുശോചനപദ്യങ്ങളിൽനിന്നു് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും, അവർ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന മൈത്രീബന്ധത്തിന്റെ ദാർഢ്യം. സചേതനമായ കവിരാമായണത്തിൽ മൂലൂർ അദ്ദേഹത്തെ സ്മരിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:

"വ്യൽപത്തിക്കുള്ള ദാർഢ്യം വിനയഗുണമഹങ്കാരരാഹിത്യമെന്ന–
ല്ലുൾപ്പൂവിൽക്കായ്ബോധം കൃതിനിപുണതയിത്യാദിയോടൊത്തു
[മേന്മേൽ
ചൊല്ലൊങ്ങുന്നോരു വിദ്വാൻ യുവകവി കവിയൂർ രാമനാം നമ്പിയാരെ–
ക്കല്പിച്ചീടുന്നു ഞാനംഗദനിതി വലഭിൽകുംഭികുംഭസ്ഥനാഢ്യ!"

തൃശ്ശിവപേരൂരിലും മറ്റും വെച്ചു നടന്ന കവിതാചാതുര്യപരീക്ഷകളിൽ നമ്മുടെ കവി പ്രശംസനീയമായ വിധത്തിൽ വിജയം നേടിയെന്നുള്ള വസ്തുത പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരണീയമാണു്.

(1) ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം കാവ്യം (തജ്ജമ), (2) മഴ

മംഗ്ഗലഭാണം (തജ്ജമ), (3) സുഭദ്രാധനഞ്ജയം നാടകം (തജ്ജമ), (4) നാമാനുശാസനം (ഭാഷാനുവാദം), (5) കവിയൂർക്ഷേത്രം, (6) ചില മുക്തകങ്ങൾ ഇവയാണ് നമ്പിയാരുടെ പ്രധാന കൃതികൾ.

രാമൻനമ്പിയാരുടെ കൃതികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഭാഷാന്തരമാണ്. ഒരു അനുഗ്രഹീത വിവർത്തകനായിരുന്നു നമ്പിയാർ. അക്കാലത്തെ മറ്റു രണ്ടു പരിഭാഷകപ്രമുഖന്മാരായിരുന്ന കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെയും ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാരുടെയും സമസ്കന്ധനായിട്ടാണ മമ്മജ്ഞന്മാരായ സഹൃദയന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ കണക്കാക്കിയിരുന്നതു്. മമ്മാംശങ്ങൾ വിട്ടുപോകാതെ ലളിതമായ ഭാഷയിലും സരളമായ രീതിയിലും സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ ഭാഷപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന കഴിവു് അന്യാദൃശമാണ്. മൂലശ്ലോകത്തിന്റെ ആശയം മുഴുവൻ ഗ്രഹിക്കുകയും, പാഠഭേദങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു് അശുദ്ധപാഠങ്ങൾ തള്ളി ശുദ്ധപാഠങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷം മാത്രമേ നമ്മുടെ കവി തജ്ജമയ്ക്കു തുനിയുകയുള്ളു. മൂലശ്ലോകത്തിലെ വൃത്തംതന്നെ തജ്ജമയ്ക്കും വേണമെന്നോ, മൂലത്തിലെ പദക്രമമനുസരിച്ചുതന്നെ തജ്ജമ ചെയ്യണമെന്നോ ഉള്ള നിർബ്ബന്ധം അദ്ദേഹത്തിനു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തജ്ജമ സ്വതന്ത്രമെന്നേ വായനക്കാർക്കു തോന്നുകയുള്ളു. തജ്ജമ കേവലം പച്ചമലയാളമായിരിക്കണമെന്നും, സംസ്കൃതപദങ്ങൾ തീരെ ഒഴിവാക്കണമെന്നുമുള്ള ചിലരുടെ മതത്തോടു് അദ്ദേഹം യോജിക്കുന്നില്ല. മൂലശ്ലോകത്തിന്റെ ആശയം ശരിക്കു് ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിനു് ഭാഷാപദങ്ങൾ പോരാതെവരുമ്പോൾ മാത്രമേ നമ്പിയാർ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോ

ഗിക്കുന്നുള്ളു. മൂലത്തിലെ ഭാവങ്ങൾക്കു ഭേദം വരുത്താതെയും, കാവ്യത്തിന്റെ ആത്മാവായ രസത്തിനു ഭംഗം സംഭവിക്കാതെയും, ഭാഷാകവിതയ്ക്ക് അവശ്യം ആവശ്യകമായ പ്രാസം ഉപേക്ഷിക്കാതെയും സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

നമ്പിയാരുടെ ഭാഷാന്തരങ്ങളിൽ സുകുമാരകവിയുടെ ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസമാണു പ്രഥമവും പ്രധാനവും. മഹാകവി ഉള്ളൂരിനു് ഈ വിവർത്തനം നന്നായി പിടിച്ചു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസത്തേക്കാൾ ഹൃദയംഗമമായി തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു സംസ്കൃതമഹാകാവ്യം ഭാഷയിൽ ഇല്ലെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം. കവിയുടെ തദ്വിഷയകമായ ഹൃല്ലാഘവം ഓരോ സർഗ്ഗവും അവസാനിക്കുമ്പോൾ ഒന്നിനൊന്നു വർദ്ധിക്കുന്നതായി ഭാവുകന്മാർക്കു കാണാം."

ചെറുളി കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പീശനും സാഹിത്യതിലകൻ പി. കെ. കൃഷ്ണൻനമ്പിയാരും പ്രസ്തുത കാവ്യം ഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. ആദ്യം മുതൽ പത്താം സർഗ്ഗത്തിൽ ഏതാനും ഭാഗംവരെ മാത്രമേ രാമൻനമ്പിയാർ വിവർത്തനംചെയ്തിട്ടുള്ളു. പത്താം സർഗ്ഗം ഭാഷപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം അന്തരിച്ചുപോയി. ഈ വിവർത്തനം ആദ്യം ഭാഷാപോഷിണീമാസികയിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ചില പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു ഭാഷാന്തരീകരണരീതി കാണിക്കാം.

മൂലം

പുഷ്പാണി ശയ്യാസ്സുരപാദപാനാം
ക്രീഡാഗൃഹാഃ കാഞ്ചനഗഹ്വരാണി
ഭവന്തി ച സ്വർഗ്ഗവിലാസിനീനാം
രത്നാങ്കുരാ യത്ര രതിപ്രദീപാഃ

ഭാഷ

കല്പദ്രുപുഷ്പനിവഹം മൃദുമെത്തയത്രേ
നൽപൊൻഗൃഹാവലികൾ കേളിഗൃഹങ്ങളത്രേ
കെല്പാന്ന രത്നമുള നല്ല രതിപ്രദീപ–
മപ്പർവ്വതത്തിലമരാംഗനമാക്കു പാക്കിൽ.

അത്ഥവിസ്തൃതിക്കുവേണ്ടി ഇന്ദ്രവജ്രയ്ക്കു പകരം അക്ഷരക്കൂട്ടതല്യുള്ള വസന്തതിലകവൃത്തമാണു തജ്ജമയിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മൃദു, നൽ, കെല്പു്, നല്ല, പാക്കിൽ എന്നീ പദങ്ങൾ മൂലത്തിലുള്ളവയല്ല; എങ്കിലും തജ്ജമയുടെ സ്വാരസ്യം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ അവ പ്രയോജനപ്പെട്ടുന്നുണ്ടു്. 'സ്വർഗ്ഗവിലാസിനീനാം' എന്നതിനു് "അമരാംഗനമാക്കു" എന്ന ഭാഷ പോരാ.

മൂലം

പ്രവൃദ്ധഹേമാഭരണപ്രകാശം
തമാലനീലം ജലധൗ ശയാനം
തടില്ലതാഢ്യം പയസോതിപാനാ–
ദനീശമുദ്ഗന്തുമിവാംബുവാഹം.

ഭാഷ

പൊൻഭൂഷണപ്രഭ കലർന്ന തമാലനീല–
നംഭോധിശായി ഭഗവാൻ ബത! മിന്നലോട്ടം
അംഭോതിപാനമതിനാല്യയരാൻ വശംകെ–
ട്ടംഭോദമൻപൊട്ട കിടപ്പതുപോലിരുന്നു.

മൂലത്തിലെ ഭാവവും അത്ഥവും ഭാഷയിൽ ശരിക്കു പകർത്തീട്ടുണ്ടു്. ബത, അതു്, അൻപൊട്ടു് എന്നീപദങ്ങൾ നിരത്ഥകങ്ങൾതന്നെ. 'അംഭോതിപാനം' കണ്ണാരുന്നുദമായിത്തോന്നുന്നു.

മൂലം

കരേണ കന്യാം മനസാ ച പുത്രം
വഹന്നനുഗ്രഹേണ വിലംഘ്യ മാർഗ്ഗം
വിശങ്കമാവിശ്യ ഗൃഹം ഗൃഹിണ്യാ
നിധായ ബാലാം ശയനേ സ തസ്ഥൗ.

ഭാഷ

കൈകൊണ്ട കന്യകയെ വഹിച്ച മനസ്സുകൊണ്ട
കാർകൊണ്ടൽവർണ്ണനെയുമാശു കടന്ന മാഗ്ഗം
ക്ലർകൊണ്ട കാന്തയുടെ ഗേഹമണഞ്ഞശങ്കം
പേർകൊണ്ട പെൺകൊടിയെ മെത്തയതിൽ കിടത്തി.

മൂലത്തിലെ പുത്രനു പകരം കാർകൊണ്ടൽവണ്ണൻ എന്നാണു ഭാഷയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പുത്രനേക്കാൾ കാർകൊണ്ടൽവണ്ണനെ സ്മരിക്കാനാണല്ലോ എളുപ്പം. കാർകൊണ്ട, പേർകൊണ്ട എന്നീ വിശേഷണങ്ങൾ പ്രാസത്തിനുവേണ്ടി ചേത്തതാണെങ്കിലും, അവ സന്ദർഭോചിതങ്ങളാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. 'സ തസ്ഥൗ' എന്നതിനു തർജ്ജമ കാണുന്നില്ല.

മൂലം

ശ്യാമളഃ കമലപത്രലോചനോ
നീലകുന്തളഭരഃ ശുചിസ്മിതഃ
ധ്യായതോ മനസി തസ്യ സന്നിധിം
പുത്ര ഏവ വിദധേ പുനഃ പുനഃ

ഭാഷ

ധ്യാനിച്ചുവാണിടുമവന്റെ മനസി നില–
ശ്രീനീരദാഭനതിമഞ്ജുളമന്ദഹാസൻ
ആനീലകേശനരവിന്ദദലായതാക്ഷ–
നാനന്ദമോടുദിതനായ് മുഹുരാത്മജൻ താൻ.

മൂലശ്ലോകത്തിന്റെ മാധുര്യമനന്യാദൃശമാകുന്നു; ആ ഗുണം ഭാഷയിലും വരുത്താൻ പരിഭാഷകൻ നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'ശ്യാമളഃ' എന്നതിനെ 'നീലശ്രീനീരദാഭൻ' എന്നു ഭാഷപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിന്റെയും, 'ആനന്ദമോടു' എന്നൊരു ക്രിയാവിശേഷണം കൂട്ടുതലായി ചേത്തിരിക്കുന്നതിന്റെയും സ്വാരസ്യവും സാമഞ്ജസ്യവും സഹൃദയൈകവേദ്യമാകുന്നു. പ്രാധാന്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചായി

രിക്കാം വിശേഷണങ്ങൾ തജ്ജമയിൽ ക്രമം തെറ്റി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

മൂലം

ഏലാപരിഷ്വംഗലസൽതമാലം
വേലാധിരുഢസ്വലദുമ്മിമാലം
ദദർശ ധാതാ മനസോനുകൂലം
പയഃപയോധേരചിരേണ കൂലം.

ഭാഷ

നല്ലേലവല്ലികൾ പടർന്നു തമാലമാന്നും
കല്ലോലമാല കരയിൽക്കരയേറിയുന്നും
ചൊല്ലാർന്ന പാൽക്കടൽതടം ക്ഷണവേളകൊണ്ടു
മല്ലോദ്ഭവൻ കരളിലോത്തുപോലെ കണ്ടു.

മൂലത്തിലെ അക്ലിഷ്ടമായ അന്ത്യപ്രാസത്തിന്റെ ഒരു നേരിയ ഛായ ഭാഷയിലും കാണാം. നല്ല, ചൊല്ലാർന്ന എന്നീ പദങ്ങൾ മൂലത്തിലില്ലെങ്കിലും ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു സോദ്ദേശമാണു്.

മഴമംഗലത്തു നാരായണൻനമ്പൂരിയുടെ ഒരു കൃതിയാണു്, സുപ്രസിദ്ധമായ മഴമംഗലഭാണം. ഇതിനെ അതിശയിക്കുന്ന മറ്റൊരു ഭാണവും കേരളത്തിലെന്നല്ല, ഇതര ദേശങ്ങളിൽപ്പോലും സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലില്ല. "വിടസ്യൈകാഹചരിതം ഭാണമിത്യഭിധീയതേ" എന്ന നിർവ്വചനമനുസരിച്ചു്, വിടന്റെ ഒരുദിവസത്തെ കഥയാണു് ഭാണം. നാടകരീതിയിൽ ഗദ്യപദ്യരൂപത്തിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ഭാണം. അതു് ഏകാങ്കമാണു്; വസ്തു, കവികല്പിതവും. മുഖം, നിർവ്വഹണം എന്നീ രണ്ടു സന്ധികൾ മാത്രമേ അതിനുള്ളൂ. ഒരു വിടൻ, തന്റെ പ്രിയസഖനായ അനംഗകേതു, അനംഗപതാക എന്ന വേശ്യാംഗനയിൽ അനുരക്തനാണെന്നറിഞ്ഞു് അയാളുടെ അഭിലാഷം സാധിച്ചുകൊടുക്കാൻ പോകുന്ന വഴിക്കു പല കൂടട

കളേയും വേശ്യാലമ്പടന്മാരേയും കണ്ടു് അവരുമായി സൈരസല്ലാപം ചെയ്യുന്നതും, ഒടുവിൽ അനംഗപതാകയുടെ വസതിയിൽച്ചെന്നു് അവളും അനംഗകേതുവും തമ്മിലുള്ള ഉദ്വാഹം നിർവ്വഹിക്കുന്നതുമാണു് പ്രസ്തുത ഭാണത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം.

സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ഈ ഭാണത്തിന്റെ തർജ്ജമയാകുന്ന മഴമംഗലം ഭാഷാഭാണം. വിവർത്തനവിഷയത്തിൽ കവിക്കുള്ള കൃതഹസ്തത ഇതിലും കാണാം. പ്രസ്തുത ഭാണം 1063-ാമാണ്ടു തൃശ്ശിവപേരൂർ കേരളകല്പദ്രുമം മുദ്രണാലയത്തിൽ മുദ്രിതമായി. തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ സഹായിച്ച പഴനെല്ലിപ്പുറത്തു തയ്യാട്ട നാരായണൻമൂസ്സതിനാണു് ഈ പരിഭാഷ സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. തൃശ്ശിവപേരൂർ താഴക്കാട്ടു മനയ്ക്കൽ റ്റി. ഈ. നാരായണൻ തിരുമുൻപും, ഒരു സാഹിത്യരസികനായിരുന്ന വാരണപ്പള്ളി കൊച്ചുകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു് പെരുന്നെല്ലി കൃഷ്ണൻവൈദ്യനും മഴമംഗലഭാണം ഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, നമ്പിയാരുടെ വിവർത്തനം ഗ്രന്ഥോത്തരമാകുന്നു. ഭാഷയിൽ, കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ സോമതിലകം, വെണ്മണിമഹന്റെ കാമതിലകം, ചങ്ങനാശേരി രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ മദനമഞ്ജരീവിലാസം, ഇളയിടത്തു തൈക്കാട്ടു മൂസ്സതിന്റെ ശൃംഗാരമഞ്ജരീമണ്ഡനം, എരിവെയിൽ ചക്രപാണിവാരിയരുടെ മാധവീശേഖരം എന്നിങ്ങനെ വേറെയും ഭാണങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. മൂലത്തോടുകൂടി മഴമംഗലം ഭാഷാഭാണത്തിലെ ചില പദ്യങ്ങൾ ചുവടേ ചേർക്കുന്നു:

മൂലം

കേളീകോപദശാസു തസ്പതി നതിം ചന്ദ്രാർദ്ധചൂഡാമണൗ
ചൂഡാചന്ദ്രകലാനുഷംഗകലയാ യദ്ഭൂയതേ കോമളം

യദാ കക്ഷകാസുരാസുരശിരോനിഷ്പേഷണേ നിർദ്ദയം
പായാദസ്മദിദം ഗിരീന്ദ്രദുഹിതുഃ പാദാരവിന്ദദ്വയം

ഭാഷ

ക്രീഡാകോപമതിൽ കലേശമകടൻ താൻ കുമ്പിടുന്നേരമ–
ച്ചൂടാചന്ദ്രമരീചികൊണ്ട മൃദുവാം യാതൊന്നു വാട്ടുന്നുവോ
ഈടേറും മഹിഷാസുരൻതല തകർത്തീടാൻ കരുത്തേറവും
കൂട്ടുന്നാദ്രിരിജാപദാബ്ജയുഗളം പാലിക്കണം നിങ്ങളെ.

ഇതു ശരിക്കുള്ള പരിഭാഷയാണു്. മൂലാർത്ഥം മുഴുവൻ ഭാഷയിലും വന്നിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ, താൻ, എന്നീ പദങ്ങൾ നിരർത്ഥകങ്ങൾതന്നെ. 'മഹിഷാസുരൻതല' എന്നതിനു മഹിഷാസുരന്റെ തല എന്നു വേണം ഇവിടെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാൻ.

മൂലം

യമാഹുസ്സംസാരേ പ്രകൃതിസരസം വസ്തു മുനയോ
യദാസ്വാദേ തിക്തഃ സ ച പരചിദാനന്ദരസഃ
കുചാഭോഗാനമ്രാഃ കുവലയദൃശോ യസ്യ കരണം
തൃതീയോ വിഖ്യാതോ ജഗതി പുനരർത്ഥോ വിജയതേ

ഭാഷ

ജാത്യാ യാതൊന്നു ലോകേ മുനികൾ സരസമാം വസ്തുവെന്നോതിടുന്നു
പ്രീത്യാ യത്സേവയിങ്കൽ പ്രഥിതപരചിദാനന്ദവും തിക്തമാകും
പാത്താൽ യാതൊന്നു പൊന്മാമലയൊടെതിർ കുചാനമ്രകാന്താ–
[ജനത്താൽ
സാധ്യം സാക്ഷാൽ ജയിക്കുന്നിതു ജഗതി പുകഴ്ത്തീടുമക്കാമമേറ്റം.

പ്രീത്യാ, പാത്താൽ എന്നീ ശബ്ദങ്ങൾ കവി കൂട്ടത്തലായി ചേർത്തിട്ടുള്ളവയാണു്. പറയത്തക്ക അർത്ഥപുഷ്ടിയൊന്നും ഇവകൊണ്ടു പദ്യത്തിനുണ്ടായിട്ടില്ല. മൂലശ്ലോകത്തിൽ മൂന്നാം പാദത്തിലെ ശബ്ദഭംഗി ഭാഷയിലും വരുത്താൻ വിവർത്തകനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മൂലത്തിലുള്ള ആഭോഗശബ്ദത്തിനു പകരമായിരിക്കണം തജ്ജമയിൽ 'പൊ

ന്മാമലയൊടെതിർ' എന്ന പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സര സംതന്നെ ആ പ്രയോഗം!

മൂലം

നിതംബാലസയാതാനാം
സ്ഖിതം ജയതി യോഷിതാം
വിധത്തേ വിഹ്വതിം യത്ര
ജഗത്ത്രയജയീ സ്മരഃ

ഭാഷ

ഗുരുജഘനഭരത്താൽ മന്ദമന്ദം നടക്കും
തരുണികളുടെ ഹാസം താൻ ജയിക്കുന്ന പാരം
പരിചിനൊടതിലല്ലോ പാരു മൂന്നും ജയിക്കു–
ന്നരിയൊരു മലർബ്ബാണൻ കേളിയെച്ചെയ്യിടുന്നു.

ഇവിടെ മൂലത്തേക്കാൾ വലിയ വൃത്തം സ്വീകരിച്ചു് ആശയം വിവൃതവും വിശദവുമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഗുരു, പാരം, പരിചിനൊട്ട, അരിയ എന്നീ പദങ്ങൾ വിവ ത്തകൻ കൂട്ടത്തലായി ചേത്തവയാണു്. അവ അത്ഥത്തെ പുഷ്ടിപ്പെട്ടുത്തുന്നു. 'ജയിക്കുന്നു' എന്ന ക്രിയ ആവത്തി ക്കാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. മൂലത്തിൽ ജയശബ്ദം രണ്ടു പ്രാവശ്യം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സമാധാനം പറയാ മായിരിക്കാം പരിഭാഷകനു്.

മൂലം

യഥാ തേ വശ്യാ സാ ഭവതി സതതം വാമനയനാ
യഥാ തസ്മിന്നിസേ ഭവതി വിമുഖീ വിപ്രഹതകേ
യഥാ വാ കൗടില്യം ത്യജതി ഹൃദയേ സാ ച ജനനീ
തഥാ യത്നം കൃത്സ്ന്യജ മനസി ഖേദം സമുദിതം.

ഭാഷ

ആ വാമാക്ഷി സദാ ഭവാനിഹ വശത്താവാനുമെന്നോക്കിയാ–
മാവിപ്രാധമനോട്ട നീരസമവൾക്കുണ്ടാകുവാനും പരം
ആ വൃദ്ധാംഗനയുള്ളിലേ വളവുപേക്ഷിപ്പാനുമധ്വാനമി–
ന്നാവോളം ബത! ചെയ്യുവെൻ കളകെടോ! ചിത്തേ കുതുത്തുള്ളഴൽ.

അത്ഥത്തിനു കോട്ടമോ, വാട്ടമോ തട്ടാതെ അക്ലിഷ്ട മായ രീതിയിൽ ഇവിടെ ഭാഷപ്പെട്ടത്തിയിരിക്കുന്നു. 'കുർമഃ' എന്നതു ബഹുവചനക്രിയയായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് അതിനെ 'ചെയ്യുവൻ' എന്നു തജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു ശരിയാണോ?

മൂലം

ശ്രദ്ധോപഗ്രഹനമിളത്കുചകുംഭയുഗ്മ–
മിശ്രീകൃതോരുയുഗളം മിളിതാധരോഷ്ഠം
തത്താദൃഗായതരതിശ്രമസാദഭാജൗ
നിദ്രാമുദ്രസുഖദാമനുഭൂതവന്തൗ.

ഭാഷ

വടിവിൽ മുലകൾ നന്നായ്ച്ചേർത്തു കെട്ടിപ്പുണർന്നും
തുടകൾ പരമണച്ചും തങ്ങളിൽ ചുണ്ടണച്ചും
സ്ഫുടതരബഹുസംഭോഗത്തിനാൽ മെയ്തളർന്നൽ–
കടസുഖമതു നല്കും നിദ്രയെസ്സേവചെയ്താർ.

ഈ പരിഭാഷ സരസമായിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ, നാരായണൻ തിരുമുൻപിലെ ഭാഷാഭാണത്തിൽനിന്നു്, ഏറ്റവും ഹൃദയംഗമമാണെന്നു പറഞ്ഞു് അവതാരികാകാരനായ വൈദ്യൻ ശങ്കരവാരിയർ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള,

"കെട്ടിപ്പുണർന്നു കുചകുംഭമമർത്തമിഷ്ടി–
ക്കുട്ടിപ്പിണച്ചു തുട ചുണ്ടുകൾ ചേർത്തുതമ്മിൽ
ഒട്ടന്യെയുള്ള സുഖമോടുമുറങ്ങിയന്നാ–
മട്ടായ ദീർഘരതികൊണ്ടു തളർന്നു ഞങ്ങൾ."

എന്ന തജ്ജമയുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കുന്നതു രസപ്രദമായിരിക്കും.

നമ്പിയാരുടെ ഭാഷാഭാണത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു ചെങ്ങന്നൂർ ദാമോദരൻനമ്പിയാർ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പദ്യം ഓമ്മയിലെത്തുന്നു:

"പണ്ടങ്ങസ്സൽകലത്തിന്നൊരു തൊട്ടകുറിയായ് കുഞ്ചനാം നമ്പിയാർ വ–
ന്നണ്ടായ്ക്കേടെ നിയോഗാം കൃതിനിരകൾ ചമച്ചെത്രയും ഖ്യാതനായി.

ഇണ്ടൽ തീർത്തിന്ന പാരം സുരുചിരഗുണമാം ഭാണമിബ്ഭാഷയായി–
ട്ടുണ്ടാക്കിക്കീർത്തിപൂരംപലദിശി പരിചിൽ ചേർത്തിടുന്നു ഭവാനും."

പണ്ടു തിരുവഞ്ചിക്കുളം വാണിരുന്ന കുലശേഖരവ
മ്മാവെന്ന ചേരമാൻ പെരുമാളുടെ അഞ്ചങ്കത്തിലുള്ള
ധനഞ്ജയപ്രധാനമായ ഒരു നല്ല സംസ്കൃതനാടകമാണ് സുഭദ്രാ
ധനഞ്ജയം. ഇതിന്റെ ഭാഷാനുവാദമാണു ഭാഷാസുഭദ്രാ
ധനഞ്ജയം. ഇതു 1067 ൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടു. ധനഞ്ജയ
തജ്ജമ ഇപ്പോൾ ലഭ്യമല്ല. ചില പദ്യങ്ങളുദ്ധരിച്ചു വി
വർത്തനരീതി പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

നന്നായ്പ്പോർകൊങ്ക ഞെങ്ങാതെയുമഭിനവമാം ചേർച്ചയാൽ ലജ്ജ [വാച്ചും
കുന്നിച്ചും പ്രേമമേറ്റം പുളകമിളകിയും ലോചനം തെല്ലടഞ്ഞും
കന്ദർപ്പക്രീഡചെയ്വാൻ പ്രണയമൊടു തുടങ്ങും രമാകേശവന്മാർ
തന്നാദ്യാശ്ലേഷകർമ്മം ശുഭമതിനെ വളർത്തട്ടെ നിങ്ങൾക്കു മേന്മേൽ.

ചന്ദ്രനസ്സൊട്ട നിലാവുമക്കൊട്ട ഭാസ്സുമദ്ഭമൊട്ട മിന്നലും
വാഹനിയോട്ട ഹവിരാഹുതിം സുരഭിമാസമോട്ട സുമശോഭയും
ചിന്നമാകമലാകരത്തിനൊട്ടമങ്ങു ചേർത്ത വിധിയോട്ടമി–
ന്നിസ്തുലപുത്രനൊട്ടഭദ്രയെ സ്സൃഷ്ടി ചേർത്ത ഞാൻ സദൃശനായഹോ!

മൂലം

സൗന്ദര്യം സുകുമാരതാ മധുരതാ കാന്തിർമനോഹാരിതാ
ശ്രീമത്താ മഹിമേതി സർഗ്ഗവിഭവാൻ നിശ്ശേഷനാരീഗുണാൻ
ഏതസ്യാമുപയുജ്യ ദുർവിധതയാ ദീനഃ പരാമാത്മഭൂഃ
സൃഷ്ടും വാഞ്ഛതി ചേൽ കരോതു പുനരപ്യന്യത്രൈവ ഭിക്ഷാടനം.

ഭാഷ

സൗന്ദര്യം, ശോഭ, ചേതോഹരത, മൃദുത, മാഹാത്മ്യ,മാമാധുരീ ശ്രീ–
യെന്നീ സൃഷ്ടിക്കു വേണ്ടും വിഭവഗുണമതാം സ്ത്രീഗുണശ്രേണിയെല്ലാം
ഇന്നിത്തന്വംഗിയിൽച്ചേർത്തപരയെ വിധി സൃഷ്ടിക്കുവാനാഗ്രഹി–
ക്കുന്നെന്നാൽ ദാരിദ്ര്യദീനതപമൊടിവളൊടു താൻ വന്നിരക്കട്ടെ വീണ്ടും.

ഈ മൂന്നു ഭാഷാന്തരങ്ങളും ലളിതങ്ങളും ഹൃദ്യങ്ങളും സൃഷ്ടാർത്ഥങ്ങളുമാണ്.

അമരകോശത്തിന്റെ ഒരു ഭാഷാനുവാദമാകുന്നു

നാമാനുശാസനം. മനുഷ്യവർഗ്ഗമാണു കവി ആദ്യം ഭാഷപ്പെട്ടത്താൻ തുടങ്ങിയതു്. അതുതന്നെയും മുഴമിപ്പിച്ചതായി തോന്നുന്നില്ല. തജ്ജമയുടെ മാതൃക കാണിക്കാൻ പ്രസൂത വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പകർത്താം:

> യോഷിത്തു നാരീ വനിത യോഷ പ്രമദ മാനിനി
> സ്ത്രീ കാന്ത വാമ ലലന സീമന്തിനി മഹേളയും
> പ്രതീപദർശിനി വധൂ മഹിളാബലമാർകളും
> സാമാന്യസ്ത്രീകൾ ഭേദങ്ങൾ വരവർണ്ണിനി സുന്ദരി.

അമരകോശത്തിലെ എല്ലാ സ്ത്രീപര്യായങ്ങളും തജ്ജമയിലെടുത്തു കാണിച്ചിട്ടില്ല; മഹേള, ശ്യാമ മുതലായ ശബ്ദങ്ങൾ കൂട്ടത്തലായി ചേർത്തിട്ടുണ്ടെതാനും. പ്രമദയും മാനിനിയും ലലനയും സാമാന്യ സ്ത്രീപര്യായങ്ങളാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് അനവധാനതകൊണ്ടായിരിക്കണം. മൂലം നോക്കുക:

> സ്ത്രീയോഷിദബലായോഷാ നാരീസീമന്തിനീ വധൂഃ
> പ്രതീപദർശിനീ വാമാ വനിതാ മഹിളാ തഥാ
> വിശേഷാസ്സ്വംഗനാ ഭീരുഃ കാമിനീ വാമലോചനാ
> പ്രമദാ മാനിനീ കാന്താ ലലനാ ച നിതംബിനീ."

ഇടയ്ക്കുനിന്നു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾകൂടി:

> ഗൗരീനഗ്നികയീ രണ്ടും തിരളാത്തുള്ള പെൺകൊടി
> യുവതീശ്യാമതരുണീ മൂന്നും യൗവനമായവൾ.
> പലികനീ വൃദ്ധയീരണ്ടും കിഴവിക്കുള്ള പേരുകൾ
> അഭിസാരിക ഭർത്താവെക്കാമിച്ചങ്ങോട്ടു പോമവൾ.

കവിയൂർക്ഷേത്രത്തിന്റെ ജീർണ്ണോദ്ധാരണത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന 'കവിയൂർ ക്ഷേത്രം' എന്ന ഖണ്ഡകൃതി. 1068-ൽ മൂലംതിരുനാളിന്റെ ഭരണകാലത്തായിരുന്ന ജീർണ്ണോദ്ധാരണം. ഭിന്നവൃത്തങ്ങളിലായി പതിനാറു ശ്ലോകങ്ങൾ മാത്രമേ ഇതിലുള്ളു. പറയത്തക്ക പ്രൗഢതയൊന്നുമില്ല കവിതയ്ക്കു്. രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളുദ്ധരിക്കാം.

നാലമ്പലങ്ങൾ നല്മോട്ട വിളക്കുമാട-
ജാലം ഉലോം വലിയ മാളിക മറുമെല്ലാം
മാലിന്യമറു പുതുതായ് പ്പണിയിച്ചു ചാലേ
ചേലൊത്ത ചെമ്പുമിടവിച്ചതിനൊക്കെയും കേൾ.

ദിനേശനൊട്ട ദൈന്യമെന്നിയെ കരങ്ങൾകൊണ്ട താൻ
ദിനംപ്രതി പെരുത്ത യുദ്ധമതു ചെയ്തിട്ടന്നെങ്കിലും
തനിക്കൊരു കുലുക്കമില്ലതണനോടിട്ടവന്ന താൻ
മനസ്സിൽ നിനവാൽ കിമുല്ലസതി താഴികപ്പൊൽക്കുടം.

രണ്ടാമത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ 'കരങ്ങൾ' എന്നതിനു കൈകൾ എന്നും, രശ്മികൾ എന്നുമുള്ള രണ്ട് അർത്ഥങ്ങളും ഗ്രഹിക്കണം.

പല അവസരങ്ങളിലായി അനേകം ഒറ്റ ശ്ലോകങ്ങൾ നമ്പിയാർ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതാണു ചുവടേ ചേർക്കുന്നതു്.

വഞ്ചിശ്രീ മൂലരാജൻതിരുവടി പരിപാലിച്ചുമാത്താനുകമ്പം
വഞ്ചിച്ചീടാതെ കാക്കുന്നഴകിന സുജനാനന്ദിനീ! ധന്യശീലേ!
കിഞ്ചിൽപോലും നിനച്ചാലൊരു കുറവയി തേ വന്നിടാതെന്നുമേവം
നെഞ്ചിൽക്കാരുണ്യമോടും തവ ഗുണയരുളും കേശവൻ ക്ലേശമെന്യേ.

എന്നിനി വന്നിടുമിനനും
ചന്ദ്രനുമില്ലായ്ക പാക്കിലന്നുവരെ
നന്നനിശം നീ സുജനാ-
നന്ദിനി! നാമം യഥാർത്ഥമാക്കുക തേ.

രണ്ടും സുജനാനന്ദിനിക്കയച്ച മംഗളാശംസാപദ്യങ്ങളാണു്.

പെട്ടെന്നു പദ്യനികരാമൃതമിന്നു കുഞ്ഞി-
ക്കുട്ടക്ഷിതീശനെതിരായ്ച്ചൊരിയുന്ന പാരം
ചട്ടററിട്ടന്ന കവിവീരനതെന്നു കീർത്തി-
പ്പെട്ടിന്നു നാമമതിനാൽ നടുവത്തുജനാണു്.

കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനും നടുവത്തു് അച്ഛൻ നമ്പൂരിയും തമ്മിൽ വാദപ്രതിവാദം നടന്നപ്പോൾ എഴുതിയതാണു് ഈ ശ്ലോകം.

ഇന്നിപ്പോൾ കാളിദാസപ്രഭൃതികവികൾ ജീവിച്ചതേതു കാല-
ത്തെന്നുൾബോധം നമുക്കില്ലവരുടെ സമകാലീനരാരൊക്കെയെന്നും
എന്നാൽ നാനാഗുണം പൂണ്ടിടുമിതു നിലനിന്നിട്ടു നാം പൂവ്വരായീ-
ട്ടന്നേവക്കായവക്കൊക്കെയുമിനിയുപയോഗപ്പെട്ടം കെപ്പൊട്ടം കേൾ.

ഈ ശ്ലോകം മൂലൂരിന്റെ കവിരാമായണത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു് എഴുതിയതാണു്.

സൽകർമ്മതൽപരനതാകിയ മൂലരാജ-
നൽകഷ്ടമേറവുമിയന്നതിസൗഖ്യമോടും
ഇക്കണ്ടലോകരെ മുദാ പരിരക്ഷചെയ്യ
പാക്കട്ടെ പാത്തലമതിങ്കലനേകകാലം.

ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മംഗളാശംസാപദ്യമാണിതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

നമ്പിയാർ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ ഉദരരോഗപീഡിതനായിത്തീർന്നിരുന്നു. ഇടയ്ക്കു് ആ രോഗം മിക്കവാറും മാറിയെങ്കിലും, അതുതന്നെയായിരുന്നു മരണകാരണം. 1077-ാമാണ്ടു മീനമാസത്തിൽ വിശാഖം നക്ഷത്രത്തിൽ കവിയൂർ നമ്പിയാർമഠത്തിൽവെച്ചു് അദ്ദേഹം ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. ജനനവും മരണവും ഒരേ മാസത്തിലും ഒരേ നാളിലും! മരിക്കുമ്പോൾ മുപ്പത്തിമൂന്നു വയസ്സേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എത്ര ഹ്രസ്വമായ ആയുഷ്കാലം! കുറെക്കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അനശ്വരങ്ങളായ വേറെയും ചില കൃതിരത്നങ്ങൾകൊണ്ടു കൈരളിയെ അലങ്കരിക്കുമായിരുന്നു ആ വിശിഷ്ടകവി. അതിനുള്ള ഭാഗ്യം കൈരളിക്കു് ഇല്ലാതെപോയി. കഷ്ടം!

ഏവൂർ വേലുപ്പിള്ള

"കാവ്യം തീക്കാൻ പാടവം തേടി മേവു
ന്നേവൂർ വേലുപ്പിള്ളയാം പുള്ളി പാത്താൽ
ശ്രീവാച്ചീട്ടം വജ്രദംഷ്ടാഖ്യനാണെൻ
നീവാരത്തിൻ ശ്ലോകമോടൊത്ത മദ്ധ്യേ!"

എന്നുള്ള മൂലൂരിന്റെ കവിരാമായണപദ്യമനുസരിച്ച് വജ്രദംഷ്ടനായ ഏവൂർ വേലുപ്പിള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതനും വരിഷ്ഠകവിയും വിശിഷ്ടവൈദ്യനുമായിരുന്നു. 1042-ാമണ്ടു് മീനമാസത്തിൽ ഭരണിനാളിൽ കാത്തികപ്പള്ളിത്താലൂക്കിൽ ഏവൂർ വടക്കുംമുറിയിൽ പഴയാറ്റു വടക്കേതിൽ വീട്ടിൽ ജനിച്ചു അദ്ദേഹം. ഗോവിന്ദൻനായരു പിതാവും, നാരായണിഅമ്മ മാതാവുമായിരുന്നു. നാലു സഹോദരന്മാരാണു് വേലുപ്പിള്ളയ്ക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്. അവരിൽ വൈദ്യൻ പരമേശ്വരൻപിള്ളയുടെ പേരു് പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്.

ചരിത്രനായകൻ, ഏവൂർ കിഴക്കേമഠത്തിൽ രാമകൃഷ്ണയ്യരുടേയും തൽപുത്രനായ അമ്പിഅയ്യരുടേയും അന്തേവാസിയായി സംസ്കൃതം (കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങൾ) പഠിച്ചു. വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ ഗുരു തുറവൂർ നാരായണശാസ്ത്രികളായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടു് പിള്ള സിദ്ധാന്തകൗമുദിയും മനോരമയും മറ്റും അഭ്യസിച്ചു. ആയുർവ്വേദം ആദ്യം വയസ്കര ആയ്യൻ നാരായണൻ മൂസ്സതിന്റേയും, പിന്നീടു് ഏവൂർ കുട്ടൻ വിചാരിപ്പുകാർ ആശാന്റെയും കൊട്ടാരംവൈദ്യൻ പരമേശ്വരൻ മൂസ്സതിന്റെയും അടുക്കലാണു പഠിച്ചതു്. വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ ഗുരുസ്ഥാനം വഹിച്ചതു് കരുനാഗപ്പള്ളിക്കാരൻ വേദാന്തശാസ്ത്രിയായിരുന്നു.

പ്രസ്തുതശാസ്ത്രത്തിൽ നല്ല അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നു പിള്ള സ്സ്. ഭഗവദ്ഗീത (ശങ്കരഭാഷ്യത്തോടുകൂടിയതു്) ചരിത്രനായകനു് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ഒരു ഗ്രന്ഥമായിരുന്നു. അതു പാരായണം ചെയ്യുന്നതു തന്റെ ദിനകൃത്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായി അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നു.

വേലുപ്പിള്ള തിരുവനന്തപുരം ആയുർവ്വേദമഹാപാഠശാലയിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചു് അന്നു നിലവിലിരുന്ന വൈദ്യപരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. അധികം കാലവിളംബംകൂടാതെ കരുനാഗപ്പള്ളിയിൽ ഗ്രാൻറുവൈദ്യനായി അദ്ദേഹം നിയമിതനായി. അവിടെവെച്ചു് അനേകം ആളുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ സംസ്കൃതവും ആയുർവ്വേദവും അഭ്യസിക്കുകയുണ്ടായി. കന്നിമേൽ മഠത്തിൽ സി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റിയും തത്സഹോദരന്മാരുമാണു് സംസ്കൃതം പഠിച്ചവരിൽ പ്രധാനന്മാർ. വേലുപ്പിള്ള ചവറയിലും കുറെക്കാലം വൈദ്യനായി ഇരുന്നിട്ടുണ്ടു്. അക്കാലത്തു കൊട്ടാരം മാനേജർ ചവറയിൽ ശങ്കരൻതമ്പിയുടെ പ്രീത്യാദരങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹം പാത്രീഭവിച്ചു. തിരുവനന്തപുരം ആയുർവ്വേദമഹാപാഠശാലയിലും അദ്ധ്യാപകനായി അല്പകാലം സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടു് പിള്ള. ചെറിയ ഔഷധങ്ങൾ കൊടുത്തു വലിയ രോഗങ്ങൾ ശമിപ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം സമർത്ഥനായിരുന്നു.

ശ്രീമൂലവിലാസം കാവ്യത്തിന്റെ കർത്താവായ ഹരിപ്പാട്ടു വാസുദേവനുണ്ണി അവധിയിൽ പോകുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ചരിത്രനായകൻ തിരുവനന്തപുരം ഫോർട്ടു് ഹൈസ്കൂളിൽ മലയാളപണ്ഡിതരായി പണിനോക്കീട്ടുണ്ടു്. അക്കാലത്തു് മഹാകവി ഉള്ളൂർ അവിടെ അപ്പർഫോത്തുക്ലാസ്സിലെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ വേലുപ്പിള്ള ആ ക്ലാസ്സിൽ ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം

മണിപ്രവാളം പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, പുസ്തകത്തിൽ 'ധരണീഭഗവതീ വിരിഞ്ചലോകേ' എന്നു് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു് പരമേശ്വരയ്യർ, "ധരണി ഭഗവതീ വിരിഞ്ചലോകേ' എന്നല്ലേ വേണ്ടതു്, സർ? മൂന്നാമത്തെ അക്ഷരം ഗുരുവാകയാൽ ഛന്ദോഭംഗം വരികയില്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു കേട്ടു സന്തുഷ്ടനായിത്തീർന്നു നമ്മുടെ പണ്ഡിതർ, "കുട്ടിക്കു കവിതയുണ്ടോ?" എന്നു ചോദ്യരൂപത്തിലുള്ള ഉത്തരം നല്കി. അന്നുമുതൽ കവിതാവിഷയത്തിലും വേലുപ്പിള്ള ഉള്ളൂരിന്റെ ഗുരുസ്ഥാനം വഹിച്ചു. ഉള്ളൂർ കൂടെക്കൂടെ പദ്യങ്ങളെഴുതി വേലുപ്പിള്ളസ്സാറിനെ കാണിക്കുകയും, അദ്ദേഹം ഏതദ്വിഷയത്തിൽ പ്രിയശിഷ്യനു വേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ നല്കുകയും ചെയ്തുപതിവായിരുന്നു. മിക്കപ്പോഴും ഉള്ളൂർ വേലുപ്പിള്ളസ്സാറിനോടൊന്നിച്ചാണു് സ്കൂളിൽ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. തിരുവനന്തപുരത്തെ താമസക്കാലത്തു വേലുപ്പിള്ളസ്സാറുമായി കൂടിക്കഴിയുന്നതിനു തനിക്കു ധാരാളം അവസരങ്ങൾ ലഭിക്കുകയും, അവ സാഹിത്യാഭ്യാവിൽ സൈരസഞ്ചാരത്തിനു പ്രയോജകീഭവിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു മഹാകവി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിക്കുമ്പോൾ, കേരളവർമ്മദേവൻ, കവിതിലകൻ പന്തളം കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ, ഹരിപ്പാട്ടു വാസുദേവനുണ്ണി, മുൻഷി രാമക്കുറുപ്പു്, കെ. സി. കേശവപിള്ള, കൊട്ടാരം വൈദ്യൻ പരമേശ്വരൻ മൂസ്സതു്, ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം പദ്മനാഭപിള്ള, സി. പി. പരമേശ്വരൻപിള്ള മുതലായ സാഹിതീകോവിദന്മാരുമായി പരിചയം നേടുന്നതിനും സമർത്ഥവും സഫലവുമായ വിധത്തിൽ സാഹിതീസേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനും ചരിത്രനായകനു കഴിഞ്ഞു. വേലുപ്പിള്ള കൂടെക്കൂടെ

കേരളവർമ്മദേവനെ കണ്ട പദ്യങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുകയും, അദ്ദേഹം സംതൃപ്തനായി കവിക്കു പല സമ്മാനങ്ങൾ നല്കുകയും ചെയ്തു വന്നു.

നമ്മുടെ കവിയ്ക്ക് വേറെയും പ്രശസ്തന്മാരായ സാഹിത്യമിത്രങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, കവിയൂർ രാമൻനമ്പിയാർ, മൂലൂർ പദ്മനാഭപ്പണിക്കർ, വിലപട്ടത്തു രാഘവൻനമ്പിയാർ, കുമ്പളത്തിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ, കെ. സി. കുഞ്ഞൻവൈദ്യൻ, വന്മേലിയത്തു കേശവപിള്ള ആശാൻ, മുതുകുളം വേലുപ്പിള്ള, താഴവന ഗോവിന്ദനാശാൻ, എരിവെയിൽ ചക്രപാണിവാരിയർ എന്നിവരാണ് അവരിൽ പ്രധാനന്മാർ. ഇവരുമായി പിള്ള പദ്യത്തിൽ കത്തിടപാട നടത്തീട്ടുണ്ട്.

കവനകൗമുദി, സുജനാനന്ദിനി, ഭാഷാപോഷിണി, കവിതാവിലാസിനി, ഭാഷാവിലാസം സ്തുതികുസുമാഞ്ജലി, വിദ്യാവിനോദിനി, ധർമ്മബോധിനി, കേരളമിത്രം, മലയാളമനോരമ, മലയാളി മുതലായ മാസികകൾക്കും പത്രങ്ങൾക്കും ഗദ്യത്തിലും പദ്യത്തിലും അനേകം പ്രൗഢലേഖനങ്ങൾ വേലുപ്പിള്ള അയച്ചുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. കൊട്ടാരക്കരവെച്ച് അദ്ദേഹം സദാനന്ദസ്വാമിയുടെ ശിഷ്യനായി കൂടുകയും, കുറെക്കാലം സദാനന്ദവിലാസം മാസികയുടെ അധിപരായി, ആ മാസിക പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഭാഷാപോഷിണിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ട ശതകവനപരീക്ഷയിൽ ചേന്നു വിജയംവരിച്ച് നമ്മുടെ കവി സമ്മാനം വാങ്ങീട്ടുണ്ട്.

വേലുപ്പിള്ള ഒരു പ്രസിദ്ധവാഗ്മികൂടിയായിരുന്നു. അതിനാൽ യോഗങ്ങളിൽ—വിശേഷിച്ചു സാഹിത്യ

യോഗങ്ങളിൽ—പ്രസംഗിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷ ണിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ സി. വി. രാമൻപിള്ള യുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ തിരുവനന്തപുരം ടൗൺഹാളിൽ വെച്ചു കൂടിയ ഒരു യോഗത്തിൽ വേലുപ്പിള്ള 'ഭാഷാസാ ഹിത്യത്തെ വിഷയമാക്കി ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. ആ പ്ര സംഗം അദ്ധ്യക്ഷൻറേയും സദസ്യരുടേയും മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചു. ഇത്ര പ്രൗഢവും സരസവു മായ ഒരു പ്രസംഗം താൻ അതിനു മുൻപു കേട്ടിട്ടില്ലെന്നു് ഉപസംഹാരത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷൻ പറകയുണ്ടായി.

ചരിത്രനായകൻ പലരുമായി പത്രമുഖേനയും മറ്റും സാഹിത്യപരങ്ങളായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തീട്ടുണ്ടു്. തെറ്റുകൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ബദ്ധശ്രദ്ധ നായിരുന്നു. അവ തുറന്നുപറയാൻ യാതൊരു സങ്കോചവു മുണ്ടായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിനു്. മൂലൂരിന്റെ കവിരാമാ യണം പുറത്തായപ്പോൾ സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ പല കോളിളക്കങ്ങളുമുണ്ടായി.

> "ഇതു കൊള്ളാം! ചിലരിതിൽവെ-
> ച്ചതിയായ് മുഷിയും, ചിലക്കു മുത്തുണ്ടാം;
> ഇതിലില്ലാത്തവർ മാന-
> ക്കൊതിമൂലം സ്തർദ്ധ കാട്ടുവാൻ തുനിയും."

എന്നു് എരിവെയിൽ ചക്രപാണിവാരിയർ പറഞ്ഞതു പോലെ, ചിലർ മുഷിഞ്ഞു പണിക്കരുടെനേരെ ചന്ദ്ര ഹാസമിളക്കിക്കൊണ്ടു ചാടിവീണു. ഓരോരുത്തർ. ഓരോ കൃതിമപ്പേരുവച്ചു് പത്രരംഗത്തു ഘോരസംഗരം നടത്തി. അക്കൂട്ടത്തിൽ വേലുപ്പിള്ള 'ത്രിവിക്രമൻ' എന്ന പേരുവ ച്ചു നടത്തിയ സാഹിത്യസമരം ഭേരുണ്ഡമായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ ചെട്ടികുളങ്ങര പി. കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള, പാവുതീബായിറാണി 1069 കന്നിയിൽ നാടുനീങ്ങിയ തിനെപ്പറ്റി,

"ഹാ! ഹാ! ശ്രീയുവരാജ്ഞി വഞ്ചിധരണീം വേർവിട്ട നാകം ഗമി-
ച്ചാഹാ! സങ്കടവങ്കടല്ലു നട്ടവിൽ മാലോകരെത്താഴ്ത്തിയോ?
ഹാ! ഹാ! തൃപ്പദപദ്മയുഗ്മളമിനിക്കാണ്മതെന്നീശ്വരാ!
ഹാ! ഹാ! ദൈന്യവുമില്ല നിഷ്കൃപനഹോ! സ്രഷ്ടാവു രുഷ്ടാശയൻ."

എന്നൊരു വിലാപപദ്യം സുജനാനന്ദിനിമാസികയിൽ ചേത്തിരുന്നു. ഈ പദ്യത്തിൽ തൃതീയപാദത്തിൽ യുഗളാത്ഥത്തിൽ യുഗ്മളപദം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു് അസാധുവാണു്. യുഗ്മം എന്നു മതി, അതാണു ശരി. ('യുഗ്മന്തു യുഗളം യുഗം' എന്നു് അമരം). അതിനാൽ വേലുപ്പിള്ള,

തെറ്റുകൂടാതെ വൈകുണ്ഠം
പറ്റിയാത്തമ്പുരാട്ടിയെ
പറ്റിത്തീർത്തുള്ള പദ്യത്തിൽ
തെറ്റല്ലേ യുഗ്മളാത്ഥകം?"

എന്നൊരു ചോദ്യം പദ്യകർത്താവിനോടു ചോദിച്ചു. പ്രയോഗം പ്രാമാദികമാകയാൽ പ്രയോക്താവു മൗനമവലംബിച്ചതേയുള്ളു.

മറെറാരിക്കൽ പി. പി. ഗോവിന്ദമേനവൻ, ഒരു നടപ്രവരനായിരുന്ന റവി. കെ. നാരായണപിള്ളയെ അഭിനന്ദിച്ചു്, ഏതാനും പദ്യങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു് സുജനാനന്ദിനിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അവയിൽ രണ്ടെണ്ണം ഛന്ദോഭംഗദുഷ്ടമായിരുന്നു. അവയാണു് അടിയിൽ ചേർക്കുന്നതു്:

"നാനാദിഗ്വാസികൾക്കും മനമതിലമിതാനന്ദമേറേറം വളർത്തീ-
ട്ടാനാരായണപിള്ളയാം നടവരൻ തൻ കൂട്ടരോടൊത്തിതാ
മാനം വേണ്ടതു സംഭരിച്ചു കുതുകാലൊന്നാമനെന്നുള്ളോരാ-
സ്ഥാനം പറ്റിയ വർണ്ണനീയഗുണവാൻ വന്നെത്തി കൊല്ലത്തിലും"

"ഇക്കാലം കേരളത്തിൽ ദിശിദിശി പലരും നാടകം പാഠമാക്കി-
ത്തൽകാലോചിതമാതിരിക്കഭിനയിച്ചീടുന്നു കൂട്ടം മുദാ
മുക്കാലും നന്നവറിൽ ചിലരൊരുവിധമായ് ചൊല്ലിടും ശ്ലോകമെന്നാ-
ലൊക്കില്ലാനാണുപിള്ളാഭിധനടതിലകൻതന്നൊടൊത്തിന്നാരുത്തൻ"

പ്രഥമപദ്യത്തിലെ പ്രഥമപാദം സ്രുദ്ധരയും (21 അക്ഷരം), മറ്റു മൂന്നു പാദങ്ങൾ ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതവും (19 അക്ഷരം), ദ്വിതീയപദ്യത്തിലെ ദ്വിതീയപാദം ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതവും, മറ്റു മൂന്നു പാദങ്ങൾ സ്രുദ്ധരയുമായിപ്പോയതാണു വൃത്തഭംഗത്തിനു കാരണം. ഇതിനെ ആസ്പദമാക്കി സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയായ നമ്മുടെ കവി,

"ചൊല്ലാൻപോട്ടന നാരായണനടവരനെച്ചൊല്ലിയുണ്ടാക്കി വേണ്ടും
കല്യുതപതിങ്ങിവിൻറും തവ കൃതി മുഴുവൻ നോക്കി ഞാൻ നീക്കമെന്യേ
ചൊല്ലാനില്ലെങ്കിലും തെല്ലൊരുപിഴയതിലാ വൃത്തബന്ധത്തിൽവന്നി-
ട്ടില്ലേ പദ്യദ്വയത്തിൽ കരുതുകിലിതിനെന്താണു ബന്ധം കഥിക്ക."

എന്നൊരു പദ്യം പ്രസൂത മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധികരിച്ചു. മേനവൻ ഇതിനു യാതൊരു മറുപടിയും പറകയുണ്ടായില്ല.

ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനവൻ സചൂതമായ 'കവിമൃഗാവലി'യിൽ വേലുപ്പിള്ളയ്ക്കു കരിമന്തിപ്പട്ടമാണു പ്രദാനം ചെയ്തതു്. അപ്പോൾ മൂലൂർ ചോദിച്ചു, ആ വൻപനെ ഇരട്ടച്ചങ്കുള്ള സൂകരത്തോടു് ഉപമിക്കാഞ്ഞതെന്താണെന്നു്. നോക്കുക:

"ഏവൂരമന്ന കവിയെക്കരിമന്തിയാക്കി
ബ്ഭാവജ്ഞ! ചേർത്തു രസപ്രദമെങ്കിലും കേൾ
ആ വൻപനെക്കരളുരണ്ടെഴുമാമൃഗത്തോ-
ടാ വിദ്വദഗ്രചരനെത്തുപമിച്ചിടാഞ്ഞു?"

വേലുപ്പിള്ളയ്ക്കു പദ്യരചനയിലും ഗദ്യരചനയിലും തുല്യപാടവമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം കൈരളിക്കു സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുള്ള കൃതികളുടെ എണ്ണവും വണ്ണവും തീരെ തുച്ഛമാകുന്നു. (1) മാർക്കണ്ഡേയനാടകം, (2) മരണലക്ഷണചിന്താരത്നം, (3) കല്യാണഘോഷം (കൂട്ടകവിത), (4) അമരകോശവ്യാഖ്യാനം, (5) ആത്മബോധം കിളിപ്പാട്ടു് ഇവയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യ

കൃതികൾ. (1) ഷണ്മുഖാഷ്ടകം, (2) രജതജൂബിലിമംഗളാശംസ, (3) ജന്മസാഫല്യം, (4) വാഴ, (5) അസ്തമയം, (6) അനന്തപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിലെ തിരുമാസം ഇവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖണ്ഡകൃതികളിൽ പ്രധാനങ്ങളാണ്. പിള്ള ഒരു ആഖ്യായിക എഴുതീട്ടുള്ളതായി അറിയാം. ഇവയ്ക്കു പുറമെ ധർമ്മലോകത്തിലെ ജ്യോതിഷ്കണങ്ങൾ, ധർമ്മം, മതവും മനുഷ്യധർമ്മവും, യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യം മുതലായ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു പ്രൗഢങ്ങളും സുദീർഘങ്ങളും ആയ ഉപന്യാസങ്ങളും, 'വിചാരസാഗര'ത്തെപ്പറ്റി ഒരു നിരൂപണവും അദ്ദേഹം എഴുതീട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ ചിലതെല്ലാം ഭാഷാപോഷിണി മുതലായ മാസികകളിൽ പ്രകീർണ്ണങ്ങളായിക്കിടക്കുകയാണ്.

മാർക്കണ്ഡേയനാടകം അമുദ്രിതമാണ്; കൈയെഴുത്തുപ്രതിയും ലഭ്യമല്ല. ഓർമ്മയിലെത്തിയ ഒരു പദ്യം (ഭരതവാക്യം) മാത്രം കുറിക്കാം:

"ലോകർക്കായുസ്സു വർദ്ധിക്കണമവരനഘാത്മാക്കളായ്ത്തീർന്നിടേണം
ശോകത്തീയാറിടേണം ശിവപദകമലേ ഭക്തി വർദ്ധിച്ചിടേണം
പാകത്തിൽത്തീർത്തിടേണം കവിത കവികളും പാവനാത്മാക്കൾ ഭൂമി-
ശ്ലാകല്പം ചേർന്നിടേണം വിമലതരയശോരാശി ചാലാശതോറും."

'മരണലക്ഷണചിന്താരത്നം' വൈദ്യവിഷയകമായ ഒരു കൃതിയാണ്. ഇതു ഖണ്ഡശഃ 'സദാനന്ദവിലാസം' മാസികയിൽ ചേർത്തുവന്നു. കവി വൈദ്യശാസ്ത്രം പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്താണ് ഇതെഴുതിയതു്.

'വാഴ'യിലെ ചില പദ്യങ്ങൾ അടിയിൽ ചേർക്കുന്നു:

കുലച്ചു താനേ പട്ടാലും
പലർക്കുപകരിക്കുവാൻ
നിലയ്ക്കു നില്പും വാഴേ! നീ
വിലയുള്ളോനു ഭൂമിയിൽ.

മഞ്ഞും മഴയുമേല്ക്കാതേ
കാപ്പാനോ നിൻ ശിശുക്കളെ
ഇലയാകുന്ന കുടയേ
നിവർത്തുങ്ങനെ നില്പതും

വിത്തിനായല്ല തന്നുണ്ണി–
വിത്തുകൾക്കായുമല്ലോ!
ക്ഷുത്തുള്ളവർക്കു ഭക്ഷിപ്പാ–
നത്രേ വാഴ കുലയ്പ്പതും.

വാഴക്കുലയിലെക്കുമ്പ
താഴെത്തുങ്ങുന്ന മെല്ലവേ
പാകം വരുമ്പോൾ പഴത്തീ–
ലോകക്കെത്തിയെടുക്കുവാൻ.

വാഴയ്ക്കാതിരുന്നാൽ തുള്ളി–
വെള്ളമേകാതിരിക്കിലും
കുതിട്ടണ്ട വേണ്ടോളം
വെള്ളം തന്നുള്ളിലെപ്പൊഴും.

അടിയിലുദ്ധരിക്കുന്നവ 'അസ്തമയ'ത്തിലെ അക്ലിഷ്ട മധുരങ്ങളായ ചില പദ്യങ്ങളാണ്.

തങ്കത്തിലുള്ള തളികയ്ക്കു സമാനമക്കൽ
തങ്കൽത്തിളങ്ങുമണിചെങ്കതിർ തിങ്ങിയെങ്ങും
എങ്കണ്ണു രണ്ടുമൊരുപോലെ മയക്കി മാന–
ത്തിങ്കൽച്ചെമപ്പരുളി ചോര പരന്നപോലെ.

ചൂടറ മഞ്ഞവെയിൽ മാന്തളിരിന്നിടയ്ക്കു–
കൂടങ്ങുമിങ്ങുമിഹ ചിത്രനിറങ്ങൾ ചേർത്തു
പാടത്തുനിന്ന ചെറുപൈങ്കിളിവൃന്ദമൊത്തു
കൂടന്തിയിൽ കിളികിലാരവമിട്ടണഞ്ഞു.

നില്പുമക്കൾ! നിയമേന ഭവാർ പടിഞ്ഞാ–
റില്ലത്തിലന്തിയിലുറക്കിനനെഞ്ഞുഷസ്സിൽ
ചെല്ലപ്പുതുച്ചിരി ചൊരിഞ്ഞു കിഴക്കുദിക്കും
നല്പത്തുതം! നലമെഴുന്നൊരു ജാലമത്രേ.

ആകാശമാണിവരെയ്ക്കു വെളിച്ചമേകി–
പ്പോകാൻതുടങ്ങുമവിടേയ്ക്കുപകാരമായ് ഞാൻ
ഏകാമൊരുത്തുകഴലെങ്ങനെ വാങ്ങുമെങ്കി–
ലനുകാരകാര്യമതു പോട്ടെ നലാം തരുന്നൻ.

ആദ്യപദ്യത്തിലെ 'ചോര പാറന്നപോലെ' എന്ന പ്രയോഗം ഹൃദയോദ്വേഗജനകമായിത്തോന്നുന്നു.

ഒരു സഹജനോടുള്ള ഉപദേശമാണ് 'ജന്മസാഫല്യ'ത്തിലെ വിഷയം. ഇതിൽ അനേകം ആദ്ധ്യാത്മികതത്ത്വങ്ങൾ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ചില പദ്യങ്ങൾ കാണിക്കാം.

ശ്രീവിളങ്ങി വിരളേതരപ്രഭം
ദ്യോവിലാന്ന പരമാത്മശക്തിതാൻ
ഭൂവിലങ്ങനെ മനുഷ്യദേഹമാം
കോവിലിൽ കുടിയമന്നിട്ടന്നതും.

ചിത്തമാത്മപരതന്ത്രമാകിലു–
ന്നത്തലററ സുഖമാന്നിട്ടും ഭവാൻ
ഒത്തപോലതിനെ വിട്ടുവെങ്കിലോ
വിത്തതാണിഹ വിപത്തിനൊക്കെയും.

അന്തരംഗമലയാതിരിക്കിലി–
ല്ലന്തരം സപദി ധീരനാമവൻ
അന്തരാത്മകലയുജ്ജ്വലിക്കിലെ–
ന്തന്തരായമവനന്നു മുക്തനാം.

ചിത്തലം കുളിർകരം പൊഴിക്കുവേ
ഹൃത്തലം സുചിരശാന്തി നേടുവേ
ഉത്തരംഗിത സുഖാബ്ധി പൊങ്ങിട്ടു–
ന്നത്തരം ജനിയിതിൻറെ സൽഫലം.

വേലുപ്പിള്ളയുടെ ചില മുക്തകങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

രണ്ടാണ്ടുണ്ടിണ്ടലെന്യേ മധുവടിപണിയുന്നോരു ഭാവൽക കാവ്യം
കണ്ടുംകൊണ്ടും രസംകൊണ്ടകതളിർമുദമാണ്ടിങ്ങു വാഴുന്നു ഞാനും
ഉണ്ടായില്ലത്ര ഭാഗ്യം തവമുഖകമലം കണ്ടുകൊണ്ടൊന്നു മിണ്ടി–
ക്കൊണ്ടാടാൻ പോയതോ പോട്ടിനിയുമതിനുസാരൊന്നുകൂറാന്നിടേണം.

ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം പദ്മനാഭപിള്ളയ്ക്ക് അയച്ചതാണ് ഈ പദ്യം. ഇതിൽ അനുപ്രാസം സരസമായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. അന്ത്യപാദത്തിൽ സാറോടുകൂടി കൂറുചേർത്ത കവി സരസൻതന്നെ!

ജോട്ടം കാൽസ്രായുമേററം മിന്നസമതിയലും കോട്ടമപ്പൊട്ടമൂററം
കൂടീട്ടം നൽത്തലപ്പാവിവകളുമഴകിൽച്ചേത്തുടൻ പേത്തു പിന്നെ
കൂടെപ്പയ്യന്റെ കയ്യിൽ പലപലതരമാം കേസുകെട്ടേകിമെല്ലെ–
ന്നാടിപ്പാടേ നടക്കുന്നിവിടെയടവൊട്ടം കാൺക വക്കീലൊരുത്തൻ.

എരിവെയിൽ ചക്രവാണിവാരിയരുടെ,

"വാക്കിൻ മധുരിമയാൽ ജഗ–
ത്തൊക്കെപ്പുകഴും കവീശ്വരന്മാരേ!
തീക്കവിനോരോ പദ്യം
വക്കീലന്മാരെ വണ്ണനം ചെയ്യ്."

എന്ന പദ്യത്തിലെ താൽപര്യമനുസരിച്ചു, വക്കീലന്മാരെ വണ്ണിച്ചു മററു കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ കവി നിർമ്മിച്ചതാണു മേല്പറഞ്ഞ പദ്യം. ഈ വക്കീൽവണ്ണനം ഏററവും സരസവും സ്വാഭാവികവുമായിരിക്കുന്നു. ഇതു വായിക്കുമ്പോൾ ലക്ഷണമൊത്ത ഒരു വക്കീൽ പ്രവരന്റെ ചിത്രം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ നിഴലിക്കാതെയിരിക്കയില്ല. വാരിയരുടെ ആഹ്വാനമനുസരിച്ചു കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാൻ, കെ. സി. കേശവപിള്ള, കൊട്ടാരംവൈദ്യൻ വാസുദേവനുണ്ണി, മൂത്തേടത്തു നാരായണൻ പോററി, കുന്നത്തു സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോററി, തിനവിളരാമൻ, കണ്ടിയൂർ മഹാദേവശാസ്ത്രികൾ, തലവടി ചന്ദ്രശേഖരൻപിള്ള മുതലായവരും പദ്യങ്ങൾ എഴുതീട്ടുണ്ട്. അവയിൽ തലവടി ചന്ദ്രശേഖരൻപിള്ളയുടെ,

"കപ്പായം മെയ്യിലിട്ടത്തലയിലൊരു തലപ്പാവുവെച്ചങ്ങു ഫാലേ
പൊട്ടുംതൊട്ടേകഹസ്തേ കുടയുമഥ പദേ ജോട്ടമിട്ടററമോടെ
പേനായും കേസുകെട്ടും പെനസല്യമസലായ് ഹസ്തതാരിൽ ധരിച്ചാ–
വക്കീലന്മാർ വരുന്നു പിറകെയൊരു വകക്കുട്ടരോട്ടം പടുക്കെ."

എന്ന വണ്ണനവുമായി വേലുപ്പിള്ളയുടെ വണ്ണനത്തെ തുലനം ചെയ്തു നോക്കുന്നതു രസകരമായിരിക്കും. വേലുപ്പി

ള്ളയുടെ വക്കീൽ ഒരു പരിഷ്കാരിയാണു്. അയാളുടെ വേഷവും മറ്റും ഒരു അഭിഭാഷകപ്രമുഖന്റെ അന്തസ്സിനും പ്രൗഢിക്കും പറ്റിയതുതന്നെ. അയാൾക്കു ജോട്ടണ്ടു്; കാൽസ്രായുണ്ടു്; കോട്ടണ്ടു്; പൊട്ടണ്ടു്; തലപ്പാവുണ്ടു്; കേസ്സുകെട്ടെടുക്കാൻ കൂടെ പയ്യനുമുണ്ടു്. അയാൾ ആടിയാടിയാണു നടക്കുന്നതു്. അടവും അയാൾക്കു വേണ്ടുവോളമുണ്ടു്. കണ്ണടയും ഒരു പോക്കറ്റുവാച്ചുംകൂടിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ! ചന്ദ്രശേഖരൻപിള്ളയുടെ വക്കീൽ ഒരു വെറും പഴഞ്ചനാണു്. അയാൾക്കു് അടവില്ല; ആട്ടമില്ല; കാൽസ്രായില്ല; കേസ്സുകെട്ടെടുക്കാൻ കൂടെ പയ്യനുമില്ല. അയാളുടെ കോട്ടിനു മിനുസമില്ല; തലപ്പാവിനു് ഊറ്റവുമില്ല. ഒരു കൈയിൽ കുട; മറെറക്കയ്യിൽ പേനായും (പേനയല്ല), പെനസലും (പെൻസിലല്ല), കേസ്സുകെട്ടും. അസലായില്ലേ? കുറേമാണോ പഴഞ്ചന്മാരെ ചെറുപ്പക്കാരായ പരിഷ്കാരികൾ പരിഹസിക്കുന്നതു്?

എന്നാലർപ്പിത പദ്യമാലികയതും ചാഞ്ഞുന്നതുണ്ടീയിടം–
ഞ്ഞെന്നാലും മമ വീട്ടിലൊന്നു വരുവാനെന്തേ മടിക്കുന്നു നീ!
എന്നോമല്ലിനിയെങ്കിലും മതി തെളിഞ്ഞൻപോടു നിൻ കാന്തനോ–
ടൊന്നോതീട്ടിഹ വന്നിടേണമതിനായ് ശ്രദ്ധിക്കു നൽപത്രികേ!

സുജനാനന്ദിനിക്കയച്ചതാണു് ഈ പദ്യം. ഇതു പ്രണയമസ്വണമായിത്തോന്നുന്നു!

കാർകൊണ്ടെഴുന്ന പുതുകൊണ്ടലിനോടു മുണ്ടി–
പ്പോർകൊണ്ടു വീണ്ടു വിരുതത്തിരുമേനിയോൻ തൻ
കാൽകണ്ട കൂപ്പി മരുവുന്നൊരു കോടി സൂര്യ–
ശ്രീപൂണ്ട മൂലനൃപതിസ്സുചിരായ ജീയാത്.

ഇതു ശ്രീമൂലഭൂപാലമംഗളാശംസാത്മകമായ ഒരു പദ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അനുപ്രാസം സരസമായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു ഇതിൽ.

അല്ലേ ചൊല്ലുവിൻ സൂരിപ്രവരമകുടമാണിക്യമേ! ബോധിയാതാ–
വില്ലെങ്കിപ്പദ്യസൂനപ്രകലിത വിലസൽസ്രഗ്ധരാവൃത്തരീത്യാ

മെല്ലെസ്സഞ്ചാരമാളം ബഹുരസമെഴുമപ്പുതുകാമത്ര പാത്താൽ
കല്യതവം ചേന്ന യുഷ്മൽകൃതിരപി പതിയാൻ തെല്ലടങ്ങുന്നതെന്തേ?

രാമക്കുറുപ്പുമൻഷിക്കു് അയച്ചതാണീ പദ്യം. ഇതിലെ സംസ്കൃതപദബാഹുല്യവും സംസ്കൃതവിഭക്ത്യന്ത പ്രയോഗങ്ങളും നോക്കുക!

അടിയിലടികൾ ചേക്കും ചാടിമാറിക്കരയ്ക്കും
കൊടിയ മിഴി തുറിക്കും കൂടിയാടിക്കളിക്കും
വടിവൊട്ടമിഹ കാക്കും വീടിനെപ്പാതിരാക്കും
നെടിയ പട്ടത വാക്കും പട്ടിയാക്കും രസിക്കും.

കടത്തനാട്ട് ഉദയവമ്മതമ്പുരാൻറെ,

"വീട്ടിൽക്കെട്ടി വളത്തീടും
പട്ടിയെപ്പററിയും മുദാ
കൂട്ടുവിൻ പദ്യമോരോന്നു
പെട്ടെന്നു കവിവീരരേ!"

എന്ന പദ്യത്തിലെ താൽപര്യമനുസരിച്ചു കണ്ടിയൂർ മഹാദേവശാസ്ത്രികൾ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, എരിവെയിൽ ചക്രപാണിവാരിയർ, കുറവഴിയത്തു വാസുദേവൻപോററി, കോമത്തു കുഞ്ഞുപണിക്കർ, വൈദ്യൻ വാസുദേവനുണ്ണി, അഴകത്തു പത്മനാഭക്കുറുപ്പ് മുതലായവർ പട്ടിയെ വണ്ണിച്ച പദ്യങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു. അക്കൂട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ കവി രചിച്ചതാണു് അന്ത്യപ്രാസമനോജ്ഞമായ മേല്പടിരചിച്ച പദ്യം,

ഏവൂർ വേലുപ്പിള്ളവർകൾക്കു ഞാനി–
ന്നാവിർഭോദാൽ വന്ദനം ചെയ്തിടുന്നു.
ഹേ! വിദച്ചൂഢീ തിങ്ങിവിങ്ങും ഭവാനാ
ശ്വാവേപ്പററിച്ചൊന്ന പദ്യം ബലേ! ഭേഷ്!"

എന്നു ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം പത്മനാഭപിള്ള ഈ പദ്യത്തെ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏതൽപദ്യത്തെ വൈദ്യൻ വാസുദേവനുണ്ണിയുടെ,

"കാണുന്നേരം കുരയ്ക്കും ഖലരുടെ പുറകേ ചെന്നു ചാടിക്കടിക്കും
പ്രാണൻപോലും ത്യജിക്കും മദഗജവരനെക്കുടെ മാടിത്തടുക്കും

വേണുന്നോരോടട്ടക്കും ചപലത പലതും കാട്ടി വാലിട്ടിളക്കും
കാണാനാരും കൊതിക്കുന്നൊരു വകയിതുപോൽ ശ്വാവൊഴിഞ്ഞേ–
[തിരിക്കും?"

എന്ന പദ്യവുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുക. രണ്ടിലും പട്ടിയുടെ സ്വഭാവത്തെയാണു വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. രണ്ടിലുമുണ്ടു് അന്ത്യപ്രാസം. പക്ഷേ, തന്മയത്വം കൂട്ടം വേലുപ്പിള്ളയുടെ വണ്ണനത്തിനു്.

അളകാളിചേന്ന ലളിതാളികത്തൊട്ടം
തളിർമേനി ധൂളിഗണമാന്മമങ്ങനെ
കുളിർവെണ്ണ രണ്ടു കരതാരിടത്തിലും
തെളിവോടു ചേത്തൊരളിവണ്ണനെബ്ഭജേ.

നേരെത്താതോരു കോടിക്കുളർമതികൾ വിളങ്ങുന്നപോലുള്ള വക്ത്രേ
കാരുണ്യശ്രീകളിക്കും ചെറുചിരിയിടചേരുംകടാക്ഷങ്ങളോടും
സുരശ്രീ കണ്ടു മങ്ങിക്കഴലിണ പണിയും കൗസ്തുഭം ചേന്ന മാറും
പാരീരേഴും ധരിച്ചോരുദരവുമയി തേ ഭാവയേ ദേവ! ശൗരേ!

രണ്ടും ശ്രീകൃഷ്ണസ്തുതിപരങ്ങളായ പദ്യങ്ങളാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. രണ്ടിലേയും പദങ്ങളുടെ അന്യോന്യമൈത്രീബന്ധം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണു്.

എണ്ണിക്കൊള്ളാതവണ്ണം ഗുണമുടയ മഹാകല്പവൃക്ഷത്തിനൊപ്പം
വണ്ണിക്കാം വേരുതൊട്ടശ്ശിഖവരെയിതിലെത്തുള്ളുവോ ത്യാജ്യമായി
പുണ്യാലിക്കോടിലിംഗക്ഷിതിപതിയൊരു പദ്യത്തിലിക്കേരവൃക്ഷം
വണ്ണിച്ചീടേണമെന്നക്കവിമണിയരുളിച്ചെയ്തതല്പം കടുപ്പം.

കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു മറ്റു കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ കവി, തെങ്ങിനെ വണ്ണിച്ചെഴുതിയതാണു് ഈ ശ്ലോകം.

ഇനി, പിള്ളയുടെ സമസ്യാപൂരണരീതിക്കു് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം കാണിക്കാം:

"തളവളലളിതശ്രീഭൂഷണം പുണ്ഡമാമാ–
ന്തളിരൊളിതിരളം തൻമേനിയിൽ മേനിയോടേ
കുളമുരളി മുഴക്കും മേളമോടുറുമെന്നുൾ–
ക്കുളമതിലളിവണ്ണൻ കേളിയാടേണമെന്നും."

അന്ത്യപാദമാണു സമസ്യ. വേലുപ്പിള്ളതന്നെ ഉത്ഥാപകൻ. ഈ സമസ്യയ്ക്ക് മൂലൂർ പദ്മനാഭപ്പണിക്കർ, കണ്ടിയൂർ മഹാദേവശാസ്ത്രികൾ, സി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി, ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം പദ്മനാഭപിള്ള, പെരുന്നയിൽ ഇന്നിന്നി(സുബ്രഹ്മണ്യൻ)മൂസ്സതു് മുതലായ കവികൾ പൂരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വേലുപ്പിള്ളയുടെ പൂരണത്തിനുള്ള ആസ്വാദ്യത ഒന്നു പ്രത്യേകമാണു്.

പിള്ളയുടെ ഒരു പഞ്ചഭംഗീപ്രശ്നോത്തരം കൂടി കാണിക്കാം:

ഒരിക്കൽ തിരുവല്ലാ നെടുമ്പുറത്തു കൊട്ടാരത്തിൽ ഉദയവമ്മ കൊച്ചുതമ്പുരാൻ,

"പൂശാനുള്ള പദാർത്ഥമാം പശുപതിക്കാദ്യന്തമാദ്യദ്വയം
പേശാം ധാന്യവിശേഷമെന്നു തരുവാം മദ്ധ്യാന്തമൊത്തീടുകിൽ
ഏശാതോരുകിലിന്ദിരാഹൃദയമനുസ്വാരത്തൊടന്ത്യദ്വയം
വീശാനുള്ളതു മൂന്നുമിക്ഷിതിപതേതാമേതതാമതു്."

എന്ന പഞ്ചഭംഗീപ്രശ്നാത്മകമായ ഒരു പദ്യം സുജനാനന്ദിനിയിൽ ചേർത്തു. "ആദ്യാക്ഷരവും അന്ത്യാക്ഷരവും കൂടിച്ചേർന്നാൽ ശിവനു പൂശാനുള്ള പദാർത്ഥത്തിന്റെ പേരു കിട്ടും. ആദ്യത്തെ രണ്ടക്ഷരങ്ങൾ ചേർന്നാൽ ഒരു ധാന്യത്തിന്റെ പേരാകും. മദ്ധ്യാക്ഷരവും അന്ത്യാക്ഷരവും കൂടിച്ചേർന്നാൽ വൃക്ഷം എന്നു് അർത്ഥം കിട്ടും. അനുസ്വാരത്തോടു കൂടാതെ പ്രതിലോമമായി ഒടുവിലത്തെ രണ്ടക്ഷരം ചേർന്നാൽ ലക്ഷ്മി എന്നർത്ഥമാകും. അനുലോമമായി വായിച്ചാൽ രാജാക്കന്മാർക്കു വീശാനുള്ള സാധനത്തിന്റെ പേരാകും. പദമേതാണു്?" എന്നു ചോദ്യം. ഇതിനു വേലുപ്പിള്ള,

"പാരാതക്ഷരമാദ്യമങ്ങൊടുവൊടും മധ്യത്തൊടും മദ്ധ്യവും
ചേരുന്നന്ത്യമൊടന്ത്യവർണ്ണയുഗളം താനങ്ങു സുന്നത്തൊടും

ചേരാതോളുകിൽ വന്നിട്ടുന്നവകളെച്ചെല്ലാം ക്രമത്താലിനി
ചാരം, ചാമ,മരം, രമാ മുഴവനും ചേരുന്നതും ചാമരം."

എന്നു് ഉത്തരം നൽകി. ഉദ്ദിഷ്ടമായ ഉത്തരം 'ചാമരം' എന്നാണു്. എങ്ങനെ? ചാമരത്തിലെ ആദ്യത്തേയും ഒട്ടവിലത്തേയും അക്ഷരം ചേരുമ്പോൾ ചാരം (ശിവനു പൂശാനുള്ളതു്). ആദ്യത്തേയും രണ്ടാമത്തേയും അക്ഷരം ചേരുമ്പോൾ ചാമ (ധാന്യവിശേഷം). രണ്ടാമത്തേയും ഒട്ടവിലത്തേയും അക്ഷരം ചേരുമ്പോൾ മരം (തരു). ഒട്ടവിലത്തെ രണ്ടക്ഷരം അനുസ്വാരം കൂടാതെ പ്രതിലോമമായി വായിച്ചാൽ രമ (ഇന്ദിര). മൂന്നക്ഷരങ്ങളും കൂടിച്ചേരുമ്പോൾ, 'ചാമരം' (രാജാക്കന്മാക്കു വീശാനുള്ളതു്).

ഈ പ്രശ്നത്തിനു കോമത്തു കുഞ്ഞുപണിക്കർ, കെ. സി. കേശവപിള്ള, തിനവിള രാമൻ, കെ. സി. ശൂല പാണിവാരിയർ മുതലായവരും ഉത്തരം നല്കീട്ടുണ്ടെങ്കിലും വേലുപ്പിള്ളയുടെയും കുഞ്ഞുപണിക്കരുടേയും ഉത്തരങ്ങളാണു് അല്പം ഭേദപ്പെട്ടവ. താരതമ്യപഠനാർത്ഥം കുഞ്ഞുപണിക്കരുടെ ഉത്തരംകൂടി ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ:

"പുശാനുള്ളതു ചാരമാം പശുപതിക്കാദ്യന്തമാദ്യദ്വയം
പേശാം ചാമയതാണു പിന്നെ മരമാം മധ്യാന്തമൊത്തീടുകിൽ
ഏശാതോളുകിലൊക്കുകില്ല രമയെന്നൊപ്പിച്ചു ചൊല്ലീടുവാൻ
വീശാനുള്ളതു ചാമരം ക്ഷിതിഭൃതാമോതാമിതേതാകിലും."

തിരുവനന്തപുരത്തു മണക്കാട്ടുള്ള പാവ്വതിഅമ്മ എന്നൊരു സ്ത്രീയെ വേലുപ്പിള്ള വിവാഹം കഴിച്ചു. ആ ഭാര്യയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ശിവശങ്കരപ്പിള്ള എന്നൊരു പുത്രനും, ലക്ഷ്മി എന്നൊരു പുത്രിയുമുണ്ടായി.

സ്വയ്പുരുഷൻ 1087 കുംഭം 17-ാംതീയതി നാല്പത്തിയഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ മണക്കാട്ടുള്ള ഭാര്യാഗൃഹത്തിൽ വെച്ചു് ഉദരരോഗം നിമിത്തം നിര്യാതനായി.

വേലുപ്പിള്ളയുടെ മുഖ്യകൃതികളിലൊന്നുംതന്നെ എനിക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മേല്പദ്ധരിച്ച പദ്യങ്ങൾ യാദൃച്ഛികമായി ലഭിച്ചവയാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രകാശിതങ്ങളും അല്ലാത്തവയുമായ കൃതികൾ സമ്പാദിച്ച്, അവ സനിഷ്കർഷം വായിച്ചു നോക്കാതെ മേൽക്കാണിച്ച പദ്യങ്ങളെ മാത്രം ആസ്പദമാക്കി അദ്ദേഹത്തിനു സാഹിത്യലോകത്തിലുള്ള സ്ഥാനം നിണ്ണയിക്കുന്നതു് ഉപപന്നമായിരിക്കയില്ല. ഏതായാലും, അക്കാലത്തെ എണ്ണപ്പെട്ട കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അഭ്യർഹിതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിനു് അദ്ദേഹം അവകാശിയായിരുന്നു എന്നു സധൈര്യം പ്രസ്താവിക്കാം.

പുലിയൂർ കൃഷ്ണക്കാർണവർ

അടിയുറച്ച പാണ്ഡിത്യവും ജന്മസിദ്ധമായ കവിതാ വാസനയുമുണ്ടെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും കൃതികൾ രചിക്കുകയോ, അഥവാ വല്ല കൃതികളും രചിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവ അച്ചടിച്ചു പ്രകാശിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാത്ത ചില വ്യക്തികളുണ്ട്. അവരുടെ ഈ നിലയ്ക്കു മുഖ്യ കാരണം അലസതയാണ്. വല്ല ഭാഷാപ്രണയികളുടെയും നിരന്തരമായ പ്രേരണമൂലം വല്ലപ്പോഴും വല്ലതുമെഴുതിയെങ്കിൽ അതു വല്ല മൂലയിലും ഇട്ടേക്കും. അവിടെക്കിടന്നു് അതു ചിതലിനു മുതലും പാറ്റയ്ക്കു തീറ്റയുമായിത്തീരും. ഈ വിധത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടും ആ മടിയന്മാരുടെ ജീവിതകാലം. മിക്കവാറും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ കരുതാം പുലിയൂർ കൃഷ്ണക്കാർണവരെ. കാർണവർ 54 സംവത്സരം ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികളുടെ എണ്ണവും വണ്ണവും തീരെ നിസ്സാരമാണ്. പക്ഷേ, എഴുതീട്ടുള്ളവ കൈരളിക്കു് അഭിമാനിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ വിലപ്പെട്ടവ തന്നെ.

കൃഷ്ണക്കാർണവർ 1040-ാമാണ്ടു് മകരമാസത്തിൽ പുലിയൂരിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ നായർകുടുംബമായ ഇടവമഠത്തിൽ പഴങ്ങാട്ടു വീട്ടിൽ ജനിച്ചു. അതിനാൽ, ഇടവമഠത്തിൽ കിട്ടക്കാർണവരെന്നും പഴങ്ങാട്ട കിട്ടക്കാർണവരെന്നുംകൂടി അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചുവന്നു. കാർണവർ എന്ന സ്ഥാനം മാത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിൽനിന്നു ലഭിച്ചതാണു്. കൃഷ്ണക്കാർണവരുടെ പിതാവു് നാരായണക്കാർണവരും, മാതാവു് കുട്ടിയമ്മയുമായിരുന്നു.

ഓമല്ലൂർക്കാരനായ ഒരു ആശാന്റെ അടുക്കലാണ് കാർണവർ ബാല്യവിദ്യാഭ്യാസം കഴിച്ചത്. ഈ ആശാൻ ആണ്ടുതോറും കന്നിമാസത്തിൽ പൂജവെയ്പിനു് ഓലക്കെട്ടും വടിയുമായി കാർണവരെ കാണാൻ വരികയും, കാർണവർ ഭക്ത്യാദരപുരസ്സരം ആ ഗുരുവയ്പ്പു ദക്ഷിണകൊടുത്തു വണങ്ങുകയും ചെയ്യുവന്നു. മൂത്തേടത്തു വാസുദേവഗീർവ്വാണകവിരാജന്റെ അടുക്കലായിരുന്നു സംസ്കൃതത്തിലെ ഉപരിപഠനം. അദ്ദേഹത്തോടു് കാർണവർ കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചു.

മൂത്തേടത്തില്ലും ഒരു ഗുരുകുലം തന്നെയായിരുന്നു. പല സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും സാധാരണന്മാരുടെയും കുട്ടികൾ അവിടെച്ചെന്നു് താമസിച്ചു പഠിച്ചു സംസ്കൃതത്തിൽ നല്ല വ്യൽപത്തി സമ്പാദിച്ച ശേഷം അനുഗ്രഹം വാങ്ങി മടങ്ങിപ്പോയി ജീവിതവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി അറിയാം. വാസുദേവഗീർവ്വാണകവിയുടെ പുത്രന്മാരായ നാരായണൻപോററി, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻപോററി, കുഞ്ഞുപ്പോററി എന്നിവരും, ഗം. ശ്രീധരൻ അഥവാ അരീക്കര സന്യാസി, ഏ. കെ. പുരുഷോത്തമൻ, മൂലൂർ പദ്മനാഭപ്പണിക്കർ, കോട്ടയ്ക്കൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, കുമ്പോലിൽ പരമുപിള്ള മുതലായവരും കിട്ടക്കാർണവരുടെ സതീർത്ഥ്യന്മാരായിരുന്നു. ഇവരെല്ലാം പണ്ഡിതന്മാരും കവികളുമായിരുന്നു. തുഞ്ചൻപറമ്പിലെ മണ്ണിൽ എഴുതിപ്പഠിച്ചാൽ വിദ്വാന്മാരാകും എന്നു വിശ്വസിച്ചു് സമീപത്തുള്ള ആളുകൾ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ ഇക്കാലത്തും തുഞ്ചൻപറമ്പിലെ മണ്ണിൽ എഴുത്തിനിരുത്തുന്നുണ്ടു്. അതുപോലെ മൂത്തേടത്തു വെച്ചു് വിദ്യാരംഭം നടത്തിയാൽ തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾ പണ്ഡിതന്മാരും കവികളുമായിത്തീരുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്താൽ ചെറിയനാട്ടും പരിസര

ങ്ങളില്ലുമുള്ള ആളുകൾ ഇന്നും പൂജയെട്ടപ്പിനു തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ മൂത്തേടത്തില്ലത്തു് എഴുത്തിനിരുത്താറുണ്ടു്.

"നേരായ് ഭവാനുമവരും പുനരൊന്നതെങ്കിൽ
പാരാതെ പിന്നെയൊരു സംശയമുള്ളതോതാം
സാരം കലർന്നൊരു കവിത്വമതങ്ങു ചേരാൻ
കാരാണ്മയായ്ക്കമലജൻ ബത! നിശ്ചയിച്ചോ?"

എന്നു കോടശ്ശേരി കുഞ്ഞൻതമ്പാൻ ചോദിച്ചതിനു്,

"കാരാണ്മയല്ല സുമതേ! കവനാവകാശ–
മൂരാണ്മയായ് കമലയോനി നമുക്കു തന്നു."

എന്നു മൂത്തേടത്തു നാരായണൻപോററി നെഞ്ഞൂക്കോട്ട കുടി മറുപടി പറഞ്ഞതു പ്രത്യക്ഷരം പരമാത്മാണു്. മൂലൂർ തന്റെ 'കവിരാമായണ'ത്തിൽ നാരായണൻപോററിയെ,

"മൂത്തേടത്തമരും കവീന്ദ്രതിലകൻ നാരായണോവ്വീസുരൻ
ചിത്തേ നല്ല സുതീക്ഷ്ണനെന്നു കരളിക്കുണ്ടി! ധരിച്ചീടു നീ."

എന്നും, കുഞ്ചുപ്പോററിയേയും കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻപോറ്റിയേയും,

".....കുഞ്ചുക്കുട്ടാഖ്യരായോ–
രുവ്വീദേവദ്വയത്തെക്കമനി! കുശലവന്മാരിതെന്നോരെടോ നീ."

എന്നും വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പരിസരത്തിലും സാഹചര്യത്തിലുമാണു കാർണവർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പുരോഗമിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

മൂത്തേടത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞശേഷം കാർണവർ കുറെനാൾ തിരുവനന്തപുരത്തു കരിപ്പൂക്കോയിക്കൽ താമസിച്ചിരുന്ന തന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനായ ശ്രീപാദംവൈദ്യൻ വേലുപ്പിള്ളയുമൊന്നിച്ചു താമസിക്കാനിടയായി. ഈ വേലുപ്പിള്ള കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനായ അനന്തപുരത്തു രാജരാജവർമ്മ മൂത്തകോയിത്തമ്പുരാന്റെ പ്രിയശിഷ്യനും,

കേരളവമ്മദേവൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ച് അവിടത്തെ പ്രേയസിയായ ആറ്റിങ്ങൽ മൂത്തതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ചികിത്സകനായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവിടത്തെ (കേരളവമ്മദേവന്റെ) സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങൾക്കു പാത്രീഭൂതനുമായിരുന്നു. തന്റെ ആപ്പവിത്രമായ വേലുപ്പിള്ളയുടെ സഹോദരൻ എന്ന നിലയിൽ കാർണവരോട് കേരളവമ്മദേവനു് ഒരു പ്രത്യേകവാത്സല്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ, തിരുവനന്തപുരത്തെ താമസക്കാലത്തു കാർണവർ കേരളവമ്മദേവന്റെ അടുക്കൽ തർക്കശാസ്ത്രവും വ്യാകരണവും അഭ്യസിച്ചു. ഇക്കാലത്തു്, എ. ആർ. രാജരാജവമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ, എം. രാജരാജവമ്മ, പെരുന്നെല്ലിയിൽ കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ മുതലായി പിൽക്കാലത്തു പ്രശസ്ത പണ്ഡിതന്മാരും കവികളുമായിത്തീർന്ന പലരും കാർണവരുടെ സതീർത്ഥ്യന്മാരായിരുന്നു. പ്രസിദ്ധ വൈയാകരണനും താർക്കികനും ആലങ്കാരികനും കവിയുമായിരുന്ന എണ്ണക്കാട്ടുകൊട്ടാരത്തിൽ രാജരാജവമ്മത്തമ്പുരാന്റെ അടുക്കൽ വ്യാകരണത്തിലും തർക്കശാസ്ത്രത്തിലും അലങ്കാരത്തിലും ഉദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കാർണവർ വായിച്ചു. "ഗ്രാമത്തിൽ കവി രാമവമ്മന്റവര"ന്റെ അടുക്കലും കുറെക്കാലം അലങ്കാരശാസ്ത്രം പഠിക്കുകയുണ്ടായി കാർണവർ.

ഒരു അധ്യക്ഷനായ താർക്കികനായിരുന്നു കാർണവർ. മറ്റു കവികളുമായി പദ്യത്തിൽ വാദപ്രതിവാദം നടത്തുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് അന്യാദൃശമായ പാടവമുണ്ടായിരുന്നു. കാർണവർ എവിടെയും വാദപ്രതിവാദത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളും. വാദപ്രതിവാദത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടാൽ പ്രതിയോഗിയെക്കൊണ്ടു് അടിയറവയ്പിച്ചല്ലാതെ അടങ്ങുകയില്ല. വാദപ്രതിവാദം ഊഷ്മളമായാൽ അശ്ലീലവും അസഭ്യ

വുമായ ഭാഷയിൽ പദ്യങ്ങളെഴുതാൻ യാതൊരു ക്ലേശവുമില്ല കാർണവക്കു്. പദ്യത്തിൽ കണക്കില്ലാതെ ശകാരിക്കാനും, തെറി പറയാനും അദ്ദേഹം മിടുക്കനായിരുന്നു. പ്രതിപക്ഷിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി അദ്ദേഹം പ്രയോഗിക്കുന്ന വാക്ശരങ്ങൾ നിശിതങ്ങളും തീക്ഷ്ണങ്ങളുമാണു്; അവ ഏറ്റാൽ പ്രതിപക്ഷി തല പൊക്കുകയില്ല. ചിലരുടെ ആശയങ്ങൾക്കും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും ചെകിട്ടത്തു് അടി കിട്ടുമ്പോലെയുള്ള മറുപടിയായിരിക്കും ചിലപ്പോൾ കാർണവർ കൊടുക്കുന്നതു്.

പക്ഷേ, ഇത്തരം വാദപ്രതിവാദങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പൂർണ്ണവിവരങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. തൽക്കാലം ഓമ്മയിലെത്തിയ ചില രംഗങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

സഹൃദയനായ വാസുദേവഗീർവ്വാണകവിരാജന്റെ മരണാനന്തരമുള്ള പിണ്ഡമടിയന്തിരത്തിനു് ഏതോ കാരണവശാൽ മൂത്തേടത്തില്ലത്തുനിന്നു കാർണവരെ ക്ഷണിച്ചില്ല. അപ്പോൾ കാർണവർ, അടുത്ത മൂപ്പനും സതീർത്ഥ്യനുമായ നാരായണൻപോറ്റിക്കു്,

> അടിയന്നമവിടത്തെശ്ശിഷ്യവർഗ്ഗത്തിലൊന്നാ–
> ണടിയന്നു ദിനമുൾത്താരിങ്കലോർത്താണിരിപ്പും
> പൊടിതകൃതി നിവർത്തിക്കുന്നതത്കാലകാര്യ–
> പ്പെടിപെടമൊഴിയാം കാരണത്തുള്ളതാണു ഹാ! മേ."

എന്നൊരു പദ്യമയച്ചു. മൂത്തേടത്തില്ലത്തു് എന്തെങ്കിലും അടിയന്തരമുണ്ടായാൽ ക്ഷണിച്ചില്ലെങ്കിലും കാലേക്കൂട്ടി ചെന്നു വേണ്ടപോലെ പ്രവർത്തിക്കേണ്ട ചുമതല കാർണവക്കു് ഉണ്ടെന്നായിരുന്നു നാരായണൻപോറ്റിയുടെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി നോക്കുക:

> "ക്ഷണിച്ചിടാതിരുടമൊന്നു വന്നാൽ
> പിണച്ചിലെന്താണുരച്ചിടേണം;

ഇനിച്ചിരം താമസിയാതെ വന്ന–
ങ്ങനിച്ച വല്ലായ്മയകറ്റിടേണം."

ഇതിനു മറുപടിയായി കാർണവർ,

"ആലോകിക്കണമാദ്യകാലമതിലാമോദേന വേണ്ടുന്നപോ-
ലാലോചിക്കണമാളയുണ്ണമതിനെത്തീടണം തൽക്ഷണം
ഈ ലോകത്തിനു ലൗകികത്തിനിതുപോലല്ലാതെ വല്ലാതെയാ–
ക്കാലോരോന്നു മനസ്സിലാക്കിവരുവാൻ കാക്കാലനോ കാക്കയോ?"

എന്നൊരു പദ്യം നാരായണൻപോറ്റിക്കയച്ചു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം, അടിയന്തിരത്തിനു ക്ഷണിക്കാഞ്ഞതിനു കയറി വക്കാണത്തിനു വരികയും, പരിഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കാക്കാലപ്രകൃതമാണെന്നു് അർത്ഥം വരുന്ന ഒരു പദ്യം കാർണവക്കയച്ചു. അതിനു് ഉത്തരമായി കാർണവർ,

"കാക്കാലപ്രകൃതം നിനയ്ക്കിലെവിടെന്നാലും മുറയ്ക്കൂട്ടുകേ–
ട്ടാക്കാലോചിതമോർത്തിടാതെ പരഭക്താഹാരമോഹാത്തരായ്
ഡീക്കാലെത്തിയിടം പിടിച്ചു സസുഖം സാപ്പാടിനപ്പാട്ടുപോം–
പോക്കാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണമവക്കാകാമതെന്നൻമതം."

എന്നൊരു പദ്യം നാരായണൻപോറ്റിക്കയച്ചു. ഈ പദ്യം കണ്ട ക്ഷുബ്ധനായിത്തീർന്ന അനുജൻ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ പോറ്റി കാർണവർക്കയച്ച പദ്യത്തിലെ, "പൊരുവതിനൊരു ഭള്ളുള്ളതെള്ളോളമാക്കാം" എന്ന അന്ത്യപാദത്തിനു മറുപടിയായി,

എള്ളിനിന്നു ബഹുർല്ലഭമാണെ–
ന്നുള്ളിലോർത്തു മരുവും തിരുവുള്ളം
തള്ളിവിട്ടുകളയേണ്ട തുണംപോൽ
പുള്ളിമാറി വരുമന്നുകൊടുക്കാം.

എന്നൊരു പദ്യം കാർണവർ അയച്ചു. ഇങ്ങനെ തമ്മിൽ കയർത്തു് ഇരുകൂട്ടരും ശകാരരൂപത്തിൽ പദ്യങ്ങളെഴുതി അയച്ചുതുടങ്ങി. അനുജനായ കുഞ്ഞുപ്പോറ്റിക്കു ജ്യേഷ്ഠന്റെ ഈ സംരംഭം അത്ര പിടിച്ചില്ല. ശക്തിയായി പ്രതിഷേധിച്ചു അദ്ദേഹം. പക്ഷേ, ജ്യേഷ്ഠൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല.

ഇതറിഞ്ഞ കാർണവർ കുഞ്ചുപ്പോറ്റിക്കു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന പദ്യമയച്ചു.

"അതിഗൗരവത്തൊടടിയന്റെ നേർക്കു–
ത്തെതിരിട്ട പോക്കു ഭവദീയപൂർവ്വജൻ
മുതിരുന്നതിങ്കലരുതെന്നനുജ്ഞ ചെ–
യ്തതിനായ് ത്തൊഴുന്ന കഴിയുന്നപോലിവൻ."

ഇവിടെ 'പോക്കു' എന്നതിന്റെ കുത്സിതാർത്ഥംകൂടി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങനെ മത്സരം മൂത്തപ്പോൾ പലരും മദ്ധ്യസ്ഥതവഹിച്ചു് ഇരുകൂട്ടരേയും സമാധാനപ്പെട്ടത്താൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അവർ അടങ്ങിയില്ല. ഒടുവിൽ, കാർണവരുടെ ഗുരുവായിരുന്ന എണ്ണയ്ക്കാട്ട കൊട്ടാരത്തിൽ രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാൻ രണ്ടുകൂട്ടരേയും വരുത്തി സന്ധിപറഞ്ഞു വഴക്കൊതുക്കി. പിന്നീടു് അവർ അത്യന്തം സൗഹാർദ്ദത്തോടുകൂടി കഴിഞ്ഞുകൂടി. പരസഹസ്രം പദ്യങ്ങൾ പ്രസ്തുത വാദപ്രതിവാദം സംബന്ധിച്ചു് ഇരുകൂട്ടരും എഴുതീട്ടുള്ളതായിട്ടാണു് അറിവു്.

വക്കലക്കാരനായ ഒരു പിള്ള, ചെറിയനാട്ടു്, ആല, പുലിയൂർ എന്നീപ്പകുതികൾ സർവ്വേ ചെയ്യുന്നതിനു നിയുക്തനായി. അയാൾ ഒരു തണ്ടനും കൈക്കുലിക്കാരനും ആയിരുന്നു. അയാളെക്കുറിച്ചു കാർണവർ പരിഹാസരൂപത്തിൽ,

ശ്രംഭാഗ്രേസരനാണുപോലുമിവിടെസ്സർവ്വേ നിവർത്തിക്കുവാ–
നൻപോടാഗതനായ വക്കല ജനിച്ചുള്ളാക്കുമാരാഭിധൻ
ഡംഭേറും മരിയാദയില്ല മടയന്നർത്ഥത്തിലത്യാശ പൂ–
ണ്ടെമ്പാടും കുടിലാശയന്നടികളും കീട്ടുന്ന മുട്ടാതഹോ!"

എന്നൊരു പദ്യമെഴുതി. ഈ പദ്യം മുഖസ്ഥമാക്കി ആക്കാലത്തു കുട്ടികൾ സർവ്വേയരുടെ പുറകെ നടന്നു ചൊല്ലുക പതിവായിത്തീർന്നു. തന്നിമിത്തം അയാളുടെ ദുർന്നയങ്ങൾക്കു് ഒട്ടു മാറ്റം ഉണ്ടായി. കുറെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ

കുതിരവട്ടത്തുള്ള മലകൾ അളക്കുന്നതിനു നിയുക്തനായി. കുതിരവട്ടത്തു നമ്പ്യാതിയുടെ ഇല്ലത്തായിരുന്ന അയാളുടെ താമസം. ആ ഇല്ലത്തെ മൂത്ത നമ്പ്യാതി സാമാന്യം കാവ്യ വ്യുത്പത്തിയും അല്പം കവിതാവാസനയും ഉള്ള ആളായി രുന്നു. കാർണവർ തന്നെ ആക്ഷേപിച്ചു് എഴുതിയ പദ്യം സവ്വേയർ നമ്പ്യാതിയെ കാണിച്ചു. നമ്പ്യാതി സവ്വേയരെ പ്രീണിപ്പിക്കാനായി ഏതാനും പദ്യങ്ങളെഴുതി സവ്വേയരുടെ പേരുവെച്ചു കാർണവക്കയച്ചു. ആലായിലിരുന്നപ്പോൾ നിരക്ഷരകുക്ഷിയായിരുന്ന സവ്വേയർ കുതിരവട്ടത്തു ചെന്നപ്പോൾ കവിയായിത്തീന്നതിന്റെ രഹസ്യം ബുദ്ധിമാനായ കാർണവക്കു മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം നമ്പ്യാതിക്കു് ഇങ്ങനെ ഒരു പദ്യമയച്ചു:

"സമ്പാദിപ്പതു നമ്മയാണു മനുജക്കെന്നുള്ളിലോക്കാതഹോ!
വമ്പംകാട്ടി നടന്നിടുന്ന കുടിലന്മാക്കായ് സഹായിക്കുവാൻ
നമ്പ്യാതിക്കു കിമത്ഭുതങ്ങവലയെന്നുള്ളാപ്പഴഞ്ചൊല്ലിനേ
നമ്പാതർഹതവിട്ടെതിത്ത കവിതക്കാരൻ ഭവാനോ സഖേ!"

ഇതിനു മറുപടിയായി പിള്ളയുടെ പേരുവെച്ചു നമ്പ്യാതി, കാർണവക്കു വീണ്ടുമയച്ച പദ്യങ്ങളിൽ താൻ വക്കലെ ജനിച്ചവനാണെന്നും, വക്കല മാഹാത്മ്യമുള്ള സ്ഥലമാണെന്നും, ആ സ്ഥലമാഹാത്മ്യത്താൽ തനിക്കും മേന്മയുണ്ടെന്നും, അതുകൊണ്ടു്,

"പൊട്ടശ്ശാർ കിട്ട നിന്ദിക്കിലുമൊരു കവിയില്ലെന്ന നിവ്വാദമാണു്"

എന്നും മറ്റും കാണിച്ചിരുന്നു. ഇവയ്ക്കു മറുപടിയായി കാർണവർ,

"മത്സ്യം, താമര,യാമ്പലെന്നിവ വിളങ്ങീടുന്നതംഭസ്സിലാ-
ണത്സാഹപ്രിയ! മുന്നിനും ഗുണമൊരേരീതിക്കു സംഭൂതമോ?
വത്സൻ വക്കലെയുത്ഭവിച്ച ശരിയെന്നാലും തമോ...
.....?"

"പൊട്ടെന്നുള്ളതിലേതു മൂത്തതതിനേക്കാളും വിളഞ്ഞുള്ളതെ-
ന്നൊട്ടുകിബ്ഭവി കണ്ടിടുന്ന പരമാത്മം വിട്ട നിസ്സംശയം

പൊട്ടശ്ശാരഹമെന്ന ചൊന്നതൊരസംഭാവ്യപ്പകിട്ടല്ലയോ?
തിട്ടം സജ്ജനനിന്ദമൂലമുളവായീടും മഹാപാതകം."

എന്ന രണ്ടു പദ്യങ്ങളയച്ചു. ഇവിടെ ഇളേതു്, മൂത്തതു് എന്നീ പദങ്ങൾ ദ്വയാർത്ഥത്തിലാണു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ മത്സരത്തിൽ നമ്പ്യാതി ഒടുവിൽ തന്റെ തെറ്റു സമ്മതിച്ചതിനാൽ വാദം നിലച്ചു.

വാസുദേവശീവ്വാണകവിരാജൻ മരിച്ച ദിവസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യഗണങ്ങളും മറ്റും മൂത്തേടത്തില്ലത്തു കൂടി. അന്നു കുതിരവട്ടത്തു നമ്പ്യാതി മുൻപിലത്തെ പരിഭവനിമിത്തം അവിടെവെച്ചു കാർണവരോടു് ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. കാർണവർ വീട്ടിലെത്തിയശേഷം ഇങ്ങനെ ഒരു പദ്യം നമ്പ്യാതിക്കയച്ചു:

'മൂത്തേടത്തു പടിക്കൽവച്ചൊരുദിനം കണ്ടിട്ടു പണ്ടേക്കണ—
ക്കാത്താനന്ദമൊരക്ഷരം കുശലമായ്ചോല്യം കഥിച്ചില്ലഹോ!
ധാത്രീനിർജ്ജര! നീരസം മയി ഭവാനേതാനുമുണ്ടാകയോ?
മൈത്രീഭാവവികല്പമോ? പ്രിയ! പറഞ്ഞാട്ടെന്നു കേൾക്കട്ടെ ഞാൻ."

ഇതിനു മറുപടിയായി നമ്പ്യാതി അയച്ച കത്തിൽ, വന്ദ്യഗുരുനാഥന്റെ നിർയ്യാണം മൂലമുണ്ടായ ഖേദം നിമിത്തമാണു മിണ്ടാൻ സാധിക്കാഞ്ഞതെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു. ഈ കത്തു കണ്ടപ്പോൾ കാർണവർ,

"ആശാനീശാനദേശം മരുവിയ പരിതാപത്തിനെന്നോട്ട മാത്രം
പേശാനാകാത്തതെന്തെന്നറിവതിനകതാരിങ്കലാശിച്ചിടുന്നു."

... ...

... ...

ഇത്യാദി പദ്യങ്ങളയച്ചു നമ്പ്യാതിയെ കൊമ്പുകുത്തിച്ചു. ഒടുവിൽ ഇവർതമ്മിൽ ഉറ്റ മിത്രങ്ങളായിത്തീർന്നു. കാർണവർ നമ്പ്യാതിക്കയച്ച താഴെക്കുറിക്കുന്ന പദ്യങ്ങൾ ഇതിനു തെളിവാണു്:

"ഇല്ലന്നോളവുമീയിടക്കൊരു പൊടിസ്സക്കീട്ടടിച്ചിട്ട ഞാ–
നില്ലത്തവ്വിലവർണ്ണനീയഗണിക്കൽക്കുത്തംസമുത്തും ഭവാൻ
മെല്ലെന്തിരയുടൻ മടങ്ങി വിനയീടാവേന ഞാനിങ്ങുപോ–
ന്നല്ലിത്രാർശരതുല്യ! തവക വപുസ്സുദർശനാകാംക്ഷിയായ്."

"തമ്മിൽക്കാണ്മതിനുള്ളഭീഷ്ടവിടപിത്തെയ്യൊന്നു ഏത്തുമ്പിൽക്കരു–
ത്തിമ്മിക്കും കുറവാന്നിടാതെ ദിവസംതോറും വളന്നങ്ങനെ
വിസ്മിഷ്ടത്തൊടുദഹിച്ചു ഫലവത്താം കാലമെന്നെന്ന കാ–
ത്തിമ്മിത്രം വലയുന്ന ദൈവമറിയട്ടാകട്ടിരിക്കട്ടുമ."

എണ്ണക്കാട്ടുകൊട്ടാരത്തിൽ രാജരാജവമ്മതമ്പുരാന്റെ പ്രിയശിഷ്യനും നല്ല വ്യൽപന്നനും തച്ചുശാസ്ത്രത്തിൽ നിപുണനും കവിയും അക്കാലത്തെ ഒരു പ്രജാസഭാംഗവുമായിരുന്ന ഇടവങ്കാട്ട നാരായണനാശാരി. അദ്ദേഹം കാർണവരുമായുണ്ടായ സംഘട്ടനത്തിൽ, "നിന്റെ നെറിത്തടം തകർത്തു പോരാട്ടന്നതിനു് എനിക്കു് അശേഷം ക്ലേസലില്ല" എന്നു് അർത്ഥമുള്ള ഒരു പദ്യം കാരണവക്കു് അയച്ചു. അതിനു കാർണവരുടെ മറുപടി പ്രതിയോഗിയുടെ മർമ്മം പിളർന്നു മറുപുറം പായുന്ന രീതിയിലുള്ളതായിരുന്നു. നോക്കുക!

"വിട്ടകവികുലമൗലിക്കെന്റെ നെറിത്തടത്തിൽ
പട്ടതയൊടടനത്തിന്നാശ വാഞ്ഛിക്കുവെങ്കിൽ
കട്ടതരകവിതാഗ്രേ ഭസ്മമാക്കിബ്ഭവാനെ–
ത്തൊട്ടുകൂറി വടിവാക്കാം പിന്നെ നൃത്തം തുടങ്ങാം."

എരിവെയിൽ ചക്രപാണിവാരിയർ ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം സംഗീതനാടകം രചിച്ചകാലത്തു് അതിന്റെ ഒരു പ്രതി അയച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു കാർണവർ അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു കത്തയച്ചു. അപ്പോൾ വാരിയർ,

"എഴുത്തു കിട്ടി കാര്യവും മനസ്സിലായി പുസ്തകം
മുഴുമക്കെ റഡ്ഡിയാക്കി വിരുപോയി മുൻപിനാലെ ഞാൻ
കൊഴുത്ത വിദ്യയേറിട്ടന്ന നിങ്ങളൊക്കെയീവിധം
കഴുത്തു ഞെക്കിയാലിവൻ വലഞ്ഞുപോകയില്ലയോ?"

എന്നൊരു പദ്യം കാർണവക്കയച്ചു. അതിനു മറുപടിയായി കാർണവർ,

"വിലയ്ക്കു പുസ്തകം ലഭിക്കുമസ്ഥലത്തിലെത്തിയാൽ
വിലക്കുമോ ഭവാനതില്ലതോർത്തുമില്ല തോഴരേ!
മലയ്ക്കു തുല്യനാം ഭവാനൊടത്തിയായൊരീയിവൻ
മലയ്ക്കുമാറെഴുത്തുതീർത്തയച്ചതെത്ര വിസ്മയം."

എന്നൊരു പദ്യം വാരിയക്കയച്ചു. ഒടുവിൽ മത്സരം മൂത്തു ശകാരരൂപത്തിൽ ഇരുകൂട്ടരും പദ്യശരങ്ങൾ അയച്ചു തുടങ്ങി,

"ചൂലെന്നുള്ളൊരു വസ്തുവെസ്സകലരും തൊട്ടാൽ കുളിച്ചീടണം
കാലത്തീ വിട്ടവിസ്സി ചൂലു തൊടുവാൻ ചാലേ കുളിച്ചീടണം."

എന്നതു് കാർണവർ വാരിയരെ ഭർത്സിച്ചു് എഴുതിയ ഒരു പദ്യഭാഗമാണു്.

മാവേലിക്കര ബി. എച്ചു്. ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂൾ മുൻഷിയായിരുന്ന ചെറുകോൽ ചിത്രമെഴുത്തുകേശവപിള്ളയുമായും കാർണവർ ഒരു സാഹിത്യസമരം നടത്തി.

ചെറിയനാട്ടുകാരൻ താമരശ്ശേരിൽ പപ്പുപിള്ള എന്നൊരാൾ ചെറുകോൽ ഒരു വീട്ടിൽ സംബന്ധംചെയ്തു താമസിച്ചിരുന്നു. അയാൾ കിട്ടുക്കാരണവരെക്കുറിച്ചു കേശവപിള്ളയോടും, കേശവപിള്ളയെക്കുറിച്ചു് കിട്ടുക്കാർണവരോടും സംസാരിച്ചു. തൽഫലമായി കേശവപിള്ളയുടെ കവിത ഒന്നു കണ്ടാൽകൊള്ളാമെന്നു് ആഗ്രഹിച്ചു് കാർണവർ ഒരു പദ്യം അദ്ദേഹത്തിനയച്ചു. അതിനു മറുപടിയായി കേശവപിള്ള,

"ഭാഷാശ്ലോകസുധാപഗാവലികളുടശ്ശാന്തമാഹ്ലാദപീ-
യൂഷംഭോധയിലീഷലറു വളരെസ്സൂരിശ്വരന്മാരുടെ
ദോഷജ്ഞോത്തമ! ഹന്ത തള്ളി മുഴുകിച്ചീട്ടം ഭവാനീ വെറും
ദോഷച്ചാരുടെ പദ്യകല്ല്യയിലിറങ്ങാനീഹയോ ഹേ! രസം?"

"പക്ഷേ നമ്മുടെ പപ്പുപിള്ള പരമാത്മാ വിട്ടനർഘാത്മാ–
യാക്ഷേപിച്ചു രസിച്ചിടാനവിടെവന്നൻപേരിലെന്തൊക്കെയോ
പക്ഷം നാസ്തിപറഞ്ഞുകാണുമതുതാനല്ലെങ്കിലൊട്ടെങ്കിലും
ദക്ഷതപം കലരാത്തൊരെൻ കവിത കാണ്മാനെങ്ങനെ തങ്ങീടുമോ?"

എന്നിങ്ങനെ ചില പദ്യങ്ങൾ കാർണവക്കയച്ചു. അവ
ന്റ്റ് ഇങ്ങനെ മറുപടി കൊടുത്തു കാർണവർ:

"അഞ്ചൽമാഗ്ഗത്തിലൂടെൻ പ്രിയസഖനെഴുതിക്കുലികൂടാതയച്ച–
ച്ചഞ്ചത്സാരള്യമാളും പദനിരകലിതശ്ലോകവൈശിഷ്ട്യമോത്താൽ
അഞ്ചപ്പുള്ളാഢ്യമുത്തേ! മധു, സിത, ഗുളമദ്ധാക്ഷ, കൽക്കണ്ടമെന്നീ–
യഞ്ചും പിന്നമ്പർ നമ്മുന്നുമിഹ സലാംവെയ്ക്കുമേ തക്കമില്ല."

"പ്രാണസ്നേഹിത! ഞാനുമെന്റെ കവിതാവാമാക്ഷിയും തങ്ങളിൽ
കാണാതല്പരസക്ഷയത്തൊട്ട വസിക്കുന്നോരവസ്ഥാന്തരേ
ഓണത്തോടിടചേന്നൊരഞ്ചുദിവസംചെന്നച്ചനേരം കഴി–
ഞ്ഞാണല്ലോ ഭവദീയപത്രവരവിങ്ങുണ്ടായതും കണ്ടതും."

അപ്പോൾ കേശവപിള്ള,

"ചില വിചികിത്സകളങ്ങേ
നലമിയലും കൃതികളിൽബ്ഭവിച്ചിവനും
വിലസദ്ധ്വപ്രവരനും
ജളത നിസർഗ്ഗം ഭവിച്ചിട്ടുന്നില്ലേ?"

"ഗീർവ്വാണകേരളപദൈകസമാസമത്ര
സർവ്വാദരത്വപരിപാത്രതചേരുമോ ഹേ!"
.....
.....

"ഈ ദിക്കിലാധുനികകേരളകാളിദാസ–
നാധിക്യമുള്ള കവി കേരളവർമ്മദേവൻ
ചോദിക്കിലീദൃശസമാസമശോഭമാണെ–
ന്നാദിക്കുതന്നതുമൻപെഴുമാ മഹാത്മാ."

എന്നിങ്ങനെ ചില പദ്യങ്ങൾ കാരണവക്കയച്ചു. അവ
ന്റ്റുത്തരമായി കാർണവർ,

"മട്ടോലുമുകതിമണി, പൂമയശ്ശയെന്നീ–
മട്ടിൽപ്പുതിച്ചു കൃതി കേരളവർമ്മദേവൻ."
.....

എന്നും മറ്റും കേശവപിള്ളന്റ്റ് എഴുതിയയച്ചു. ഒടുവിൽ

വലിയ വഴക്കായി. വാദം മൂത്തു ശകാരത്തിൽ കലാശിച്ചു.

"ഫൂൽകൃത്വാ സന്തതാഹന്തയൊടഹി മഹാനാഗവിദ്വേഷിയോടായ് പോക്കെത്തുംപോലെ...."

എന്നിങ്ങനെ 'ഫൂ!', 'പോ!' എന്നു തുടങ്ങി നാലു പാദങ്ങളിലേയും ആദ്യക്ഷരങ്ങൾ ചേർത്തു കാർണവർ ശകാരവർഷം ആരംഭിച്ചു. ഇരുകൂട്ടരും മറന്നാക്കും കേൾക്കാൻ കൊള്ളാത്ത വിധത്തിൽ അശ്ലീലമായ ഭാഷയിൽ പദ്യങ്ങൾ എഴുതി അയച്ചു തുടങ്ങി. ഉഭയകക്ഷികളും നിശിതങ്ങളും തീക്ഷ്ണതരങ്ങളുമായ പദ്യശരങ്ങളേറ്റു തളർന്നു. ഒടുവിൽ ബുദ്ധിക്കു പാകം വന്ന രണ്ടുപേരും തമ്മിൽ യോജിച്ചു് വിശ്വസ്തമിത്രങ്ങളായി ഭവിച്ചു.

നമ്മുടെ കവി ചെറുപ്പംമുതല്ലുതന്നെ നല്ല ഒഴുക്കും ഭംഗിയുമുള്ള ഭാഷാപദ്യങ്ങളെഴുതിവന്നു. മലയാളമനോരമ, മലയാളി, സുജനാനന്ദിനി, കവിതാവിലാസിനി, കവനകൗമുദി മുതലായി അക്കാലത്തു പ്രചാരത്തിലിരുന്നമിക്ക പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും ഭാഷാന്തരങ്ങളും സമസ്യാപൂരണങ്ങളും മറ്റും കാണാം.

കാർണവർക്കു് അനേകം സാഹിത്യമിത്രങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ജ്യോതിഷപണ്ഡിതർ പുലിയൂർ പുരുഷോത്തമൻ നമ്പൂരി, സാഹിത്യരസികൻ എം. സി. നാരായണപിള്ള, ചെങ്ങന്നൂർ കെ. എൻ. കൃഷ്ണൻ മൂസ്സതു്, ചെങ്ങഴശ്ശേരിൽ കൃഷ്ണപിള്ള, എരിവെയിൽ ചക്രപാണിവാരിയർ, കുന്നത്തു് സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റി, മൂലൂർ പദ്മനാഭപ്പണിക്കർ, മുരിങ്ങൂർ ശങ്കരൻപോറ്റി, വിലപ്പട്ടത്തു രാഘവൻനമ്പിയാർ, പെരുമ്പാറ വാസുദേവഭട്ടതിരി മുതലായവരാണു് അവർ. അവരിൽ ചിലരുമായി കാർണവർ

കൂടെക്കൂടെ കത്തിടപാട് നടത്തീട്ടുണ്ട്. പുരുഷോത്തമൻ നമ്പൂരിയുമായി സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ കാർണവർക്ക് കൂടുതൽ അടുപ്പമുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടുപേരുമൊന്നിച്ച് കൂടാ ബാ സംബന്ധിച്ച കേസ്സുകൾക്കായി കേവുവള്ളത്തിൽ കൊല്ലത്തേക്ക് പോകുകയും, ആ രാത്രികളിൽ ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും മറ്റുമുണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലുകയും സാഹിത്യപരമായി പലതും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

കാർണവർ പറയത്തക്ക കൃതികളൊന്നും രചിച്ചിട്ടില്ലെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. രുക്മിണീസ്വയംവരം വഞ്ചിപ്പാട്ടും, കവിവൃക്ഷാവലിയുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യകൃതികൾ. മരച്ചീനിമാഹാത്മ്യം, അമാന്തമരണാഷ്ടകം മുതലായ ചില ഖണ്ഡകൃതികളും, അനേകം വാദപ്രതിവാദപദ്യങ്ങളും ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും കീർത്തനങ്ങളുംകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായിട്ടുണ്ട്. ഇവയിലൊന്നുംതന്നെ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധംചെയ്തിട്ടില്ല.

രുക്മിണീസ്വയംവരം സരസമായ ഒരു കൃതിയാണ്. ഭക്തി, ശൃംഗാരം, ഹാസ്യം, വീരം മുതലായ രസങ്ങൾ ഇതിൽ നിപുണമായി നിവേശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കവിവൃക്ഷാവലിയും ഒരു നല്ല കൃതിയാണ്. ഇതിൽ കേരളവർമ്മദേവനെ കേരവൃക്ഷമായും, കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാനെ ചന്ദനമരമായും, കണ്ടത്തിൽ വടുഗീസുമാപ്പിളയെ വട്ടയായും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ഇനത്തിൽ മൂലൂരിന്റെ നടമുഗമാലയും, ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനവന്റെ കവിമുഗാവലിയും, കുന്നത്തു സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റിയുടെയും കാത്തുള്ളിൽ അച്യുതമേനോന്റെയും കവിപുഷ്പമാലയും, കോയിപ്പള്ളിൽ പരമേശ്വരക്കുറുപ്പിന്റെ കവിപക്ഷിമാലയും, വേലത്താന്റേത്തു നാരായണപിള്ളയുടെ വക്കീൽമുഗാവലിയും, വെണ്മണി അച്ഛൻ

നമ്പൂരിയും മറ്റും ചേർന്ന് എഴുതീട്ടുള്ള കവിപകലാവലിയും ഭാഷയിലുണ്ട്.

കേരളവർമ്മദേവന്റെ അന്തേവാസിയായി കാർണവർ സംസ്കൃതം പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നകാലത്ത് ഒരു ദിവസം, "കിട്ടുവിനു കവിതയുണ്ടെന്നു കേട്ടല്ലൊ. ഒരു പദ്യം കേൾക്കട്ടെ" എന്നു് അവിടുന്നു് കല്പിച്ചു. അപ്പോൾ കാർണവർ അല്പസമയംകൊണ്ടു് ഉണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലിയതാണു് 'മരച്ചീനിമാഹാത്മ്യം.' ഇതിലെ പദ്യങ്ങൾ സരസങ്ങളാണു്. ഒരു പദ്യം പകർത്താം.

"ക്ഷാമം നിമിത്തമലയും ജനതയ്ക്കു വേണ്ടും
ക്ഷേമം വരുത്തുവതിനത്സുകനാം ഭവാനെ
ഈ നാട്ടിൽ നാട്ടിയ യശോനിധി ശ്രീവിശാഖ–
ഭൂമീപതിക്കുടയ പുണ്യമവണ്ണ്യമല്ലൊ."

കൃഷ്ണക്കാർണവരുടെ മുക്തകങ്ങളിൽ ചിലതാണു ചുവടേ ചേർക്കുന്നതു്.

കണ്ണൻചിരട്ട പൊടിമണ്ണുകളാൽ നിറച്ചു
തിണ്ണെന്നയത്തിയൊഴിയുന്നഴകാർന്നു കാണ്മാൻ–
കണ്ണും മിഴിച്ചുപരി നോക്കിവസിക്കുമുണ്ണി–
ക്കണ്ണൻ കനിഞ്ഞു കരളിൽക്കളിയാടിടട്ടെ.

ബാലഗോപാലലീലയെ ഇതിൽ കൂടുതൽ സരസമായി വർണ്ണിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

"വെള്ളിച്ചക്രം കടക്കാർ മുതൽപിടി ഖജനാസ്ത്രാപ്പുതൊട്ടീവകക്കാർ
തള്ളിദ്ദൂരത്യജിക്കും തരവഴിയിതരപ്രാണികൾക്കുനെിളപ്പാൻ
കൊള്ളിച്ചൊപ്പിച്ച മന്ത്രിപ്രവരനെ യുമനാഭ്രാതൃഗേഹത്തിലാക്കാൻ
കൊള്ളിക്കില്ലെന്ന വന്നോ ഫണിവരശയനാ! പാണിവിന്യസ്തചക്രം?

വെള്ളിച്ചക്രം നിറുത്തലാക്കിയ മന്ത്രിപ്രവരനെ പാണിവിന്യസ്തചക്രംകൊണ്ടു നിഹനിക്കാൻ ഫണിവരശയനനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിന്റെ ഔചിത്യമെന്തു പറയാം!

കാന്താമോദകരാന്തുല പദസഞ്ചാരത്തിലെത്തിക്കവി–
സ്വാന്താഹ്ലാദമയത്തി നിത്യവിജയശ്രീ പുണ്ട ശോഭിച്ചുടൻ
ഹന്താത്യന്തയശോഭരേണ സരസം സദ്വൃത്തരീത്യാവലീ
സന്താനം കവിതാവിലാസിനി സദാ പാരിൽ ജയിച്ചീടണം.

കവിതാവിലാസിനിമാസികയെ ഉദ്ദേശിച്ചെഴുതിയ മംഗളാശംസാപദ്യമാണിതു്.

ഓട്ടിൽക്കായ്പൊട്ട മാറീട്ടൊരു പനസമരം പണ്ടുപണ്ടേ പണിക്കൻ–
വീട്ടിൽ രാമൻറെ പാട്ടിൽ കരമൊട്ട പുരതോ നില്പതാക്കോ വിലക്കായ്
ചീട്ടിൽത്തട്ടിക്കൊടുത്താനടനവിടെ ബലാൽ കൂട്ടനാം മുട്ടനെത്തി–
ച്ചോട്ടിൽത്താഴത്തങ്ങു വെട്ടിത്തടപുടതുടിനോ കോർട്ടറിക്കോർട്ടിലാക്കി.

അനുപ്രാസബന്ധുരമായ ഈ പദ്യം ഒരു മരംവെട്ടു കേസ്സിനെപ്പറ്റി എഴുതിയതാണു്. ഇതിലെ 'തടപുടതുടിനോ' ശബ്ദത്തിൻെറ സ്വാരസ്യം ഒന്നു വേറെ തന്നെ.

വേഷശ്രീ നല്ല ഭാഷാവിമലത മധുമാധുര്യഗീതം വിശേഷി–
ച്ചീഷദ്ദോഷം പെടാതുള്ളഭിനയരസസമ്പത്തിയിത്യാദിയാലേ
ദോഷജ്ഞശ്രേണി തോഷാൽ കുളകമൊട്ട ബലേഭേഷുഭേഷെന്നു–
ഘോഷി–
ച്ചേഷാ സന്മാർഗ്ഗസന്ദായിനി സഭ വിജയിക്കട്ടെ വാഴ്ത്തട്ടെ ഭൂമൗ.

'സന്മാർഗ്ഗസന്ദായിനി' നാടകസഭയെപ്പറ്റി എഴുതിയ മംഗളാശംസാപദ്യമാണിതു്.

അംഭസ്സമ്പമ്പ! ജൃംഭിച്ചൊഴുകിയുഴുകിയിക്കൊല്ലമോരായിരത്തോ–
ടെൺപത്താമാണ്ടു കന്നിക്കൃഷിവക മുഴുവൻ നഷ്ടമായ്പ്പോയി കഷ്ടം!
കുംഭപ്പവാതപ്രപാലയിലെരിപൊരിയായ്ത്തീർന്ന നട്ടം തിരിഞ്ഞുൾ–
ക്കമ്പം വീണിട്ട കേഴുന്നനവധി ജനതയ്യാരൊരാലംബമയ്യോ!

1080-ാമാണ്ടു് ഒരു വലിയ വെള്ളപ്പൊക്കവും, അതിനെത്തുടർന്നു കഠിനമായ വറൾച്ചയുമുണ്ടാകയാൽ കൃഷിനാശം സംഭവിച്ചു. ആ വിവരത്തിനു് അന്നു ചെങ്ങന്നൂർ താസീൽദാരായിരുന്ന സാഹിത്യരസികൻ എം. സി. നാരായണപിള്ളയ്ക്കു് അയച്ച ഒരു പദ്യമാണിതു്.

വില്ലോലിനാൽ ശിരസി താഡനപൂജചെയ്യാ–
രക്കോമളാകൃതി കലൻ ധനഞ്ജയന്നു്

ചൊൽക്കൊണ്ട പാത്രപതമാത്ര കൊട്ടത്ത സാംബ-
നൽക്കൊണ്ട മുഷ്കകലെയാക്കി വരം തരും തേ.

ചെറുകോൽ ചിത്രമെഴുത്തു കേശവപിള്ളയ്ക്കയച്ച താണ് ഈ പദ്യം.

ചരിത്രനായകൻ ആലാക്കാരിയായ ചക്കി എന്നൊരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം കഴിച്ചു. ഈ സ്ത്രീയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കേശവക്കാർണവർ, രാഘവക്കാർണവർ എന്നു രണ്ടു പുത്രന്മാരും, പാവ്വതിയമ്മ, കാർത്യായനിയമ്മ, കല്യാണിയമ്മ എന്നു മൂന്നു പുത്രിമാരുമുണ്ടായി.

സൂര്യപുരുഷൻ 1094-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 12-ാം തീയതി പരലോകപ്രാപ്തനായി. മരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് 53 വയസ്സുണ്ടായിരുന്നു.

മൂല്ലൂർ പത്മനാഭപ്പണിക്കർ തന്റെ കവിരാമായണത്തിൽ,

"മടവടിപണിയും നൽ പദ്യസംഘങ്ങളാലേ
കൊടിയവതുടെ ചിത്തേ കൗതുകോൽകർഷമേകി
ഇടവമമെഴുന്നാക്കൃഷ്ണപിള്ളാഭിധാനൻ
പടയിൽ മുതിരുവോർതൻ കാലനാം കാലനേമി."

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ, സാഹിത്യരംഗത്തിൽ ഒരു കാലനേമിതന്നെയായിരുന്നു കാർണവർ.

വൈക്കം രാമൻപിള്ള

ഭാവനാശക്തിയും വാസനാബലവും പാണ്ഡിത്യവും ഉള്ള ഒരു കവിയായിരുന്നു വൈക്കം രാമൻപിള്ള. "രാമൻപിള്ളയുടെ കവിതയെക്കുറിച്ച് എനിക്ക് എന്റെ കവിതയെപ്പോലുള്ള ബഹുമാനമുണ്ട്" എന്നു കേരളവർമ്മ ദേവന്റെയും, "രാമൻപിള്ളയുടെ കവിത പ്രഥമകക്ഷ്യയിൽ പെടുന്നതല്ലെങ്കിലും ചില അവസരങ്ങളിൽ അതിനടുത്ത പടിയിൽ നില്ക്കും" എന്നു് മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെയും പ്രശംസയ്ക്ക് അദ്ദേഹം പാത്രീഭൂതനായി. പക്ഷേ, രാമൻപിള്ള അർഹിച്ചിടത്തോളം പേരും പെരുമയും അദ്ദേഹത്തിനു സമ്പാദിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. കവിയശസ്സിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അനാസ്ഥയാണ് അതിനുള്ള മുഖ്യകാരണം.

1054-ാമാണ്ടു തുലാമാസത്തിൽ അത്തം നാളിൽ വൈക്കം താലൂക്കിൽ ചെമ്മനത്തുകരയിൽ ഏളന്താശ്ശേരി വീട്ടിൽ രാമൻപിള്ള ജനിച്ചു. അച്ഛൻ വയലൂർ പാമ്പത്തു വീട്ടിൽ ആദിപദ്മനാഭപിള്ളയും, അമ്മ പാവ്വതിഅമ്മയുമായിരുന്നു. നെല്ലിപ്പുള്ളിവീട്ടിൽ ഗോവിന്ദപ്പണിക്കരുടെയും കുറുമ്പാലിവീട്ടിൽ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെയും അടുക്കൽ സംസ്കൃതത്തിലെ ആദിപാഠങ്ങൾ പഠിച്ചു. പിന്നീട്, പുത്തൻപുരയിൽ ആദിത്യവർമ്മ നമ്പ്യാതിരിയുടെയും ആയാംകുടി മലയിലാശാന്റെയും ശിഷ്യനായി സംസ്കൃതത്തിലെ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുകയും, അശ്രാന്തമായ പരിശ്രമം നിമിത്തം അചിരേണ ആ ഭാഷയിൽ അടിയുറച്ച വൈദുഷ്യം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. മലയിലാശാനോട്

പ്രധാനമായി ആയുർവ്വേദമാണ് അഭ്യസിച്ചത്. ആ ശാസ്ത്രത്തിൽ പിള്ളയ്ക്ക് അഗാധമായ അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നു. കവടിക്രിയ കൂടാതെയാണ് അദ്ദേഹം ജാതകം നിർമ്മിച്ചുവന്നത്.

രാമൻപിള്ള വൈക്കം സർക്കാർ മലയാളം പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചു് അന്നത്തെ പബ്ലിക് പരീക്ഷയിൽ വിജയംനേടി. അനന്തരം അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. വൈക്കം, മുളങ്കുളം, ചെമ്പു്, ചേർത്തല മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അദ്ധ്യാപകനായി ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സഹായാദ്ധ്യാപകന്മാരുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും നാട്ടുകാരുടെയും അളവറ്റ പ്രീതിക്കും ബഹുമാനത്തിനും പാത്രീഭൂതനായി. അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിലിരിക്കുമ്പോൾ 1074-ൽ അദ്ദേഹം മജിസ്ട്രേട്ട് പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. പിന്നീട് ഒരു ക്രിമിനൽ വക്കീലായി വ്യവഹരിച്ചു തുടങ്ങി. അഭിഭാഷകവൃത്തിയിൽ നല്ല പേരെടുത്ത ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു രാമൻപിള്ള.

1090-ാമാണ്ടു മുതൽ മിക്കവാറും ഒരു സന്ന്യാസിയുടെ ചര്യയാണ് രാമൻപിള്ളയ്ക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നതു്. ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ ആസ്ഥ തീരെ കുറഞ്ഞു അദ്ദേഹത്തിന് ആത്മീയ വിഷയങ്ങളിലായി അഭിനിവേശം. സമയത്തിൽ ഭൂരിഭാഗവും ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങൾക്കായി വിനിയോഗിച്ചുവന്നു. ആദ്ധ്യാത്മികശക്തിയുടെയോ, ഉപാസനാബലത്തിന്റെയോ, അനിർവ്വചനീയമായ ഏതോ സിദ്ധിയുടെയോ ഫലമായി ആവശ്യംപോലെ മഴ പെയ്യിക്കുക, നിറുത്തുക മുതലായ ചില അത്ഭുതകർമ്മങ്ങൾ അദ്ദേഹം നടത്തിവന്നു. തൃശ്ശിവപേരൂർ, കാർത്തികപ്പള്ളി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു് ആവശ്യക്കാർ വന്നു് അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു പോയി യഥാകാലം മഴയില്ലാ

തെ വറണ്ടുകിടക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ മഴ പെയ്യിച്ചതായിക്കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

വൈക്കം സന്മാർഗ്ഗപോഷിണിസഭയുടെ എല്ലാ വാർഷികയോഗങ്ങളിലും രാമൻപിള്ള കവിത എഴുതി വായിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. വൈക്കത്തുവെച്ചു 1086-ൽ നടത്തപ്പെട്ട ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ കാര്യദർശിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. പ്രസ്തുത സഭയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ട കവിതാപരീക്ഷയിൽ സമ്മാനാർഹനാകത്തക്കവണ്ണം അദ്ദേഹം വിജയം നേടി.

സദ്ഗുരു, ഭാഷാപോഷിണി, ഗുരുനാഥൻ, ആത്മപോഷിണി, ദക്ഷിണദീപം കവനകൗമുദി മുതലായ മാസികകൾക്കും മറ്റും പിള്ള പ്രൗഢങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾ സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ചരിത്രനായകൻ ഒരു സരസകവിയായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിനു് അനേകം ഉത്തമ സാഹിത്യമിത്രങ്ങളെ ലഭിക്കുന്നതിനിടയായി. കേരളവർമ്മദേവൻ, കവിതിലകൻ പന്തളം കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ, മഹാകവി ഉള്ളൂർ, വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ, കെ. പി. കറുപ്പൻ, അമ്പലപ്പുഴ മാധവപ്പൊതുവാൾ, വൈക്കം പരമേശ്വരൻപിള്ള ഇവരാണു് അവരിൽ പ്രമുഖന്മാർ. രാമൻപിള്ളയുടെ ബഹിശ്ചരപ്രാണനായിരുന്നു വടക്കുംകൂർ. രാമൻപിള്ള വൈകിട്ടു കച്ചേരിവിട്ടു പോകുമ്പോൾ പതിവായി വടക്കുംകൂറിന്റെ വസതിയിൽ കയറാറുണ്ടായിരുന്നു. സംഭാഷണം സാഹിത്യവിഷയകമായിരിക്കും. രാമൻപിള്ള അഭിഭാഷകവൃത്തി ആരംഭിച്ച കാലത്തു് വൈക്കം മജിസ്ട്രേട്ടായി സ്ഥലം മാറിവന്ന മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ സാഹചര്യം പിള്ളയുടെ സാഹിതീജീവിതത്തെ കൂടുതൽ രസകരവും പ്രയോജനപ്രദവുമാക്കിത്തീർത്തു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൈസർഗ്ഗികമായ കവനകലാകൗശലത യെപ്പറ്റി ഉള്ളൂർ മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കഥാസരിത്സാഗരം, ക്ഷേമേന്ദ്രകൃതികൾ ഇവയോട നമ്മുടെ കവിക്കു സവിശേഷമായ പ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ക്ഷേമേന്ദ്രനെക്കുറിച്ച് ഒരു ഗദ്യപ്രബന്ധംതന്നെ അദ്ദേഹം നിബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പിള്ളയുടെ ഗദ്യരചനയിലും പദ്യരചനയിലും ഒന്നുപോലെ പാടവമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്യങ്ങൾക്കുള്ള ആസ്വാദ്യത ഒന്നു വേറെതന്നെ. അവയിൽ നീരൽത്തകശബ്ദങ്ങൾ കുറയും. മിക്ക പദ്യങ്ങളും അയത്നലളിതങ്ങളും, അകൃത്രിമരമണീയങ്ങളുമാകുന്നു. പദങ്ങളുടെ പരസ്പരമുള്ള പരമമായ സ്നിഗ്ധതയിൽ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളച്ചുകെട്ടോ, വലിച്ചുനീട്ടോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്യങ്ങളിൽ കാണുകയില്ല. പിള്ളയുടെ ശബ്ദാർത്ഥങ്ങൾ രണ്ടിലും ഒന്നുപോലെ സ്വാധീനതയും പ്രതിപത്തിയുമുണ്ടായിരുന്നു. ചില പദ്യങ്ങളിലെ ശബ്ദപ്രവാഹം വിശങ്കടമാകുന്നു. മിക്ക പദ്യങ്ങളിലും കവിയുടെ കല്പനാചാതുര്യവും ഭാവനാശക്തിയും പ്രതിഭാവിലാസവും പ്രതിഫലിച്ചു കാണാം. ചില പദ്യങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ഭാവുകന്മാർ ആഹ്ലാദഭരിതരായി 'ബലേ! ഭേഷ്!' എന്നു സശരീരകമ്പം ഉദീരണം ചെയ്യുപോകും. ഇതര കൃതികളിൽ പ്രായേണ ദൃശ്യമാകാത്ത അനിവ്വാച്യമായ ആത്മവീര്യമാണ് അങ്ങനെ പറയാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്.

നമ്മുടെ കവി, സ്വതന്ത്രമായും ഭാഷാന്തരമായും മുപ്പതിലധികം കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ 'നാല്വഭാഷാന്തരങ്ങ'ളും, 'സഹസ്രകലശം ശീതങ്കൻതുള്ള'ലും മാത്രമേ പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. മറ്റു

ള്ളവ അനേകം പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും വിപ്ര കീർണ്ണങ്ങളായിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ പ്ര ധാനങ്ങളായവയാണ് അടിയിൽ കുറിക്കുന്നത്: (1) നാല്വ ഭാഷാന്തരങ്ങൾ, (2) ഒരു പ്രഭാതം, (3) കോളകൊണ്ട വേമ്പനാട്ടുകായൽ, (4) ചിത്തിരതിരുനാൾ തിരുവവതാ രം, (5) ശരൽകാലചന്ദ്രൻ, (6) ഭരതന്റെ മാൻകിടാവു്, (7) മൂക്കുകണ്ണാടി, (8) സഹസ്രകലശംതുള്ളൽ, (9) ശ്രീ മൂലാഭരണം, (10) ജീവിതബോധം, (11) ദേവീസ്തവം, (12) ശ്രീഭ്രതനാഥോദ്ഭവം, (13) ജീവിതസാരം, (14) ശിവപാദാദികേശാന്തസ്തോത്രം, (15) ഗുരുത്വം, (16) ഗ്രീഷ്മവേള, (17) കുവലയാനന്ദം (തർജ്ജമ), (18) തീരാത്ത നഷ്ടം, (19) ഭക്തി, (20) ഒരു ഭക്തന്റെ ആവലാതി, (21) പുലയമാടം.

രാമൻപിള്ളയുടെ സ്വതന്ത്രകൃതികളേക്കാൾ ഭാഷാ ന്തരകൃതികൾക്ക് എന്തോ അനിർവ്വചനീയമായ ഒരു വൈ ശിഷ്ട്യമുണ്ട്. അവ സ്വതന്ത്രകൃതികളാണെന്നേ വായന ക്കാക്കു തോന്നുകയുള്ളു. കഴിവുള്ളിടത്തോളം ഭാഷാപദ ങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു് ലളിതവും ഹൃദ്യവുമായ രീതിയിൽ സംസ്കൃതപദ്യങ്ങൾ ഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ണ്ടായിരുന്ന സാമർത്ഥ്യം അന്യാദൃശമാണു്. ഏതു തരത്തിൽ ഭാഷപ്പെടുത്തിയാൽ ആശയം അനുവാചകക്കു ക്ലേശം കൂടാതെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമോ ആ തരത്തിൽ ഭാഷ പ്പെടുത്തുകയല്ലാതെ, വൃത്താനുവൃത്തം, പദാനുപദം എന്നും മറ്റും പറയാറുള്ള വിവർത്തനരീതി പിള്ള അംഗീകരി ച്ചിരുന്നില്ല. സമഗ്രവും വിശദവുമായ ആശയാവിഷ്കരണ മാണു് വിവർത്തനവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമ ലക്ഷ്യം. അതിനു പറ്റിയ ശൈലി അദ്ദേഹത്തിനു് അധീ നമായിരുന്നു. ഭാഷാന്തരപദ്യങ്ങളിൽക്കൂടിയും സ്വരവ്യഞ്ജ

നങ്ങൾക്ക് ഐകരൂപ്യം വരുത്തി, ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ പിള്ള ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. അനുപ്രാസം മുതലായ മറ്റു ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളും പ്രസ്തുത കൃതികളിൽ കാണാൻ പ്രയാസമില്ല.

മേൽ പ്രസ്താവിച്ച വസ്തുതകൾക്കെല്ലാം 'നാലു ഭാഷാന്തരങ്ങൾ' ഉത്തമനിദർശനമാണ്. കവിതിലകൻ പന്തളം കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ എന്തു പറയുന്നു എന്നു നോക്കുക: "ആകപ്പാടെ 1100-ൽപരം പദ്യങ്ങൾ അടങ്ങിയതും, ഭാഷാഭഗവതിക്കു വിശേഷഭൂഷണമായിത്തീരുന്നതുമായ ഈ പുസ്തകത്തെ സജ്ജനസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നതിനിടയായതിൽ എനിക്കു ചരിതാർത്ഥതയ്ക്കു വകയുണ്ട്." മഹാകവി ഉള്ളൂരും ഏതുൽകൃതിയെ വളരെ ശ്ലാഘിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൊതുവേ നോക്കുമ്പോൾ രാമൻപിള്ളയുടെ കൃതിസഞ്ചയത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയം 'നാലു ഭാഷാന്തരങ്ങ'ളാണെന്നതന്നെ പറയണം.

ചതുർദാരികാചരിതം, ഉപദേശശതകം, ദൃഷ്ടാന്തകലികാശതകം, അന്യാപദേശശതകം ഇവയുടെ വിവർത്തനങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. 1088-ൽ ചിത്തിരതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ തിരുവവതാരസ്മാരകമായിട്ടാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്. ചതുർദാരികാചരിതത്തിൽ മൂന്ന് അദ്ധ്യായങ്ങളും 818 പദ്യങ്ങളുമുണ്ട്. കഥ സംക്ഷേപിച്ചെഴുതീട്ടേയുള്ളൂ. ക്ഷേമേന്ദ്രന്റെ ബൃഹത്കഥാമഞ്ജരിയിലെ അഞ്ചാമത്തെ ലംബകമാണ് ചതുർദാരികാചരിതം.

രീതി കാണിക്കാൻ പ്രസ്തുത കൃതിയിൽനിന്നു ചില പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

അരുണന്റെ കഠോരരശ്മിയാൽ നി-
ഷ്ഠുരണം വെയ്യു തപിച്ചിട്ടന്ന കാട്ടിൽ

തരുപാളികൾ കാറിലാഞ്ഞുലഞ്ഞി-
ട്ടരുളുന്നു പല ചാമരപ്രഭാവം.

കൊണ്ടാടി വെട്ടാൻ കനകപ്രഭേതി
വണ്ടാറണിപ്പുടിയെദ്ധരാപൻ
കണ്ടാൽ ഘനംചേന്നൊരു മിന്നൽപോൽ കൽ-
ക്കണ്ടാധരീമൗലി ലസിച്ചിരുന്നു.

വഴി തെല്ലു കടന്നിട്ടന്നൊളന്നാ-
വഴിയേ വാരിദമായ രാക്ഷസേന്ദ്രൻ
മിഴിയാത്ത കറുത്ത മിന്നലാം നാ-
ക്കൊഴിയാതങ്ങനെ നീട്ടി വന്നടുത്തു.

ഉയരം ലഘുവിന്നു നല്ലിയും നി-
ർദ്ദയമായ്ത്താഴ്ന്ന ഗുരുക്കളിൽക്കൊടുത്തും
നിയതം വിധികൃത്യമെന്നപോലുൾ-
ഭയമേറിപ്പെരുമാറി ചണ്ഡവാതം.

ദ്വിതീയപദ്യത്തിലെ 'ധരാപനെ' ധരേശനാക്കിയാൽ അസുഖം കുറയുമെന്നു തോന്നുന്നു. 'കൽക്കണ്ടാധരി'യിലെ കൽക്കണ്ടത്തേയും, 'നാക്കൊഴിയാതങ്ങനെ' എന്നതിലെ നാക്കിനേയും വെട്ടിമുറിക്കേണ്ടിയില്ലായിരുന്നു!

ഉപദേശശതകത്തിന്റെ മൂലഗ്രന്ഥകാരൻ ഗ്രമാനിയാണു്. അതിലെ ഓരോ പദ്യത്തിലും ഓരോ ദൃഷ്ടാന്തം മുഖേന ഓരോ തത്വം ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു പദ്യം മുദ്ധരിക്കാം:

ശ്രീരാഘവപ്രിയയെയന്നു വനത്തിൽനിന്നു
ചോരാധമൻ ദശമുഖൻ ബത! കട്ടെടുത്തു
വാരാന്നിധിക്കതിലുദിച്ചു ബന്ധനാത്തി-
യാരാകിലും ഖലസമീപമിരുന്നിടൊല്ലാ."

കുസുമദേവകൃതമാണു ദൃഷ്ടാന്തകലികാശതകം. ഇതിൽ ഓരോ തത്വം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടു്, അതിനു ദൃഷ്ടാന്തം കാണിച്ചിരിക്കുന്നു; ഉപദേശശതകത്തിൽ മറിച്ചും. തർജ്ജമയിൽ പ്രാസനിബ്ബന്ധമില്ല. മൂലത്തോടുകൂടി മൂന്നു നാലു പദ്യങ്ങൾ പകർത്താം.

മൂലം

ശിവസ്മരണമേവൈകം സംസാരാന്തകനാശനം
ഘനൗഘോ ഘോരദാവാഗ്നിനിർവാപണപടുർഭവേത്.

ഭാഷ

ശിവസ്മരണയാൽത്തന്നെ കൊല്ലാം സംസാരകാലനെ
മഴയാൽ വലുതാം കാട്ടുതീ നശിക്കുന്നു സർവദാ.

മൂലത്തിലെ 'ഘനൗഘ'ത്തിനു മേഘസമൂഹമെന്നല്ലേ അർത്ഥം? 'സർവദാ' മൂലത്തിലുള്ളതല്ല.

മൂലം

സ്വഭാവം ന ജഹാത്യേവ സാധുരാപദ്ഗതോപി സൻ
കർപ്പൂരം പാവകസ്പൃഷ്ടം സൗരഭ്യം ലഭതേ തരാം.

ഭാഷ

സ്വഭാവം വിട്ടകില്ലാപൽഗതനെന്നാലുമുത്തമൻ
കർപ്പൂരവാസനയ്ക്കുണ്ടോ ലോപം പാവകസംഗമാത്.

കർപ്പൂരം കത്തിച്ചാൽ വാസന കൂട്ടുമെന്നാണു മൂലത്തിൽ പറയുന്നതു്. എന്നാൽ വിവർത്തകൻ പറയുന്നതു കർപ്പൂരം കത്തിച്ചാൽ വാസന കുറയുകയില്ലെന്നാണു്.

മൂലം

ദുർഗദേശം പ്രവിഷ്ടോ ഹി ശൂരോഭ്യേതി പരാഭവം
ഗാഢപങ്കനിമഗ്നാംഗോ മാതംഗോപ്യവസീദതി.

ഭാഷ

ദുർഘടത്തിലകപ്പെട്ടാൽ ശൂരനുമുരം കുഴങ്ങുമേ
കുംഭീരനും ചെളിക്കുള്ളിൽ താണാലാപന്നനല്ലയോ?

ശൂരശബ്ദം മൂലത്തിൽ ഏകവചനമാണു്; ഭാഷയിൽ ബഹുവചനവും. മൂലത്തിലെ ഗാഢശബ്ദം ഭാഷയിൽ കാണുന്നില്ല.

മൂലം

ധനാശയാ ഖിലീകാരഃ കസ്യനാമ ന ജായതേ
ദുരാശാമിഷലോഭേന വധ്യതേ ഖേചരഃ ഖഗഃ

ഭാഷ

അത്യാശകൊണ്ടു മർത്ത്യന്മാക്കത്യാപത്തു ഭവിച്ചിട്ടും
വലയിൽപ്പെട്ടപോം മാംസം മോഹിക്കുന്ന വിഹംഗമം.

'ധനാശകൊണ്ടു് ആക്കാണു നാശമുണ്ടാകാത്തതു്?' എന്നാണു മൂലത്തിലെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിന്റെ അർത്ഥം. അതിനു തർജ്ജമയിൽ വരുത്തിയിരിക്കുന്ന മാറ്റം നോക്കുക! 'ദുരാൽ,' 'ഖേചരഃ' എന്നീ പദങ്ങൾ തർജ്ജമയിൽ വിട്ടിരിക്കുന്നു. മൂലത്തിൽ ഇവ സാകൂതം പ്രയുക്തങ്ങളാണു്. മാംസം മോഹിക്കുന്ന പക്ഷി വധിക്കപ്പെടുന്നു എന്നേ മൂലത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ, തർജ്ജമയിൽ, എങ്ങനെയാണു വധിക്കപ്പെടുന്നതെന്നു വിശദമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഭട്ടവീരേശ്വരവിരചിതമായ ഒരു കൃതിയാണു് അന്യാപദേശശതകം അഥവാ അന്യോക്തിശതകം. നീലകണ്ഠദീക്ഷിതരുടെ അന്യാപദേശശതകത്തെ ഏതൽ കൃതി ചില ദിക്കിൽ അതിശയിക്കുന്നില്ലയോ എന്നു സംശയിച്ചുപോകുന്നു. അത്രയ്ക്കു പ്രൗഢസരസങ്ങളാണു് ഇതിലെ പദ്യങ്ങൾ. വിവർത്തനം എങ്ങനെയിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കാം.

മൂലം

ക്ഷുഷ്ണാസ്മംപ്രതി നിർഘൃണാസ്മ ഇതോ നാലോക്യതേ ജീവനം
ഭ്രഷ്ടഃ കാപി ന വാപികാപി നിതരാം ജാതാവിലം പല്വലം
ഗ്രീഷ്മോയം സമുപാഗതോസ്തി ബഹുശോ വാചാലതാം മുഞ്ച രേ!
മന്ദം സഞ്ചല ഭേകശാബ! സമൃതഃ കാലഃ കരാലോ മഹാൻ.

ഭാഷ

ആറെല്ലാമൊരുപോൽ വരണ്ടു ജലലേശംപോലുമാഹന്ത! കാ-
ണാറില്ലാശു കുളങ്ങളും പൊടിമണൽപ്രായങ്ങളായ്ക്കേവലം
കാറില്ലാതെ കഠോരരൂപനിഹ വേനൽക്കാലമാം കാലനും-
ക്കുറില്ലാതെ വരുന്നു ഹന്ത! തവളക്കുഞ്ഞേ! ചിലയ്ക്കുണ്ട നീ.

ലളിതമധുരമാണു് ഈ വിവർത്തനം. മൂലത്തിലെ 'മന്ദം സഞ്ചല' എന്നതിന്റെ ഭാഷ കാണുന്നില്ല. 'കാ—

ണാറില്ല' എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ അസുന്ദരങ്ങളാണ്. ആഹ, ആഹന്ത, ഹന്ത, ഇഹ എന്നീ നിരർത്ഥകപദങ്ങൾ വർജ്ജിക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

മൂലം

ക്ഷീരാംഭോനിധികന്യകാ മധുരിപോർവക്ഷഃസ്ഥലസ്ഥായിനീ
ശീതാംശോർഭഗിനീ ജഗത്ത്രയജനിഃ കിഞ്ചാധികാ തേ സ്തുതിഃ
ഏതൈകൈകം വചനാതിഗം ജലധിജേ! സർവം വിജാനീമഹേ
ചാഞ്ചല്യം യദിനാമ ചേന്നഹി ഭവേദേകം കലങ്കാസ്പദം.

ഭാഷ

പാലാഴിക്കൊരു പുണ്യസന്തതി മുരാരിക്കുത്തമപ്രേയസീ
പ്രാലേയാംശു സഹോദരീ നിഖിലലോകങ്ങൾക്കു നീയീശ്വരീ
ആലോചിക്കിലിതൊക്കെ നന്നു മലർമകേ! നിൻ കളങ്കത്തിനി–
ക്കാലം നിൻനെറികേടുമാത്രമിവിടെക്കാണുന്നു ഞാൻ കാരണം.

ഈ തർജ്ജമ അക്ലിഷ്ടമനോജ്ഞമാണ്. മൂലത്തിലെ ആശയം മുഴുവൻ ഭാഷയിൽ സ്ഫുടികസ്സുടമയായി പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്.

മൂലം

നാസൗ പശ്യതി മാലതീം നഹി മനാക് പ്രോദ്യന്മാലംബതേ
ചഞ്ചൽചമ്പകകോരകേഷു കുരുതേ മോദം ന മല്ലീകുലേ
സ്മാരംസ്മാരമുദാരകേസരലതാം നാലോകതേ പദ്മിനീം
ക്ഷാമഃ കിന്തു മധുവ്രതോയമധുനാ ഗുഞ്ജന്നുഹർഭ്രാമ്യതി

ഭാഷ

നോക്കുന്നില്ലിവനിന്നു മാലതിയെയും മന്ദസ്മിതാർദ്രാദരം
പൂക്കും മല്ലിയെയും പ്രസന്നരുചിയാം ചമ്പകംതന്നെയും
ഓക്കുന്നില്ല സരോജകേസര ചമത്കാരത്തെയും കഷ്ടമി–
പ്പോക്കില്ലാത്തൊരു പുണ്യഹീനനളി മൂളിക്കൊണ്ടു മണ്ടുന്നിതാ.

തർജ്ജമ നന്നായിട്ടുണ്ട്. മൂലത്തിൽ പദങ്ങൾ കിടക്കുന്ന മുറയ്ക്കുള്ള ഭാഷപ്പെട്ടത്തിയിരിക്കുന്നതു്. മൂലശ്ലോകത്തിന്റെ ആശയത്തെ മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് കവി സ്വന്തമായി എഴുതിയതാണെന്നു തോന്നും ഈ തർജ്ജമ വായിച്ചുനോക്കിയാൽ.

ശബ്ദാർത്ഥാലങ്കാരരുചിരമായ ഒരു കൃതിയാണ് ശ്രീഭ്രതനാഥോദ്ഭവം പാന. ഇതിൽ ഉദ്യാനവർണ്ണനം, മോഹിനീവർണ്ണനം മുതലായവ അത്യന്തം ചമത്കാരജനകങ്ങളാണ്. മോഹിനിക്കു് ഋതുക്കളോടും മാസങ്ങളോടും നവഗ്രഹങ്ങളോടും കിഷ്കിന്ധയോടും, പാണ്ഡവസേനയോടും മറ്റും ശ്ലേഷവൈചിത്ര്യത്താൽ ഔപമ്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉൽപ്രേക്ഷ, മാലോപമ, രൂപകം, സസന്ദേഹം, വിരോധാഭാസം മുതലായവയാണ് ഇതിലെ മറ്റു് അലങ്കാരങ്ങൾ. ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദികളുടെ ശ്രീഭ്രതനാഥസ്തുതി, ഭക്തിരസകല്ലോലിതമാകുന്നു. താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികൾ മോഹിനീവർണ്ണനഘട്ടത്തിലുള്ളവയാണ്. ഷഡ്ഋതുക്കളെ ഇവിടെ സരസമായി ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

"വാസന്തീ മധുമാധുര്യസാരത്തിൻ
വാസം തേടി വിലസുന്ന മൃദാംഗി
ഊഷ്മള മണിഭൂഷണദീപ്തിയാൽ
'ഗ്രീഷ്മ'വേളതൻ സാദൃശ്യമാണ്ടവൾ.

ഹർഷദമായ പൂന്തനുകാന്തിയാൽ
'വർഷ'കാലപ്രവൃത്തി വഹിച്ചവൾ.
നീരദരുചി തിങ്ങി പ്രസന്നമാം
'ശാരദാം'ബരംപോലെ മനസ്വിനി
ആനനാഭയാൽ പദ്മനാശത്തിൻറെ
മാനമാം 'ഹേമന്ത'വിലാസിനി
താമരവളയംപോലെ മൃദാംഗ
കോമള 'ശിശിരതപം' കലർന്നവൾ."

താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന വരികളിലെ ശ്ലേഷപ്രയോഗം നോക്കുക:

"സുഗ്രീവസ്ഥാനശോഭയും മേനികൊ-
ണ്ടുഗ്രജാതിയാം താരാംഗദാദിയും
ആഗ്രഹംപോൽ വഹിക്കുന്നൊരസ്സുതി
വ്യഗ്രഹീനയാം കിഷ്കിന്ധയായ്വരാം."

ഭീമചേതസ്സിനാമോദമേകിടും
ശ്രീമദർജ്ജുനമന്ദസ്മിതാഞ്ചിതാ

കണ്ണസാന്നിധ്യനേത്രങ്ങൾകൊണ്ടവൾ
പാണ്ഡവരുടെ സേനയോ സുന്ദരി?"

രണ്ടാമത്തെ ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ 'മൂകപഞ്ചശതി'യിലെ,

"സാഹായ്യകം ഗതവതീ മുഹരർജ്ജുനസ്യ
മന്ദസ്മിതേന പരിതോഷിത ഭീമചേതാഃ
കാമാക്ഷി! പാണ്ഡവചമൂരിവ താവകീനാ
കൃഷ്ണാന്തികം ചലതി ഹന്ത! കടാക്ഷലക്ഷ്മീഃ"

എന്ന സരസപദ്യത്തിന്റെ അനുരണനം വായനക്കാക്കു ശ്രവിക്കാൻ കഴിയും. മേല്പദ്ധരിച്ച പംക്തികൾ അഭംഗ ശ്ലേഷത്തിനു് ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. ഇനി, സഭംഗശ്ലേഷത്തിനു് ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം:

"നന്മയിലുണ്ടു കേളീവനത്തിങ്കൽ
നന്മയിലുണ്ടു നുത്തമാടീടുന്നു."

"സാരസത്തിൻ നിരകളും പൂമധു–
സാരസത്തിൻനിര പൂണ്ടു നില്ക്കുന്നു."

"ധീരസം വാനൊഴുകുമവയേതു
ധീരസംവാദികൾക്കുമസംശയം."

സസന്ദേഹാലങ്കാരത്തിനുകൂടി ദൃഷ്ടാന്തം ഉദ്ധരിക്കാം:

"ശൃംഗാരക്കടൽ പൊറു പൂണ്ടുവോ?
ഗംഗാമധ്യത്തിൽ തേൻ തുകും പത്മമോ?
കാനനാഭ കലർന്ന പൂമങ്കയോ?
മീനകേതനപുണ്യസങ്കേതമോ?
ഇത്രിലോകമഹാവശ്യദേവതാ–
പുത്രിയോ? സുഖത്തിൻ ജനയിത്രിയോ?
കാന്തിധാരാജലധികല്ലോലത്തിൽ
നീന്തിട്ടും രാജഹംസത്തരുണിയോ?
നാരിമാർകുല പുണ്യനീരാഴിയിൽ
പാരിജാതഫലമൊന്നയന്നതോ?
സേചനാധിക സംശുദ്ധി കൈവന്ന
ലോചനാമൃസൗന്ദര്യപുഷ്ടിയോ?
മാണിക്യമയപ്രാസാദമന്ദിര–
ശ്രേണിക്കുള്ളിലേ സപ്തദീപാഭയോ?"

ഈ വണ്ണനം മോഹിനീവണ്ണനഘട്ടത്തിലുള്ളതാണ്. ഇരയിമ്മൻതമ്പിയുടെ "ഓമനത്തിങ്കൾക്കിടാവോ?" എന്നു തുടങ്ങുന്ന താരാട്ടിനെ ഈ പംക്തികൾ സ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

"ശുദ്ധനാം സ്വാമിയോത്തില്ലഹോ! കാമ–
ബദ്ധരായാൽ കഥയെന്തു ചൊല്ലുവാൻ."

എന്നിങ്ങനെയുള്ള ലോകോക്തികളും,

"കണ്ണുകളതു കാണുവാനായിര–
ക്കണ്ണനും പോരാ പിന്നെയോ മുക്കണ്ണൻ?"

എന്നിങ്ങനെയുള്ള പൊടിക്കൈകളും,

"ചാരാചര്യജഗത്താം മരത്തിൻറെ
വേരായി നില്പും സുകൃതസ്വരൂപമേ!
സാരാസാരവിവേകം സാധുക്കളിൽ
ധാരാളം ദാനംചെയ്യുന്നൊരീശ്വരാ!

വൈരാഗ്യാനന്ദരത്നാകരക്കര–
ക്കാരായോക്കു ദയാമൃതദായകാ!
ശ്രീരാജിക്കുന്ന മോക്ഷമകരന്ദ–
ധാരാവാഹിയായുള്ള കൽഹാരമേ!

സാരാദ്വൈതമഹാമരത്തിൻ മീതേ
വാരായക്കൊമ്പിൽ നില്പുന്ന പകമേ!
സ്ഫാരാമോദപ്രവാഹപ്പെരുപ്പാണ്ട
പാരാവാരപ്പുപുണ്യബീജമേ!"

എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രാസപ്രയോഗങ്ങളും ഈ കൃതിയെ അലങ്കരിക്കുന്നുണ്ട്.

"ഒരു പ്രഭാതം" രാമൻപിള്ളയുടെ പ്രഥമകൃതിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ചുവടെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന പദ്യങ്ങൾ അതിലുള്ളവയാണ്.

സ്വാഹാജാരൻ സുമാസ്ത്രക്കെട്ടതി കുമുദിനിപ്പെണ്ണിനില്ലാതെയാക്കാ–
നാഹാരം നിദ്രയെന്നീവക മുഴുവനുപേക്ഷിച്ചു മേളിച്ചു രാവിൽ
മോഹാലസ്യത്തൊടിപ്പോളുടൽ വിളറി വളഞ്ഞാഭ തീരെക്കുറഞ്ഞി–
ട്ടാഹാ! ഘോരം ക്ഷയത്തിൻ പരുഷതയിലകപ്പെട്ട മങ്ങുന്ന മന്ദം.

പൂക്കുന്നോ ചമ്പകപ്പൂമരമുദയഗിരിപ്രാന്തദേശത്തിൽ വീഴും
പൂക്കുന്നോ പാണ്ഡ്യദേശാബലകളുടെ മുഖത്തിന്നെഴും മഞ്ഞളിപ്പോ?
ചോക്കുന്നു പൂവ്വദിക്കാസകലമകലുഷം പുണ്യപൂർണ്ണാത്മകക്കു–
ണ്ടാക്കുന്നു മോദമക്കൻ തിരുവടി രഥമേറുന്ന ഘോഷങ്ങളാവാം.

രണ്ടിലെയും അലങ്കാരഭംഗി നോക്കുക! ദ്വിതീയപദ്യത്തിൽ 'ഉണ്ടാക്കുന്നു' എന്നതിനെ രണ്ടാക്കേണ്ടിയില്ലായിരുന്നു!

ശ്രീചിത്തരതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ തിരുവവതാരം സംബന്ധിച്ചു് എഴുതിയ ഒരു വഞ്ചിപ്പാട്ടാണു് "ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ തിരുവവതാരം." ആസ്വാദചൂഡം ആസ്വാദ്യമാകുന്നു ഏതൽകൃതി. കുറെ വരികൾ പകർത്താം;

"രാജ്യരക്ഷാസമുദ്രത്തിൽ കപ്പിത്താനായ്ത്തുക്കരത്തിൽ
പൂജ്യനീതിച്ചുക്കാനാളാനാളായ്വരട്ടെ.
സാമസാംഖ്യാദികൾക്കുള്ള സാരസർവ്വസ്വമാം പാട്ടിൽ
പൂമരന്ദം തുകിക്കപ്പൽ മന്ദം നീക്കട്ടെ.
ശ്രീ രാമവർമ്മാഖ്യകോലും പൊന്നാമൽത്തമ്പുരാൻ പുണ്യ–
നീരാഴിയിൽച്ചിരകാലം വിളയാടട്ടെ.
മർത്യസുഖകരപരാൻ മറെറാരു ബാധയും മഹീ–
ഭൃത്തിനേൽക്കാതിരിക്കട്ടെ വിജയിക്കട്ടെ!
തൃക്കൺവെട്ടിൽ ഗൗരിപ്പെണ്ണിന്നുടൽ തീറൊപ്പിട്ട മൂപ്പർ
മുക്കണ്ണപ്പെരുമാളെന്നും പ്രസാദിക്കട്ടെ."

കേരളവർമ്മദേവന്റെ മഹനീയാദ്ധ്യക്ഷതയിൽ 1086-ൽ വൈക്കത്തുവച്ചു കൂടിയ ഭാഷാപോഷിണീസഭയിൽ "കോളുകൊണ്ട വേമ്പനാട്ടുകായൽ" എന്ന വിഷയത്തെ അധികരിച്ചു് ഒരു കവിതാപരീക്ഷ നടത്തുകയുണ്ടായി. പ്രസ്തുത പരീക്ഷയിൽ പിള്ളകൂടി ചേരുകയും, സമ്മാനാർഹനാകുകയുംചെയ്തു. ഒരു പദ്യം കാണിക്കാം:

"ചക്രം കൊതിച്ച ചെറുവള്ളമതിൽക്കരേറി
വക്രത്വമോതി മരുവുന്നൊരു ലുബ്ധവർഗ്ഗം

ചക്രം ചുഴിഞ്ഞു ചുഴിയിൽക്കിഴമേൽ മറിഞ്ഞും
ശീഘ്രം സഹസ്രകലശം ബത! നേന്നിട്ടനു.''

സന്മാർഗ്ഗപോഷിണീസഭയുടെ 17-ാമത്തെ വാർഷികയോഗത്തിൽ എഴുതിവായിച്ചതാണ് 'ഭക്തി'. കവിയുടെ യോഗാഭ്യാസപരിചയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പദ്യം ഉദ്ധരിക്കാം.

''മൂലാധാരാഗ്നിയിങ്കൽ ദുരിതദഹനവും കുണ്ഡലീചക്രവാത-
ജ്വാലാസംഘാതസംഭാവിതഹൃദയമഹാപദ്മകിഞ്ജല്കഭാസ്സും
നാലാമ്നായാബ്ജി വാറിച്ചുയരുമമൃതുപോൽ സച്ചിദാനന്ദരൂപ-
ശ്രീലാഭാകാരവും കൊണ്ടവരിവിടെ നമുക്കെത്ര ഭാഗ്യങ്ങൾ നല്കി?

പിള്ള, വാതരോഗം പിടിപെട്ട കിടപ്പിലായിരുന്നപ്പോൾ എഴുതിയതാകുന്നു ''ഒരു ഭക്തന്റെ ആവലാതി.'' ഒരു പദ്യം നോക്കുക:

''പാമ്പിൻപണ്ടം ധരിക്കും പ്രേതവിനൊടൊരുമിച്ചു വാഴുന്ന പള്ളി-
ശ്മാമ്പിക്കോണേറി മാറിൽ വികൃതികൾ കരുതിക്കേവലം കാവലായി
ഞാൻ പിന്നെത്താഴെനിന്നീ മുറവിളി തുടരെച്ചെയ്തിൽ നീ കേൾക്കുമോമ-
റാമ്പിള്ളാരാരുമിമ്മാതിരി നെറികെട്ടവാനോക്കിയില്ലോർക്കണം നീ.''

''ശരൽകാലചന്ദ്രൻ'' അനവദ്യഹൃദ്യപദ്യാഭിരാമമായ ഒരു കൃതിയാണ്. രണ്ടു പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

ആകാശപ്പന്തലിൽപ്പുകതിരൊളിതിരളും വെള്ളമേക്കട്ടികെട്ടീ-
ട്ടാകാരശ്രീയിണങ്ങും ചെറു കനകവിളക്കും നിരക്കെക്കൊളുത്തി
ഏകാഭിപ്രായപൂർവം സുരകുലസുദതീവൃന്ദമാശിസ്സു മേന്മേ-
ലേകാൻ നില്ക്കുന്ന രാജാവിവനുടെയുദയം കണ്ടു സോൽകണ്ഠമാരാൻ.

കല്ലിന്മേലും കതിർപ്പൊൻമണിയൊട്ട തലയും ചാച്ചു പാടത്തു നില്ക്കും
നെല്ലിന്മേലും നിശാടപ്പരിഷയുടെ മുടിക്കും മടിക്കാതെ നിത്യം
പുല്ലിന്മേലും പുരാരിപ്രഭവിനുടെ കരൾത്തട്ടു പൊട്ടിച്ച തണ്ടാർ-
വില്ലിന്മേലും വിളങ്ങും വിരുതുടയ ശരച്ചന്ദ്രു! നീതന്നെ ധന്യൻ.

''ഭരതന്റെ മാൻകിടാവു'', ''മൂകകണ്ണാടി'' ഇവ സരസങ്ങളായ രണ്ടു ഖണ്ഡകൃതികളാണ്. അവയിൽനിന്നു യഥാക്രമം ഓരോ പദ്യമുദ്ധരിക്കാം:

"മാന്തോലും മരവിരിയും മഹാബ്ധിശയ്യാ–
ഭ്രാന്തോലും തിരുവുടലും സഹായമാക്കി
പൂന്തോട്ടം പുരവരമംഗനാകുലത്തിൻ–
കാന്തോരുസ്ഥലമിവ മന്നവൻ മറന്നു.

"പുലി മൂത്തു കുറെച്ചടസ്സിലും ചു–
ണ്ടെലിയായ്ത്തീരുക കേട്ടകേൾവിയുണ്ടോ?
കലിവൈകൃതരീതികൊണ്ട രത്നാ–
വലി പാറക്ഷണങ്ങളായിടാമോ?"

രണ്ടാമത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ 'ചുണ്ടെലി'യെ കണ്ടിച്ചതു കഷ്ടമായിപ്പോയി!

1099–ലാണു ദേവീസ്തവമെഴുതിയതു്. അതിൽ ദേവിയുടെ സ്തനദ്വയത്തെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക!

സങ്കല്പരേഖയുമിടയ്ക്കു കടന്നുകൊൾവാൻ
തങ്കൽ പ്രയാസമിയലുംപടി തിങ്ങിവിങ്ങി
തങ്കക്കുടങ്ങൾ വടിവായ്ത്തവ മാറിൽ വാഴും
കൊങ്കദ്വയം ഭവവിഷാദവിനാശചക്രം."

ഈ പദ്യം കുമാരസംഭവം പ്രഥമസർഗ്ഗത്തിലെ,

"അന്യോന്യമുൽപീഡയദുൽപലാക്ഷ്യാഃ
സ്തനദ്വയം പാണ്ഡു തഥാ പ്രവൃദ്ധം
മധ്യേ യഥാ ശ്യാമമുഖസ്യ തസ്യ
മൃണാളസൂത്രാന്തരമപ്യലഭ്യം."

എന്ന പദ്യത്തിന്റെ അനുകരണം മാത്രമാണു്.

ദേവീസ്തവത്തിലുള്ള,

"തുക്കാലിനുള്ള നരിയാണികളാണറപ്പി–
ന്നിക്കാണുമേഴലകിനും പിരിയാണി പണ്ടേ
മുക്കാൽ മുഹൂർത്തസമയത്തിനകത്തു സർവ്വം
മുക്കുന്നമമ്മമതി ശീഘ്രമുയർത്തുവാനും."

എന്ന പദ്യമെഴുതിയശേഷം കവി കിടന്നുറങ്ങി. പിറ്റേ ദിവസം പ്രഭാതത്തിലാണു് 99–ലെ വെള്ളപ്പൊക്കമുണ്ടായതു്. അതിനാൽ പ്രസ്തുത പദ്യം വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ മുന്നറിയിപ്പാണെന്നു് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു.

കേരളവർമ്മദേവന്റെ നിര്യാണം പ്രമാണിച്ചു സന്മാർഗ്ഗപോഷിണീസഭയുടെ ഒരു വിശേഷാൽയോഗം വൈക്കത്തുവച്ചു കൂടി. തൽസന്ദർഭത്തിൽ പല കവികളും പദ്യരൂപേണ അനുശോചനം പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അക്കൂട്ടത്തിൽ നമ്മുടെ കവി എഴുതിവായിച്ച ഏതാനും പദ്യങ്ങളാണ് 'തീരാത്ത നഷ്ടം' എന്ന ഖണ്ഡകൃതിയിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിലെ ഓരോ പദ്യവും ശോകരസസങ്കലിതമാണ്. രണ്ടു പദ്യങ്ങൾ കാണിക്കാം.

സന്മാർഗ്ഗപോഷിണി പുരാ 'നരവാഹനത്വം'
സമ്മാനമേകിയൊരു പുണ്യനരേന്ദ്രനിപ്പോൾ
സന്മാർഗ്ഗകക്ഷ്യ ചരമസ്ഥിതി പാടവാനും
ചിന്മാത്രരൂപി ഹരി സംഗതിയാക്കിയല്ലോ!

തായാട്ടകാട്ടുമൊരു ദുർവിധി പാഞ്ഞുകേറി-
ശ്രീയാട്ടി മാച്ചു ഭുവനത്തിനു ദുഃഖമേകി
സ്വീയാട്ടഹാസമൊട്ടു സൂരിവനം തകർത്തു
നായാട്ടചെയ്തു കവികേസരിയെപ്പിടിച്ചു.

1086-ൽ ഭാഷാപോഷിണീസഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷപദം അലങ്കരിക്കാൻ കേരളകാളിദാസനെ ഒരു വണ്ടിയിലിരുത്തി വലിച്ചുകൊണ്ടു പോകുകയാണു ചെയ്തത്. ഇതിനെ ആസ്പദമാക്കി അദ്ദേഹം, "സന്മാർഗ്ഗപോഷിണീസഭക്കാർ എനിക്കു നരവാഹനത്വം പ്രദാനംചെയ്തവരാണ്" എന്നു് അത്യഗർഭമായി പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ സംഗതി പ്രഥമപദ്യത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽ സൂചിതമായിരിക്കുന്നു.

'ശിവപാദാദികേശാന്തസ്തോത്ര'ത്തിൽനിന്നു സ്ഥാലീപുലാകന്യായേന ഒരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കാം.

"വേദപ്പന്തേൻ സമുദ്രം മുരരിപുശരമായ് ശക്രമുഖ്യർക്കു വാജ്യം
ഖേദത്രാസങ്ങൾ തീർക്കാൻ ത്രിപുരദഹനസിദ്ധാന്തമാം ശ്രുപകത്തിൽ
നാദബ്രഹ്മാമൃതാത്മാ ഹരനുടെ കരതാരാശ്രയിച്ചുല്ലസിക്കും
കോദണ്ഡത്തിന്നുകുപ്പിക്കലികൃതദുരിതം തീർക്കുവിൻ ഭക്തരെല്ലാം."

ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ സ്മാരകമായി അവിടത്തെ അപദാനങ്ങളെ പ്രകീർത്തിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഉത്തമകൃതിയാണ് ഉള്ളൂരിന്റെ 'മംഗളമഞ്ജരി.' ശ്രീമൂലാഭരണവും ഇതേ രീതിയിൽ എഴുതീട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാകുന്നു. സ്രുഗ്ധരാവൃത്തത്തിൽ 101 പദ്യങ്ങൾ ഇതിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ഈ കൃതി മുഴുവൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് മഹാകവി ഉള്ളൂരിനെ വായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുകയും അദ്ദേഹം കവിയുടെ കവനകലാപാടവത്തെ വളരെ ശ്ലാഘിക്കുകയും ചെയ്തതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. മാധുര്യഗുണം ഈ കൃതിയിൽ ഉടനീളം ഓളംവെട്ടുന്നു. മിക്ക പദ്യങ്ങളും ഉഭയാലങ്കാരരുചിരങ്ങളാണ്. ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളിൽ കേരളപ്രാസം, അനുപ്രാസം, യമകം ഇവയും, അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളിൽ ഉപമ, രൂപകം, ശ്ലേഷം, അർത്ഥാന്തരന്യാസം, ഉൽപ്രേക്ഷ ഇവയുമാണ് പ്രധാനങ്ങൾ. ഇതിലെ പദ്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ആലോചനാമൃതങ്ങളാണ്; ഉപരിപ്ലവബുദ്ധ്യാ വായിച്ചുതള്ളേണ്ടവയല്ല. ചില പദ്യങ്ങൾക്കു പഴയ ചമ്പൂപദ്യങ്ങളുടെ ഛായയുണ്ട്. മൂലംതിരുനാളിന്റെ ബാല്യകാലം, ഗുണഗ്രാമങ്ങൾ, അവിടുന്നു നടപ്പാക്കിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾ, അവിടത്തെ ഷഷ്ടിപൂർത്ത്യുത്സവം മുതലായവയെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ അത്യന്തം ഹൃദ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, തെങ്ങാദിപ്രഭൃതികളായ ഭംഗിയില്ലാത്ത പ്രയോഗങ്ങളും, പരിത്രാണനം മുതലായ അപഭ്രംശങ്ങളും, ചില ആശയാവർത്തനങ്ങളും, അല്പംചില പരസ്പാപഹരണങ്ങളും, അപൂർവ്വം ചില ഒടിച്ചുകുത്തിപ്രയോഗങ്ങളും നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ നിഷ്പ്രയാസം നിവാരണംചെയ്യാമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ, മൂലംതിരുനാളിനെ മഹാവിഷ്ണുവിനോടും പരമശിവനോടും ശ്രീരാമചന്ദ്രനോടും മറ്റും ഉപമിച്ചതു സമഞ്ജസ

മായോ എന്നൊരു സന്ദേഹം. എന്തു സാദൃശ്യലക്ഷ്മി യാണ് ഇവക്ക് തമ്മിലുള്ളതു്? പ്രസൂത കൃതിയിൽ ഒട്ടവിൽ ഒരു രഥബന്ധംകൂടിയുണ്ട്. "മൂലഭൂപൻ ജയിക്കണം" എന്ന മദ്ധ്യത്തിൽ ഉദ്ധാരം. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു കവിതാസ്വരൂപം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

നീലാളിശ്യാമവർണ്ണൻ ഹരിയരികിൽ വസിച്ചുല്ലസിച്ചും സുഖശ്രീ–
മൂലാനന്ദംഭവിച്ചും രസികമണികൾ രാജാക്കളാവിർഭവിച്ചും
ലീലാമംഗല്യമന്ദാനിലദ്രുകരുണാലോലകല്ലോലമാന്തം
പാലാഴിപ്രായമേവം വസുമതിയിൽ വിളങ്ങുന്ന വഞ്ചീശവംശം.

ഇതു പ്രഥമപദ്യമാണ്. ഇവിടെ വഞ്ചീശവംശത്തെ പാല്ക്കടലിനോട് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു.

പാലോലും പുണ്യരത്നാകരമതിലുദയം പാവ്വതീകാന്തനെന്നും
താലോലിച്ചുത്തമാംഗസ്ഥിതിയരുളി രസിപ്പിക്കുവാൻതക്ക ഭാഗ്യം
മാലോകക്കാത്തിരിക്കും കരമരുളിയനന്തത്തിലാവാസമെല്ലാ–
മാലോചിക്കുമ്പൊളീ മന്നവമണി ഗുണവാനായ രാജാവുതന്നെ.

ഇവിടെ രാജാവിനു നൃപനെന്നും ചന്ദ്രനെന്നുമർത്ഥമുണ്ട്. വിശേഷണങ്ങൾ രണ്ടിനും ചേരും.

മാനംചേരുന്ന സാക്ഷാൽ കവിപരിഷകളും പത്മനാഭന്റെ ശയ്യാ–
സ്ഥാനം കൈക്കൊണ്ട നാഗാനുചയവരമണിയും വാനവാചാര്യർ താനും
ഗാനംചെയ്താലൊടുങ്ങാത്തൊരു ഗുണമെഴുമീ രാജ്യരക്ഷാവിശേഷം
ഞാനല്പജ്ഞാനി വാഴ്ത്താൻ തുടരുവതതിചാപല്യസാഫല്യമല്ലോ.

മൂലംതിരുനാളിന്റെ ഭരണകലാനൈപുണ്യം ഇവിടെ വിദഗ്ധമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

കണ്ടാലാനന്ദഭാവം കരളിനരുളിടും മേനിയും മേനിയിങ്കൽ
തണ്ടാർവീടന്റെ സൃഷ്ടിപ്പുണിയുടെ കുറവീന്നുള്ള കേളിത്തഴപ്പും
പണ്ടാക്കും സിദ്ധമല്ലാത്തൊരു രതിഗുണമാഹാത്മ്യവും പാർക്കിലിപ്പോൾ
രണ്ടാം പൂബാണനാണീ നരവരമണിയെന്നോക്കുവാനാർക്കു ദണ്ഡം?

ഈ പദ്യത്തിന്റെ സാരസ്യം ഒന്നു വേറെതന്നെ.

'ജീവിതസാരം' എന്ന ഖണ്ഡകൃതിയിലെ ഒരു പദ്യം നോക്കുക. എത്ര ചമൽക്കാരജനകമായിരിക്കുന്നു!

"ആകാശപ്രൗഢമേകട്ടെയുമതിനിടയിൽ ജ്യോതിരാനന്ദദിവ്യ–
ശ്രീകാളം ഗോളരത്നങ്ങളുമടിയിലിളംപുല്ലണിപ്പാവിരിപ്പും
ഹാ! കാശച്ഛായമാകും ദ്രുമവിമലലതാഭിത്തിയും ചുറ്റുമിമ്പ–
ലോകാന്തർഗേഹമാക്കുണകമലരിലൊരാനന്ദമേകാത്തതോക്കിൽ?"

വൈക്കത്തു് അയ്യർകുളങ്ങര വി. എം. സ്കൂളിലെ വിദ്യാർത്ഥിസമാജത്തിന്റെ വാർഷികയോഗത്തിൽ എഴുതി വായിച്ച ഒരു ഖണ്ഡകൃതിയാണു് 'ഗുരുത്വം'. രാമൻപിള്ളയുടെ അന്ത്യകൃതിയായിരിക്കാം ഇതു്. ഒരു പദ്യം പകർത്താം.

"ആകാശം പൂത്തു പൂവിൻമധുരമധുരസം ചോരുമെന്നോണ്ടു താഴ–
ത്താകാംക്ഷാപൂവ്വമാരും മരുവുകപതിവില്ലിദ്ധരാമണ്ഡലത്തിൽ
ലോകാരംഭമുടങ്ങീട്ടിതുവരെ മൃഗതൃഷ്ണാജലം തെല്ലുപോലും
ശോകാലസ്യങ്ങൾ തൃഷ്ണാവിവശഹൃദയരിൽ തീർത്തതായോർമ്മയില്ല."

രാമൻപിള്ളയും അമ്പലപ്പുഴ മാധവപ്പൊതുവാളും കൂടി നിർമ്മിച്ചതാണു് 'സഹസ്രകലശം ശീതങ്കൻതുള്ളൽ'. പൂർവ്വഭാഗമാകുന്നു രാമൻപിള്ളയുടേതു്. ഇഷ്ടദേവതാവന്ദനത്തിനുശേഷം കവി മൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ അപദാനങ്ങളേയും കലശാഭിഷേകത്തിന്റെ ചടങ്ങുകളേയും (സദ്യയ്ക്കു് ഇലവയ്ക്കുന്നതുവരെ) പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ സരസമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉത്തരഭാഗത്തേക്കാൾ വലുതാണു് പൂർവ്വഭാഗം. കവിയുടെ മനോധർമ്മവിലാസവും ലോകപരിചയവും കവനചാതുര്യവും പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ കരതലാമലകംപോലെ കാണാം.

"കർപ്പൂരസാമ്പ്രാണിതൻ ധൂപവാസന–
യപ്പുരിലെല്ലാം പരന്നുടങ്ങിനാൻ."

എന്നതിലെ 'തുടങ്ങിനാൻ' എന്നും, മൂത്തിത്രയങ്ങൾ (മൂത്തിത്രയം), വ്യഗ്രഹീനം (വ്യഗ്രതാഹീനം), താപത്രയങ്ങൾ (താപത്രയം) എന്നുംമറ്റുമുള്ള സ്ഖലിതങ്ങൾ തള്ളിക്കളയേണ്ടിയിരുന്നു.

"കൊണ്ടാടിയാക്കെപ്പറഞ്ഞുതീർത്തീടുവാൻ
രണ്ടായിരം നാക്കെനും ശേഷിമാനല്ല."

ഇതിലെ 'രണ്ടായിരം നാക്ക'നെ കൊണ്ടാടാൻ പ്രയാസമുണ്ട്! പ്രസ്തുത കൃതിയിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം.

ഒരു വല്യമ്മയുടെ ആവലാതി:

"കല്ല്യനാണ്ടിപ്പിള്ള തന്നോടൊരു മുത്ത-
വല്യമ്മ സങ്കടംപൂണ്ടഥ ചൊല്ലിനാൾ.

വെഞ്ചാമരത്തലയും വപ്പിവായുമ-
പ്പഞ്ചാരവാക്കും വണക്കവും പൂണ്ടവൾ,

'പൊന്നെജമാനനേ! എൻ തയിരളക്കാ-
തന്യായമാണുപേക്ഷിച്ചു മാസപ്പടി.

പിള്ളയങ്ങുന്നിനു കണ്ണിൽപ്പിടിച്ചില്ല
കൊള്ളരുതാത്ത കിഴവിയായ്പോയി ഞാൻ.

വാല്യക്കാരത്തിമാരുടെ തയിരിനെ
മേല്കീഴള്ളോർ വിലവയ്ക്കയുമുള്ള.

എൻ തലയ്ക്കു നരകേറി ദേഹത്തിനു-
മെന്തഴകൊക്കെ ഞൊറിഞ്ഞുപോയില്ലയോ?

ഇങ്ങനെയെങ്കിലെൻ തയിരതിൽ ദൃഷ്യ-
മങ്ങുന്നു കണ്ടതെന്തെന്നു ചൊല്ലട്ടെ.

എൺപത്തിയെട്ടു കൊല്ലം മുടങ്ങാതെയീ-
യമ്പലത്തിൽത്തയിരളന്നവളാണു ഞാൻ.

ഇത്തമ്പുരാന്റെ കലശത്തിനുമിരു-
പത്തേഴുകൊല്ലമളന്നു തയിരേഷ ഞാൻ.

ഇപ്പോളതിന്നിടയാപ്പെരുംതുക്കോവി-
ലപ്പനെല്ലാം കണ്ടിരിക്കുന്നതല്ലയോ?

പോയാണ്ടുമായതിൻ മുൻപിലത്തെക്കൊല്ലവും
പ്രായാധിക്യംകൊണ്ടു വന്നതില്ലിങ്ങു ഞാൻ

മോളിൽത്തെളിഞ്ഞ ജലം തെല്ലു കാൺകയാൽ
കാളിവല്ല്യമ്മേടെ തയിരു മോശത്തിലായ്.

പൊന്നെജമാനൻ കുറച്ചു കൂടിച്ചിപ്പോ-
ളൊന്നു നോക്കേണമെൻ തയിരിൻ തരം മുദാ.

ഇത്തയിരു ചിത്തയാണെങ്കിൽ വാങ്ങിക്കേണ്ട
മുത്തമ്മ പിന്നെ വഴക്കിനും വന്നിടാ!

ഇത്തരം ചൊല്ലിക്കുറച്ചൊന്നിളക്കിയാ–
മുത്തിയല്പം തയിരെടുത്തു നല്ലിടിനാൾ.

ഒന്നു മണപ്പിച്ചു നോക്കിയാണ്ടിപ്പിള്ള
നന്നു നന്നീതയിരുതന്നെയൊന്നാന്തരം.

എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ മാസപ്പടിയതു
ചെന്നു മുറ്റുള്ളവോറു വാങ്ങിടിനാൻ.''

ഇവിടെ വല്യമ്മയുടെ സംഭാഷണത്തിന്റെ തന്മയത്വം നോക്കുക!

ധർമ്മങ്ങളിൽവച്ച് ഉത്തമം അഹിംസയാണെന്ന് ഉപദേശിക്കുന്ന 'ജീവിതബോധം.' ഇതിൽ ആകെ 128 പദ്യങ്ങളുണ്ട്. ലളിതമാണ് ഭാഷാരീതി. ഈ കൃതി സദ്ഗുരു മാസികയിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളുദ്ധരിക്കാം.

പണിക്കഴപ്പുങ്ങളൊഴിഞ്ഞു വണ്ടാ–
റണിക്കഴൽപ്പെണ്മണിയെത്തു വീണ്ടും
ഗുണിപ്രവീരാനയമുഖ്യമുക്താ–
മണിക്കുമാരൻ കളിയാടി വാണാൻ.

ഒരിമ്പമുൾക്കൊണ്ട നിശാടവൃത്യാ
കരസ്ഥവില്ലൻ കൃതകൃത്യനായി
തരിമ്പിടക്കെട്ടലയാത്ത പുത്തൻ–
കരിമ്പടച്ചട്ട ധരിച്ചു ലോകം.

പിള്ളയുടെ ചില മുക്തകങ്ങൾകൂടി കാണിക്കാം.

രാജന്യശ്രീവിലാസം രസികത രമണീയാകൃതിക്കുള്ള സാക്ഷാൽ
രാജത്സൗഭാഗ്യചിഹ്നം ബുധവരപദമീശാനകാരുണ്യലാഭം
ആജന്മാർദ്രപ്രസന്നദ്യുതി സകലകലാവല്ലഭത്വങ്ങളെന്നീ–
സൗജന്യോപേതനാം കേരളഗഗനശശാങ്കനു ഞാൻ കൈതൊഴുന്നേൻ.

കേരളവർമ്മദേവനെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പദ്യമാണിത്. ഇതിൽ അദ്ദേഹത്തെ ചന്ദ്രനോട് ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാണ്ടോളം സുഖംപൂണ്ടനിതരനരസാധാരണം സാരബോധം–
കൊണ്ടാനന്ദം പലക്കും പലവിധമരുളിസ്സുളിന്നും കേളിനൽകി
കൊണ്ടാടത്തക്കവണ്ണം മരുവിയ ഗുരുവര്യൻ ഗമിക്കുന്ന താരിൽ–
ത്തണ്ടാരാളന്ന തായേ! തവ തിരുമിഴിയാൽ ഭക്തനെസ്സൽക്കരിക്കൂ.

കുറേക്കാലം വൈക്കം ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂൾ പ്രഥമാദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന സമർത്ഥമായി ഭരണംനടത്തിയ യു. രാമകൃഷ്ണക്കുകിലിയ, സ്ഥലംമാറിപ്പോയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ അനുമോദിച്ചു് അയയ്ക്കുന്നതിനു കൂടിയ യോഗത്തിൽ എഴുതിവായിച്ചതാണു് ഈ പദ്യം.

നിബ്ബാധം നീരജപ്പെണ്മണിയുടെ കരുണാവാസമാം തമ്പുരാൻ പോയ്
ഡർബാറും കണ്ട ഡൽഹിക്കുഴകുകളരുളിബ്ഭൂപസമ്രാട്ടിൽനിന്നും
ദപ്പാപേതം ലഭിക്കും ബിരുദുകൾ പലതും പൂണ്ട വന്നെത്തിടുമ്പോൾ
ദുർഭാവം നീക്കിയാദ്യം വഴിയതിലെതിരേല്പ്പുണമെന്നേണപാണേ!

ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ഡൽഹി ഡർബാറിനെഴുന്നള്ളിയ സന്ദർഭത്തിൽ എഴുതിയ ഒരു ആശംസാപദ്യമാണു് ഇതു്.

ലോകാനന്ദക്കുളിർകൃത്തിടവലഹരിയോഗത്തിലാ സൗരി സാന്ദ്ര–
പ്രാകാശ്യം സർപ്പലാഭം രവി കുജ ശശിമാരാരിലും കേറി മെല്ലെ
ഏകാഭീഷ്ടത്തൊടേഴിൽ ബുധഗുരുസിതരും മാന്ദിപോയഞ്ചിലോമൽ–
ശ്ലോകാന്താശിസ്സുമൂലം യുവനുവരസുഖം നേടി വേണാടിവണ്ണം.

ശ്രീചിത്തിരതിരുനാളിന്റെ തിരുവവതാരംസംബന്ധിച്ചു നിർമ്മിച്ചതാകുന്നു ഈ ശ്ലോകം. അവിടത്തെ ജനനവേളയിലെ ഗ്രഹനിലകളെ ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ കവി അനേകം സമസ്യകൾ പൂരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം കാണിക്കാം:

"സാരശ്രീനിധി കാശ്യപഷി കവിതാലോകത്തിനാദ്യം ചമത്–
കാരത്തായു കുറിച്ചുവെച്ച നടുവത്തച്ഛൻ സുഖേച്ഛാപരൻ
ക്രൂരക്ലേശമൊഴിഞ്ഞു കായികബലക്ഷത്തോടുവാൻ കൂടിയോ–
ങ്കാരക്കാതൽ കപർദ്ദികാമിനി കടക്കണ്ണിട്ട കാത്തീടണം."

ഒരു നല്ല ഭാഷാകവിയായിരുന്ന നടുവത്തച്ഛൻ നമ്പൂരി രോഗഗ്രസ്തനായി കിടപ്പിലായിരുന്നകാലത്തു്, പൂരണം നടുവത്തിനെക്കൂടി പരാമർശിച്ചായിരിക്കണമെന്നു കാണിച്ചു്, 'കണ്ണിട്ടു കാത്തീടണം' എന്നൊരു സമസ്യ കേരളത്തിലെ പ്രസിദ്ധന്മാരായ നാല്പതോളം കവികൾക്കു (രാമൻപിള്ള ഉൾപ്പെടെ) വിദ്വാൻ കെ. പി. കറുപ്പൻ അയച്ചുകൊടുത്തു. പൂരണപദ്യങ്ങളെല്ലാം കിട്ടിയതിൽപ്പിന്നീടു കറുപ്പൻ, രാമൻപിള്ളയുടെ പൂരണത്തെ വളരെ ശ്ലാഘിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു കത്തയച്ചു. 'എല്ലാ പൂരണങ്ങളിലും വെച്ചു് ഏറ്റവും നന്നായിട്ടുള്ളതു് അവിടത്തെ പൂരണമാണെന്നു പറയാൻ എനിക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടു്" എന്നു് ആ കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു.

സൂര്യപുരുഷൻ 1101-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 27-ാംതീയതി അത്തംനാളിൽ ജ്വരബാധനിമിത്തം യശശ്ശരീരനായി. മരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു നാല്പത്തിയേഴു വയസ്സുണ്ടായിരുന്നു. ജനനവും മരണവും ഒരേ മാസത്തിലും ഒരേ നാളിലും!

ചെറുകോൽ ചിത്രമെഴുത്ത് കേശവപിള്ള

പത്രങ്ങളിലും മറ്റും പദ്യങ്ങളെഴുതി പേരെടുത്ത ഒരു കവിയല്ല ചെറുകോൽ ചിത്രമെഴുത്ത് കേശവപിള്ള. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി മിക്കവരും കേട്ടിരിക്കാനിടയില്ല. സഹജമായ വാസനാബലത്താൽ, വിചാരിക്കുന്ന നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ എത്രയെങ്കിലും ഭാഷാശ്ലോകങ്ങൾ നിഷ്പ്രയാസം നിർമ്മിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു കവിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കേശവപിള്ള അധികമൊന്നും എഴുതീട്ടില്ല എങ്കിലും, എഴുതീട്ടുള്ളവ കറതീർന്ന കൃതികളാണ്.

കുമാരപിള്ളയുടെയും ദേവകിയമ്മയുടെയും പുത്രനായി ചരിത്രനായകൻ 1054-ാമാണ്ടു തുലാമാസത്തിൽ തിരുവോണംനാളിൽ ജ്ഞാതനായി. 1098 തുലാമാസത്തിൽ തിരുവോണംനാളിൽ മരിച്ചു. ജനനവും മരണവും ഒരേ മാസത്തിലും ഒരേ നാളിലും! ഭാഷാകവി കുന്നത്തു സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റിയുടെ അടുക്കലായിരുന്നു അക്ഷരാഭ്യാസം. ഗ്രാമത്തിൽ രാമവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാനോട്ടം, എണ്ണക്കാട്ട കൊട്ടാരത്തിൽ കുഞ്ഞാരുരാജാവിനോട്ടമാണ് സംസ്കൃതം പഠിച്ചതു്. സംസ്കൃതത്തിൽ കാവ്യവ്യുൽപ്പത്തി സിദ്ധിച്ചിരുന്നതല്ലാതെ, വ്യാകരണാദിശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രവേശമുണ്ടായിട്ടില്ല. എങ്കിലും, അശ്രാന്തമായ പരിശ്രമത്താലും, അന്യാദൃശമായ പ്രതിഭാവിലാസത്താലും അചിരേണ അടിയുറച്ച ഒരു പണ്ഡിതനും കവിയുമായി ഉയർന്നു കേശവപിള്ള.

ചിത്രമെഴുത്തിലുണ്ടായിരുന്ന അസാമാന്യമായ വാസനനിമിത്തം ചിത്രമെഴുത്തു കേശവപിള്ള എന്ന പേരിലാണ് അദ്ദേഹം സുവിദിതനായിരുന്നതു്. കേശവപിള്ളയുടെ ചിത്രങ്ങൾ കിളിമാനൂർ രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ തുടങ്ങിയുള്ള സുപ്രസിദ്ധ ചിത്രകാരന്മാരുടെ ശ്ലാഘ്യപാത്രീഭവിച്ചവയാണു്. അവയിൽ ചിലതു് അദ്യാപി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില ബന്ധുക്കളുടെയും മിത്രങ്ങളുടെയും ഭവനങ്ങളിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരുന്നു. കേശവപിള്ള ഒരു സംഗീതരസികൻകൂടിയായിരുന്നു. രാമായണാദിഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിവിധ രാഗങ്ങളിൽ വായിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന വൈദഗ്ധ്യം ഒന്നു വേറെതന്നെ.

സൗശീല്യാദി സദ്ഗുണങ്ങളുടെ ഇരിപ്പിടമായിരുന്നു, കേശവപിള്ള. മനസ്സാക്ഷിക്കു വിരുദ്ധമായി പറയുകയൊ, പ്രവർത്തിക്കുകയൊ ഇല്ല. മറ്റുള്ളവർക്കു ഹിതമായാലും ശരി, അഹിതമായാലും ശരി, സ്വാഭിപ്രായം അദ്ദേഹം തുറന്നുപറയും. പരപ്രത്യയനേയബുദ്ധിതമുണ്ടായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിനു്. സ്വപ്രത്യയസ്ഥൈര്യം അതിന്റെ ഉത്തുംഗശൃംഗത്തിലെത്തിയിരുന്നു. വാദപ്രതിവാദത്തിൽ ആ പ്രതിഭാസമ്പന്നൻ പ്രതിപക്ഷിയെ കൊമ്പുകുത്തിച്ചല്ലാതെ അടങ്ങുകയില്ല. ആലോചിച്ചതിനുശേഷം മാത്രമേ സ്വാഭിപ്രായപ്രകടനം ചെയ്യുകയുള്ളു. പറയുന്നതു പോലെയല്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കുകയില്ല. ഫലിതരസമധുരമായിരിക്കും സംഭാഷണം. വദനം പ്രസാദസദനംതന്നെ. സാത്വികരജോഗുണങ്ങൾ തുല്യപരിമാണത്തിലാണു് കേശവപിള്ളയിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്നതു്. വെറിലമുറുക്കിലും ചീട്ടുകളിയിലും ചതുരംഗപ്പോരിലും ഭ്രമം അതികലശൽ! ചിലപ്പോൾ ഒരു വിരക്തന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാ

യിരിക്കും പിള്ളയിൽ കാണുക. ധ്യാനവും ജപവും വ്രതങ്ങളും ഒരിക്കലും മുടക്കുകയില്ല.

ഉയരംകൂടി, തീരെ മെലിഞ്ഞു്, ഇരുനിറത്തിലുള്ള ശരീരം. ഉച്ചിയിൽ പേരിനുമാത്രം തലമുടി. മുഖം അല്പം കൂത്തു് ഒട്ടിയതു്. പ്രതിഭാസൂചകമായ ദൃഷ്ടി. നെറ്റിയിൽ ഭസ്മക്കുറി. വേഗത്തിലുള്ള നടപ്പു്, കയ്യിൽ വടി. അതു കറക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും. വേഷാഡംബരത്തിൽ ഭ്രമമില്ല. ധരിക്കാൻ മിക്കപ്പോഴും ഒരു മുണ്ടും തോത്തും മാത്രം. രണ്ടും അത്ര ശുഭ്രമായിരിക്കയില്ല. ആകപ്പാടെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ.

കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ വാത്സല്യഭാജനമായിരുന്ന കേശവപിള്ള. ആ സാഹിത്യസാവ്ഭൗമനിൽനിന്നു പല സാഹിത്യമർമ്മങ്ങളും പിള്ളയ്ക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

പിള്ള കുറേക്കാലം മാവേലിക്കര ബി. എച്ചു്. ഇംഗ്ലീഷു് ഹൈസ്കൂളിൽ മലയാളം മുൻഷിയായിരുന്നു. അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം സഹാദ്ധ്യാപകന്മാരുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾക്കു പാത്രീഭൂതനായി.

സമയത്തിൽ അധികാംശവും സാഹിത്യപരങ്ങളായ കായ്ങ്ങൾക്കായിട്ടാണു് പിള്ള വിനിയോഗിച്ചുവന്നതു്. പദ്യരചനയിലും പുസ്തകവായനയിലും അദ്ദേഹം സദാ വ്യാപൃതനായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ നടന്നുകൊണ്ടു പുസ്തകം വായിക്കുകയും, പദ്യങ്ങളെഴുതുകയും ചെയ്യുമദ്ദേഹം. നടന്നുകൊണ്ടെഴുതുമ്പോൾ അക്ഷരങ്ങൾക്കു യാതൊരു കോട്ടവും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

കേരളപാണിനി, മൂലൂർ, അഴകം, ചെങ്ങഴശ്ശേരിൽ കൃഷ്ണപിള്ള, ആലാ കിട്ടിക്കാറണവർ, ചെങ്ങന്നൂർ കെ. എൻ. കെ. ഇളയതു്, ചിറ്റൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, വന്ദേ

ലിയത്തു കേശവപിള്ള ആശാൻ, ചെറുകോൽ കൊച്ചു പിള്ളക്കുറുപ്പ് മുതലായി അനേകം സാഹിത്യമിത്രങ്ങൾ കേശവപിള്ളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കവികൾക്ക് അദ്ദേഹം പദ്യക്കത്തുകളയയ്ക്കുകയും, അവരിൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു പദ്യരൂപത്തിൽത്തന്നെ മറുപടികൾ ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പതിവായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ വാങ്മയങ്ങളിൽ ഒട്ടുമുക്കാല്യം നഷ്ടമായിപ്പോയി.

പദ്യരൂപത്തിൽ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്താൻ നമ്മുടെ കവികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന പാടവം അസാധാരണമാണു്. ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം വിലപ്പെട്ട രാഘവൻ നമ്പിയാരോടു് കിടനില്ക്കും. വികടശ്ലോകങ്ങളെഴുതിയാണു് പിള്ള പ്രതിയോഗിയെക്കൊണ്ടു് അടിയറവയ്പിച്ചുവന്നതു്. പദ്യത്തിൽ കണക്കില്ലാതെ ശകാരിക്കാനും അദ്ദേഹം വിരുതനായിരുന്നു. അഴകം, മൂലൂർ, കെ. എൻ. കെ. ഇളയതു്, മുഴങ്ങത്തിൽ കിട്ടക്കാറണവർ എന്നീ കവികളുമായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തീട്ടുള്ളതു്. ഇവയിൽ കാരണവരുമായുണ്ടായ വാദപ്രതിവാദം സുദീർഘവും ഉഷ്ണളവുമായിരുന്നു. അതു് വലിയ വഴക്കിലും ശകാരത്തിലും കലാശിച്ചു. ഇതുകൂട്ടരും മറക്കും കേൾക്കാൻപാടില്ലാത്തതരത്തിലുള്ള ആഭാസപദ്യങ്ങൾ എഴുതിയയച്ചു. ഈ സാഹിത്യസംഘട്ടനത്തിന്റെ പൂണ്ട വിവരങ്ങൾ അറിയാൻപാടില്ല. തൽക്കാലം, ഓമ്മയിലുള്ള രണ്ടുമൂന്നു രംഗങ്ങൾ കാണിക്കാം.

ഒരിക്കൽ കേശവപിള്ള,

"ആട കവന്നരയാലിൻ–
കോടരമേറീട്ട ഗോപികാതതിയെ
പാടരനിമിഷം പെട്ടവി–
ച്ചീടിന കണ്ണൻ ഭവാനിലലിയട്ടെ!"

എന്നൊരു ആശംസാപദ്യം തന്റെ പ്രതിയോഗിയായ മുഴങ്ങത്തിൽ കിട്ടക്കാർണവക്കയച്ചു. രന്ധ്രപ്രതീക്ഷിയായ കാർണവർ അതു കണ്ടപ്പോൾ,

"പോടാ കോടരമതു ഹൃദി
തേടാതാടോപമോടുമഖിലേശൻ
ആടകവന്തതിലാന്നെ–
ന്നാടിയ കടിലപ്രയോഗി നീ ചതുരൻ!"

എന്നൊരു പദ്യം കേശവപിള്ളയയച്ചു. ഇതിലെ 'പോടാ' പ്രയോഗം പിള്ളയെ അരിശംകൊള്ളിച്ചു. ഭഗവാൻ ഗോപിമാരുടെ വേലകൾ എടുത്തുകൊണ്ട് കോടരത്തിലാണോ (പോട്ടിലാണോ) കയറിയതു് എന്നായിരുന്നു കാർണവരുടെ ചോദ്യം. അതിനു മറുപടിയായി പിള്ള, 'കോടര'ത്തെ 'കോടു് + അരം' എന്നു പദച്ഛേദം ചെയ്യണമെന്നും, 'കോടി'നു കൊമ്പെന്നും 'അരം' എന്നതിനു ശീഘ്രമെന്നും, അത്ഥമാണെന്നും, അങ്ങനെ 'കോടരമേറീട്ടു്' എന്നതിനു്, 'ശീഘ്രത്തിൽ കൊമ്പിൽ കയറീട്ടു്' എന്നു് അത്ഥം സിദ്ധിക്കുന്നതാണെന്നും പറഞ്ഞു കാർണവരുടെ വാദമുഖത്തെ മുദ്രണംചെയ്തു. കോടരശബ്ദം കാർണവരെ തെറ്റിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പിള്ള മനഃപൂർവ്വം പ്രയോഗിച്ചതാണു്.

പിന്നൊരിക്കൽ, പിള്ള വിദ്യാഭിവർദ്ധനീമാസികയ്ക്കു് അയച്ചുകൊടുത്ത ഒരു മംഗളാശംസാപദ്യത്തിൽ 'ആഗാരം' എന്നൊരു പദം പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു. അതുകണ്ടു്, കാർണവർ, 'ആഗാരം' എന്നു പ്രയോഗിക്കാൻ പാടില്ലെന്നും, ശുദ്ധരൂപം 'അഗാരം' എന്നാണെന്നും വാദിച്ചു. അപ്പോൾ പിള്ള,

"വിദ്യാദഗാരമാഗാര–
മപഗാമാപഗാമപി
ദ്വിരൂപകോശസിദ്ധാന്തം
നിരൂപിക്കുക നീ ശുഭേ!"

എന്ന പദ്യം മറുപടിയായി മാസികയിൽ ചേർത്തു. 'അ ഗാര'ത്തെ 'ആഗാര'മായും 'അപഗ'യെ 'ആപഗ'യായും പ്രയോഗിക്കാൻ വിധിയുണ്ടെന്നാണല്ലൊ ഇതിന്റെ അർത്ഥം. കാർണവർക്ക് ഉത്തരംമുട്ടി.

മറെറാരിക്കൽ, കാർണവർ കേശവപിള്ളയ്ക്കയച്ചു,

"ചാരത്തണഞ്ഞു ഗിരിജോരസി തിങ്ങി വിങ്ങും
ചാരുസ്തനദ്വയമിടിച്ചു കടിച്ചടക്കി
സാരത്തിനാലുദരപൂർത്തി വരുത്തുമാന–
വീരത്തലോജ്ജ്വലനലിഞ്ഞുതരട്ടഭീഷ്ടം!"

എന്ന ആശംസാപദ്യത്തിലെ 'ആനവീരത്തലോജ്ജ്വലൻ' എന്ന ഗീർവ്വാണകേരളപദൈകസമാസപ്രയോഗം പിള്ളയ്ക്ക് അത്ര പിടിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം കാർണവർക്ക് ഇങ്ങനെ എഴുതിയയച്ചു;

"കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാനൂർജിതമതിരവിവമ്മാവനീശൻ തുടങ്ങീ–
ട്ടുച്ചസ്ഥാനസ്ഥരായോരനഘ കവികളാരെങ്കിലും തത്സമാനം
മെച്ചംനില്ക്കാത്തൊരിക്കേരളപദനിരയിൽ പേലവീഭൂതഭാവേ
വച്ചിട്ടാ സംസ്തുതോദ്യൽപദമഹഹ! സമാസിച്ചതായ് കേൾവി–
[യുണ്ടോ?"

"ആനോദ്യന്നട, മാമലാത്മജ, മുലക്ഷ്മോണീധ്രമേൽച്ചേർത്തു കേ–
മാനന്ദോള്ളമജസ്രമച്ചിറിസുധാതുള്ളിപ്രദാനത്തിനാൽ
പ്രീണിപ്പിച്ചു രമിക്കുമത്രിമിഴിദേവൻറോമനപ്പുത്രനാ–
മാനശ്രേഷ്ഠതലോജ്ജ്വലൻ ഹൃദയകള്ളച്ഛേദനം ചെയ്യണം."

ദ്വിതീയപദ്യത്തിൽ, ആനോദ്യന്നട, മാമലാത്മജ, മുലക്ഷ്മോണീധ്രമേൽ, കേമാനന്ദോള്ളം, ചിറിസുധാതു ള്ളിപ്രദാനം, ത്രിമിഴിദേവൻ, ആനശ്രേഷ്ഠതലോജ്ജ്വലൻ, ഹൃദയകള്ളച്ഛേദനം എന്നിങ്ങനെ കാർണവരുടെ 'ആനവീരോത്തലജ്ജ്വലൻ' എന്ന പ്രയോഗത്തെ ഉപഹസിച്ചുകൊണ്ട പദങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകാണിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ രസികത്വം നോക്കുക! കാർണവരെപ്പോലെതന്നെ കേശവപിള്ളയും ഇവിടെ ഗണപതിയെത്തന്നെയാണ് സ്തുതിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഇവയ്ക്കു മറുപടിയായി കാർണവർ,

"കപ്പായോദ്ഭാസിതാംഗാദിതി ബഹുവിധമാവെണ്മണിക്കുപ്പാസുരൻ–
[തൊ–
ട്ടപ്പാ! സൽപ്രാജ്ഞരോരോകൃതി തകൃതി നടത്തീടുമീ നാടകത്തു
ഇപ്പാവപ്പെട്ടവൻ തദവിധമെഴുതിയതിൽ സ്തബ്ധവഭ്ധിച്ചുവോ ഹാ!
തില്ലായ്പ്പോയെങ്കിലാക,ട്ടവരിലൊരുവനീ വിഡ്ഢിയും ദുഷ്ടബുദ്ധേ!"

എന്നിങ്ങനെ ചില പദ്യങ്ങൾ കേശവപിള്ളയ്ക്കയച്ചു. അനന്തരം, കാർണവർ, പിള്ളയെ അത്യധികം ഭർത്സിച്ചു്,

"ഹരിയെന്നുള്ളോരക്ഷര–
മരികെക്കുടിശ്ശമിച്ചിടാത്തൊരു നീ
അരിയമദംപൂണ്ടെതിരി–
ട്ടരിശംതീരാഞ്ഞസഭ്യമോതുകയോ?"

എന്നും മറും എഴുതിയപ്പോൾ, അദ്ദേഹം,

"കണ്ടേനഹം മതിതെളിഞ്ഞു ഭവാനെനിക്കായ്
രണ്ടാമതിക്കുറിവെടിപ്പൊടയച്ച കത്തും
.....
....."

"കിട്ടുന്ന കാരണവശാലസാനമില്ലാ–
തിട്ടിന്നുമെന്നുമതു തെറ്റിതുതെറ്റിവല്ലും
മുട്ടുന്നതിന്നു മതിവൈഭവമാക്കുമുണ്ടാം
വിട്ടിന്നതൊക്കെ മഹനീയവിവാദമാട്ടെ."

എന്നിങ്ങനെ കാർണവക്കു മറുപടി നല്കി. ആദ്യപദ്യത്തിൽ അധോരേഖാങ്കിതമായ ഭാഗത്തെ, "കണ്ടേനഹം–മതിതെളിഞ്ഞു്" എന്നും, "കണ്ടേൻ–അഹമ്മതിതെളിഞ്ഞു്" എന്നും, "കണ്ടേനഹം–മതി" എന്നും പിരിച്ചു് അന്വയോജനചെയ്യണം. രണ്ടാമത്തെ പദ്യത്തിലെ അധോരേഖാങ്കിതങ്ങളായ പദങ്ങൾകൊണ്ടു്, "കിട്ടുക്കാരണവാ! തെറ്റി, തെറ്റി; മതി" എന്നു് ഉദ്ധാരം കൂടി വരുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഒടുവിൽ, കാരണവരുടെ വാദം അനുചിതമായി നീണ്ടു് അസഭ്യമായി പരിണമിച്ചപ്പോൾ, ഊർജ്ജസ്വലനായ കേശവപിള്ള,

"മുഷ്ടായ് മുക്കുറയും തകർത്തു ക്രൂരമാന്തിച്ചീറിയേറ്റം ക്രുധാ
നേക്കും കൂറ്റനെ മാറുവാനുതകുമോ പഞ്ചാക്ഷരം പാവനം?
മൂക്കിൻ നേർക്കുടനേ കൊടുക്കണമടക്കിത്താഡനം പേടിവി–
ട്ടേല്ലും നിന്നെയുമക്കണക്കുരുഷാ മർദ്ദിപ്പതത്രേ ഗുണം."

എന്നൊരു പദ്യമയച്ചു. അതോടെ അടങ്ങി കാർണവർ.

കൈരളിക്കു് കേശവപിള്ള സംഭാവനചെയ്തിട്ടുള്ള കൃതികളുടെ എണ്ണം തീരെ തുച്ഛമാണെന്നു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലൊ. (1) ഖരകൈവല്ല്യം, (2) ഗജവിജയം എന്നീ രണ്ടു തുള്ളൽക്കഥകൾ, (3) തുളസീമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടു്, (4) അഷ്ടമീപ്രബന്ധം, (5) രാധാസ്വയംവരം ഖണ്ഡകാവ്യം, (6) ഇൻഡ്യാചരിത്രം (പദ്യം), (7) മാഘം (ഭാഷാന്തരം), (8) ഒരു കീർത്തനം, (9) സമപ്പണപദ്യങ്ങൾ ഇവയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യകൃതികൾ. ഒരു കീർത്തനവും, ചില സമപ്പണപദ്യങ്ങളും, ചില ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും മാത്രമേ ഇപ്പോൾ അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളു.

'ഒരു കീർത്തനം' എന്ന കൃതിയിൽ കവിയുടെ ഗാഢഭക്തിയും ഭോഗവിരക്തിയും ശബ്ദസ്വാധീനതയും പ്രതിഫലിച്ചു കാണാം. നോക്കുക:

"ഹരശങ്കര! ശിവശങ്കര! ദുരിതം കള ശിവനേ!
തവപാദമൊടണവാനൊരു വഴിതേടുക മനമേ!
എളുതോ നരജനി കേരളഭൂവികളേറ്റു പഴുതേ
കളയാസ്സലർ കൃപിപോൽ ഖഗമൃഗയോനിയിലിനിയും,
പുലി പാമ്പെലിമുതലായതിനുത്തീശനെയറിവാ–
നലിവാളണമകമേയിനിയഖിലേശനിലനിശം.
മതിമാമക മതിവാനര! കൃതികൊൾവതിനെതിനെ–
ങ്ങതി സാഹസമൊട്ട നേടിയ ഫലമെന്തിതുവരെ നീ?

മനമേ! വിട്ട ചുട്ട വിഭ്രമമിനിമേവിട്ട സുഖമാ–
യനലേക്ഷണ ചരണാമര തത്ത്വിൻ കളിർതണലിൽ.
പഴതേ ചില വിട്ടവാക്കിനു ചെലവാക്കിട്ടമോരോ–
പൊഴതീശ്വരനുടെ പേരുവിട്ടവാൻ വിട്ടകിനി നീ.
മഹിളാമണി, മണിമാളിക, മഹിതാത്മജഹിതരും
മിഹിരാത്മജ പുരിയാത്രയിലണമാത്രവുമുതകാ.
മൃദുമേനിയുമതിൽമേവിന നവയൗവനനളിയും
മദനാഭയുമെതുനാൾവരെ മുദമേകിട്ടമിഹ തേ?
വടിതാനൊരു തുണയായ്പനരൊരു പായതിലടിവാ–
നിടയാമളവുടയോനവനജിതൻ തിരുവടിതാൻ.
ഇളകാതുടൽ കഫമായ് ഗളമഴൽ ചൊൽവതിനരുതാ–
തിളമേലയി വശമാവതു നിന മാനസമുഗമേ!
.....
ഉരുസങ്കടനരകങ്ങളിലുരുകും കരളൊട്ട വീ–
ണുരുകും ബഹു കരയും നഹി കരയും കരുതുധുനാ.
മരണം ഭയജനകം ഭുവി ജനനവ്യഥയതിലും
ദുരിതം പരജഠരസ്ഥിതി നരകം പരമതഹോ!
ഭവസങ്കടമകലും കള തവ പങ്കിലഗതി നീ
ഭജസന്തതമിഹശങ്കരപദപങ്കജയുഗളം.
ധനമേതിനു വനമേതിനു ബഹുസാധനമെതിനായ്
തനി നീ മതി മനമേ! ജപി ശിവനാമമതനിശം.
കരുണാനിധി തിരുനാമമതൊരുപാടതിലൊരു പേ–
രൊരു നേരവുമുരുവിട്ടിയലരുതോ പണി പെരുതോ?
ഭജ സന്ധ്രുതി ദിവസംപ്രതി സരസം പ്രഭുചരണാ–
മ്ബുജ സംഭൃതരജസം ത്യജ രജസം ഭജ ഗിരിശം.
അഗജാവരമഗരായിനമനഘാത്മകമജിതം
സഗജാനനശിഖിവാഹനതനയം ശിവജനകം.
വൃഷകേതനമൃഷിസേവിതമഹർഷികസുവിഷയം
വൃഷവേഷമജനുഷം വിഷധരഭൂഷിതവപുഷം.
മുടിയിൽപ്പനിമതി വിൺപുഴ നിടിലാക്ഷിയിലനലൻ
മടിയിൽ ഗിരിമകൾ ചെന്തളിരടിയിൽ സുരമുനിമാർ
കരലിൽക്കുടവിഷമെല്ലകളരസി സ്മരഹരഗോൽ–
കരഭൂതികളരുവാകവെയരയിൽ കരിതുകലും
മലർ കൈകളിലഹിമാൻ മഴുതുടിമാലകൾ തലപൊൻ
ചില ശൂലവുമിയലും സ്മരഹരനേ! ഹരദുരിതം
.....

കേശവപിള്ള മാവേലിക്കര ബി. എച്ച്. ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിൽ മലയാളപണ്ഡിതരായി സേവനമ

നഷ്ടിക്കുന്നകാലത്തു്, പരീക്ഷായോഗ്യത മതിയാകാഞ്ഞതിനാൽ ജോലിയിൽനിന്നു മാറാതിരിക്കണമെങ്കിൽ കേരളപാണിനിയുടെയോ, അദ്ദേഹത്തിനു സമസ്കന്ധന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരിൽ മറാരുടെയെങ്കിലുമോ ഒരു യോഗ്യതാസാക്ഷിപത്രം ഹാജരാക്കേണ്ടതാണെന്ന മേലധികാരികൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതനുസരിച്ചു പ്രസ്തുത സാക്ഷിപത്രത്തിനു് അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു കേരളപാണിനിക്കു സമർപ്പിച്ചവയാണു് 'സമർപ്പണപദ്യങ്ങൾ.' അവയിൽ ചിലതു ചുവടേ ചേർക്കുന്നു.

ശ്രീമത്പം കലരും സുധർമ്മയിലെഴും സൂരീന്ദ്രശീഷോപല–
സ്തോമത്തിന്നതിദീപ്തി ചേർപ്പൊരു ഭവത്തുപ്പാദചിന്താമണി
നേമം മേ പരിചര്യചെയ്തമരുവാൻ ഹാ! കർമ്മമില്ലെങ്കിലും
കാമം കണ്ണിനതൊന്നു കണ്ടു തൊഴുവാൻ കാരുണ്യമുണ്ടാകണേ.

മുൻപത്തഞ്ചനൊഴിച്ചെട്ടു തമിഴിൻ ദാസ്യത്തിൽനിന്നാദ്യമായ്
തുമ്പറ്റെമ്പടി പണ്ടുമേകി വളരെക്കൊഞ്ചിച്ചു കുഞ്ചൻകവി
പിൻപക്കേരളവർമ്മരാട്ട ചില സദ്ഗ്രന്ഥങ്ങളർപ്പിച്ചു സൽ–
സമ്പദ്രാശികൾ കൈരളിക്കരുളുവോൻ ശ്രീ രാജരാജൻ ഭവാൻ.

ഗൈർവ്വാണീവിലസൽ കലാജലധിയെക്കാലേ കടന്നേറിയ–
സ്സുർവ്വാമോഹന സാരശ്രപഹണയാം ഹൗണീസുധാവാണിയെ
പൂർവ്വാചാരമൊട്ടുമഹിച്ചു നിയമിച്ചക്കൈരളീമാതിനെ
നിർവ്യാജസ്ഥിരഭക്തിപൂണ്ടിഹ ഭരിച്ചീടുന്നതെൻ തമ്പുരാൻ.

കൃപാലോ! പോരാ പോലിവനു ബിരുദിക്കാലമിതിനെ–
ന്നുപായം പ്രായംപോയ്ക്കൃപണഗൃഹഭാരാകുലനുമായ്
അപാരവ്യാപാരവ്യഥിതനെളതോ സന്യസനവും
കൃപാല! തൽപാദാമരതരുതലംതാൻ ശരണമായ്.

പ്രാരബ്ധം കണ്ടൊരേടം വിഭവകരമരണ്യം പുകന്താന്മമാമ–
ങ്ങാരാഞ്ഞെത്തീ വൻ കഞ്ചുകവസനർ സമാധിക്കു വിഘ്നം പിണപ്പു
യന്ത്രം തേ നാമമന്ത്രാക്ഷരവിരചിതമേകം നരേന്ദ്രാധിഭവ–
ങ്ങർപ്പിച്ചാൽത്താനിയങ്ങാം നിജ നിയമസമംവൃത്തിയിൽ തൽപരത്വം

ഈ പദ്യങ്ങൾക്കുള്ള തന്മയത്വവും സാരസ്യവും ഒന്നു പ്രത്യേകമാകുന്നു. ശ്ലേഷകല്പനാമനോജ്ഞമായ ഒട്ടവിലത്തെ ചിത്രശ്ലോകം(നാഗബന്ധം) തിരുമേനിക്കു

നന്നാ പിടിച്ചു. ചിത്രകലാകുശലനായ കേശവപിള്ളയുടെ നയനാസേചനകമായ ആ നാഗബന്ധം നോക്കിയും, സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദജനകമായ ആ സരസപദ്യം പിന്നെയും പിന്നെയും വായിച്ചും ആ സകലകലാവല്ലഭൻ വളരെനേരം രസിച്ചുവത്രേ. ഇവിടെ 'കഞ്ചുകവസനൻ' എന്നതിനു സർപ്പങ്ങളെന്നും, 'നരേന്ദ്രൻ' എന്നതിനു വിഷവൈദ്യൻ എന്നുംകൂടി അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കണം. അതുപോലെതന്നെ വിഭവകരം, വൃത്തി, തൽപരത്വം മുതലായ പദങ്ങളുടെയും ദ്വയാർത്ഥം ഗ്രഹിച്ചു് അർത്ഥയോജന ചെയ്യേണ്ടതാണു്.

പിള്ളയുടെ പദ്യക്കുത്തുകളിൽ ചിലതു കാണിക്കാം:

കോട്ടയം സി. എം. എസ്. ഹൈസ്കൂൾ മുൻഷിക്കു് അയച്ചതു്:

പൃഥ്വീചക്രത്തിലുള്ളപ്രഥിതകൃതികലപ്രൗഢർതൻ പ്രാഡ്വിപാക-
പ്രത്യഗ്രസ്ഥാനമാളം പ്രസൃതധവളിതാഭ്രാന്തവിഭ്രാന്തകീർത്തേ!
പ്രത്യർത്ഥിത്വേതരം തൽപ്രചുരഗുണഗണപ്രാഭവം കേട്ടഹോ! താ.ം
പ്രത്യക്ഷീകൃത്തുള്ളിൽ പ്രസരതി കുതുകഃ പ്രത്യഹം പ്രാണബന്ധോ!

ചൊല്ലൊണ്ടീടുന്ന വിദ്വത്ത്വണിമകൂടി ഭവാനെൺപ്രതാമാണ്ടു നീത്യാ
സെക്കൻഡ്ഫാറത്തിലേക്കേകിയൊരതുലലസൽചോദ്യമുദ്യോഗ-
[ഭക്ത്യാ
അക്കാലം ബാലരാലിങ്ങപരിചിതമതായ്ക്കുണ്ടു ഞാൻ ശ്രദ്ധഗത്യാ
മുക്കാലും മാറി, മുഷ്ണാലിതി കുരുതി ഭവാനസ്യ ദുഷ്ണാലശക്ത്യാ

അതുമുതലവിടുന്നു വന്നിടും
മനുജരൊടൊക്കെ മദീയ ദോഷജാലം
ഘനപരുഷമുരപ്പതായനേകം
ജനമിഹ വന്നു പറഞ്ഞിടുന്നു കണ്ണേ.

പരിഭവമതിലിവനില്ലേ
പരിലുദ്ദശീലശിരോമണിക്കല്ലേ!
പരിചിനാടുകൊണ്ടല്ലേ
പരിചിതരായ് നാമിനി മറക്കൊല്ലേ.

പ്രഥമപദ്യത്തിൽ ആദിപ്രാസവും, ചതുർത്ഥപദ്യ

ത്തിൽ അന്ത്യപ്രാസവും സരസമായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈരേഴ ചിറ്റൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്ക്:

ഒരു വാരകാലമിഹ നോക്കു നോക്കുവാ–
നൊരു വാരമേകിയൊരു ബുക്കിതേവരെ
തരുവാൻ തരപ്പിഴ പിണഞ്ഞു മാപ്പതിൽ
തരുവാൻ തൊഴന്നൊരു തൊഴിലൊഴോഴരേ!

ചാരത്തിരുന്നു പ്രിയവിരുതു വഴിക്കു
ചാരത്തു കണ്ടിട്ടപചാരമെന്യേ
ചാരത്വരിച്ചോടിയതീയിവൻറാ–
ചാരത്വമാണെന്നരുതേ വിചാരം

താമസിയാതതിനാലൊരു
താമസിയോ നാം മമാലയേ പകലോ
താമസിയാതെ വരാമേ
താമസിയാകും മതിക്കു സമ്മോദം.

അമ്മയുമച്ഛനുപോലമ്മു–
ത്തമ്മയുമച്ഛനുവാം ഭവാനെറ ശിശുവിനെറ
അമ്മയതായന്നക്കു–
ണ്ടമ്മയച്ഛനവേണിയും സുഖിക്കുന്നോ?

കത്തിവിടെത്തിട്ടവോളം
കത്തിട്ടമുൾത്താരുദന്തമറിയാതെ
കത്തിക്കരുതകമേ തീ
കത്തിക്കതിലും ഗുണം ഗളച്ഛേദം.

പ്രാസം കൂസൽകൂടാതെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ പദ്യങ്ങളിൽ. നാലാമത്തെ പദ്യത്തിലെ 'അമ്മയ'ത്തിനു ജലമയം എന്നാണർത്ഥം.

ചില മുക്തകങ്ങൾ:

ജംഭോന്മാഥിമുഖാമരപ്രവരരും വൻപോടെതിൻ സേവയാൽ
രംഭോരുക്കളൊട്ടും ഭജിച്ചിട്ടവതേ വിൺഭോഗസൗഖ്യം സദാ
കിം ഭോഃ കായമനഃക്ലമം നതനിവന്നൻപോലുമാ നിൻപദൈ–
രംഭോജാസവമാസ്വദിപ്പതിനലം ശംഭോ! തരം ദേഹി മേ.

ഇതൊരു ശിവസ്തുതിയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അഷ്ടപ്രാസം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു ഇവിടെ.

കുളിർമലയുടെ പൊന്നുകന്യയാമ–
കുളിർമതിനേർമുഖിമൗലിമാല തന്റെ
കുളിർമുലയിണ പുല്കിടും ഭവാനുൾ–
കുളിർമയൊടേകണമിംഗിതങ്ങളെല്ലാം.

ഈ പദ്യത്തിലെ നാല്പാദങ്ങളിലെയും 'കുളിർ' പ്രയോഗം സഹൃദയഹൃദയത്തിനു കുളിർമയുളവാക്കുന്നതാണു്.

പിച്ചിപ്പൂവൊരു മുക്കുവന്റെ ഭവനേ നില്ക്കുന്ന കണ്ടേകദാ
പിച്ചി,പ്പൂമണമേല്ക്കുവാനൊരുവനാ വംശം ധരിക്കാതെ പോയ്
വെച്ചക്കാലടിയൊന്നകത്തുടനതങ്ങത്യന്ത ദുർഗന്ധമാം
പച്ചച്ചാവയിലായ് ഗ്രഹപ്പിഴ വഴക്കാണോ കുഴക്കാണതു്.

ഈ അന്യാപദേശശ്ലോകം സരസമായിട്ടുണ്ടു്.

സ്ഫുടിക്കും മിടുക്കോടെതിക്കും കൃതിക്കാ–
രൊട്ടക്കും മുടിക്കും നമിക്കും ഭവാനെ
മുടക്കാനിടയ്ക്കാമടിക്കുള്ളിമല്ലി–
ട്ടടക്കായ്ത്തിലാക്കിന്നടുക്കോടടക്കാം.

ഒരു സാഹിത്യസുഹൃത്തിനയച്ചതാണീ പദ്യം. എത്ര രസകരമായിരിക്കുന്നു ഇതിലെ അനുപ്രാസം!

ഇനി, കവിയുടെ സമസ്യാപൂരണരീതി കാണിക്കാം ഒരു ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടു്. അന്ത്യപാദമാണു് സമസ്യ.

"മാരാസ്ത്രക്രീഡചെയ്യുന്നളവു സഹജമായുള്ളോരാ സംഗസൗഖ്യം
നേരേ പപ്പാതി നാരീപുരുഷരനുഭവിക്കുന്ന ഭൂയോ വിശേഷാൽ
ചേരും സന്താനലാഭം തരമൊട്ട തരുണിക്കെങ്കിലും കേളതൊന്നും
പോരാപോലും തരേണം പണമിതി പറയുന്നായതല്ലേയമാന്യം?"

മദ്ധ്യവയസ്കനാകുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ കേശവപിള്ള മൺമറഞ്ഞുപോയി. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനം കൈരളിക്കു് അധികകാലം ലഭിക്കാനിടയായില്ല. ഒരു പണ്ഡിതനും കവിയുമായിരുന്ന ചെറുകോൽ കൊച്ചു

പിള്ളക്കുറുപ്പിന്റെറപക്കൽ ചില കൈയെഴുത്തുപ്രതികളുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെറ അന്തർദ്ധാനത്തോടുകൂടി അവയും അസ്തംഗതങ്ങളായി. യശശ്ശരീരന്മാരായ കവികളുടെ കൃതികൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ നമുക്കുള്ള അനാസ്ഥ മാറിയെങ്കിൽ!

കിളിമാന്നൂർ ശങ്കരവാരിയർ

പണ്ഡിതന്മാരെയും കവികളെയും ചിത്രകാരന്മാരെയും ഗായകന്മാരെയുംകൊണ്ടു പരമ്പരയാ അലംകൃതമായ ഒരു വാരിയമാണു് കിളിമാന്നൂർ മഹാദേവേശ്വരത്തു കിഴക്കേ വാരിയം. അവിടെ പാവ്വതിവാരസ്യാർ എന്നൊരു കുലകൂടസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നു. ആ സ്ത്രീരത്നത്തെ കിളിമാന്നൂർകൊട്ടാരത്തിലെ പുണർതംനാൾ മൂത്തകോയിത്തമ്പുരാൻ പട്ടം കച്ചയും കൊടുത്തു സഹധർമ്മിണിയാക്കി. ആ ദമ്പതികൾക്കു് രാമൻകുട്ടിവാരിയർ, രാഘവവാരിയർ, ശേഖരവാരിയർ, മാധവവാരിയർ, ശങ്കുവാരിയർ, കൃഷ്ണവാരിയർ എന്നു് ആറു പുരുഷസന്താനങ്ങളും മാധവിക്കുട്ടി, കുഞ്ഞിക്കുട്ടി, കുഞ്ചി, പാവ്വതി, ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി എന്നു് അഞ്ചു സ്ത്രീസന്താനങ്ങളും ഉണ്ടായി. പുത്രന്മാരിൽ രാമൻകുട്ടിവാരിയർ ഒരു ഈശ്വരഭക്തനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കാശിയിൽവെച്ചു ദിവംഗതനായി. രാഘവവാരിയർ ഒരു ഒന്നാംതരം കഥകളിപ്പാട്ടകാരനായിരുന്നു; ശേഖരവാരിയർ വിദഗ്ധനായ ഒരു ചിത്രകാരനും. കിളിമാന്നൂർ ചിത്രമെഴുത്തു രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ തുടങ്ങിയുള്ള സുപ്രസിദ്ധന്മാരായ ചിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിനന്ദനത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചവയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിത്രങ്ങൾ. ശേഖരവാരിയർ ചിത്രമെഴുത്തുകോയിത്തമ്പുരാനോടുകൂടി ബോംബെ, ബറോഡ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി ചിത്രങ്ങൾ എഴുതി സമ്മാനങ്ങൾ വാങ്ങീട്ടുണ്ടു്. കൊച്ചിരാജാവിൽനിന്നും കോഴിക്കോട്ട സാമൂതിരിപ്പാട്ടിൽനിന്നും വീരശൃംഖല കരസ്ഥമാക്കിയ ഒരു

കലാമർമ്മജ്ഞനാണ് അദ്ദേഹം. ഗുരുവായൂരെ നൃസിംഹ ചിത്രമെഴുതിയതും അദ്ദേഹംതന്നെ. മാധവവാരിയരും വാസനാസമ്പന്നനായ ഒരു ചിത്രകാരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വിജയനഗരരാജാവിന്റെ ആസ്ഥാനചിത്രകാരനായി 250 രൂപ ശമ്പളത്തിൽ പത്തുസംവത്സരം സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. എൺപത്തിനാലുകൊല്ലത്തോളം ജീവിച്ചിരുന്ന ഗായകകവിയായ മാധവവാരിയർ മേല്പറഞ്ഞ കിഴക്കേ വാരിയത്തിലെ ഒരു അംഗമാണ്. രാഗപഞ്ജരം, താളപ്രബന്ധം, ആത്മബോധം, ചൈത്രക്ഷേത്രം, കാളിയമർദ്ദനം മുതലായ കൃതികൾ എഴുതീട്ടുണ്ട് അദ്ദേഹം.

മേല്പറഞ്ഞ പാവ്വതിവാരസ്യാരുടെ പുത്രിമാരിൽ മാധവിക്കുട്ടിവാരസ്യാരുടെ പേരു് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്. മാധവിക്കുട്ടിവാരസ്യാർ ഒരു വിദുഷിയും കവയിത്രിയും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രനിപുണയുമായിരുന്നു. ചില തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകളും പാനയും തുള്ളൽക്കഥകളും മാധവിക്കുട്ടിവാരസ്യാർ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. കിളിമാനൂർകൊട്ടാരത്തിലെ പുരോഹിതനായിരുന്ന കോതമംഗലത്തില്ലത്തു ഹിരണ്യഗർഭൻനമ്പൂരി ഈ വധൂരത്നത്തെ വിവാഹം കഴിച്ചു. കോതമംഗലത്തില്ലം പട്ടാമ്പിക്കടുത്തു് വെട്ടത്തുനാട്ടുദേശത്താണ്. ഈ ദമ്പതികളുടെ പുത്രനത്രേ കിളിമാനൂർ ശങ്കരവാരിയർ. അദ്ദേഹം 1049 വൃശ്ചികം 17-ാം തീയതി ഭരണിനക്ഷത്രത്തിൽ മേല്പറഞ്ഞ മഹാദേവേശ്വരത്തു കിഴക്കേവാരിയത്തു ജനിച്ചു. ശങ്കരവാരിയർക്കു് കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണവാരിയർ, രാഘവവാരിയർ എന്നു രണ്ടു സഹോദരന്മാരും കൊച്ചുകുഞ്ഞി, നാരായണിക്കുട്ടി, പാറുക്കുട്ടി എന്നു മൂന്നു സഹോദരിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ശങ്കരവാരിയർ, പഴയസമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു് കുടിയാശാന്മാരുടെ അടുക്കൽ എഴുത്തും വായനയും അഭ്യസിച്ചു

ശേഷം മലയാളംപള്ളിക്കൂടത്തിൽച്ചേർന്നു പഠിച്ചു് ഹയർപരീക്ഷ ജയിച്ചു. പിന്നീടു്, വേണീസംഹാര നാടകപരിഭാഷകനായ കിളിമാനൂർകൊട്ടാരത്തിൽ കാത്തികതിരുനാൾ രാമവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാനോടു കാവ്യങ്ങളും നാടകങ്ങളും അലങ്കാരങ്ങളും അഭ്യസിച്ചു. ഇക്കാലത്തു് വാരിയരുടെ പ്രധാന സതീർത്ഥ്യൻ തന്റെ സഹോദരനായ മുൻപറഞ്ഞ മാധവവാരിയരായിരുന്നു. തർക്കവ്യാകരണാദികൾ പഠിക്കണമെന്നു വാരിയർക്കു മോഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, ഗുരുവായ രാമവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ 1070-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചതിനാൽ, ആ മോഹം ഫലിച്ചില്ല.

വാരിയർ, രാമവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അടുക്കൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നകാലത്തു്, ഒരിക്കൽ ചിത്രമെഴുത്തു കോയിത്തമ്പുരാൻ, 'ചന്ദ്രായതേ തപനമണ്ഡലമത്ര ചിത്രം' എന്നൊരു സമസ്യ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിച്ചശേഷം, അതു് ഏറ്റവും ഹൃദ്യമായി പൂരിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിക്കു് ഒരു സമ്മാനം നല്കുന്നതാണെന്നു മേല്പറഞ്ഞ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ അടുക്കൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളോടു (ചരിത്രനായകനുൾപ്പെടെ) പറഞ്ഞു. അതനുസരിച്ചു്, അവരെല്ലാം പ്രസ്തുത സമസ്യ പൂരിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ, വാരിയരുടെ പൂരണമാണു് കോയിത്തമ്പുരാനു് അല്പം ഭേദമായിട്ടു തോന്നിയതു്.

> "ശ്രീമത്ഫണീന്ദ്രനിലയാദ്രിതടേപി ശീത-
> ദിങ്മണ്ഡലേ നിഷദജന്തുജനാദികാനാം
> സൂര്യായതേ കുമുദബന്ധുകരഃ സുശീത-
> ശ്ചന്ദ്രായതേ തപനമണ്ഡലമത്രചിത്രം!"

എന്നതാണു് വാരിയരുടെ പൂരണം. വാദ്ധ്യാനമനുസരിച്ചു വാരിയർക്കു് കോയിത്തമ്പുരാൻ ഒരു അംഗുലീയകം നല്കി.

ശങ്കരവാരിയർക്കു് സാഹിത്യത്തിലെന്നപോലെ തന്നെ സംഗീതത്തിലും നല്ല വാസനയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഭിന്നരാഗങ്ങളിൽ പുരാണാദികൾ വായിക്കുന്നതു കേൾക്കാൻ വളരെ ഇമ്പമുണ്ടു്. ചിലപ്പോളൊക്കെ അദ്ദേഹം മൂളിപ്പാട്ടു പാട്ടമായിരുന്നു. അതു് അത്യന്തം ശ്രുതിമധുരമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

1068 കുംഭം 1-ാം തീയതി വാരിയർ സ്വദേശത്തു് ഒരു സ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപകനായി സക്കാർസർവ്വീസിൽ പ്രവേശിച്ചു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ അവിടെനിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു മാറ്റി. കേരളവർമ്മ ദേവൻ തുടങ്ങിയുള്ള പണ്ഡിതകവികളുടെ പരിചയം വാരിയർ സമ്പാദിച്ചതു തിരുവനന്തപുരത്തു ജോലിയായിരിക്കുമ്പോളാണു്. താമസിയാതെ അവിടെനിന്നു് ഒരു മിഡിൽസ്കൂൾ പ്രഥമാദ്ധ്യാപകനായി അദ്ദേഹത്തിനു മാറ്റം കിട്ടി. 1104-ൽ അട്ടത്തുൺപറ്റി ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞു. സമർത്ഥനായ ഒരു അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു വാരിയർ. അതിനാൽ, മേലധികാരികളുടേയും സഹാദ്ധ്യാപകന്മാരുടെയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും ദേശവാസികളുടെയും ബഹുമാനത്തിനും സ്നേഹത്തിനും പാത്രീഭവിച്ചു അദ്ദേഹം.

കരുമാടിക്കുട്ടത്തുള്ള വണ്ടാനത്തു വാരിയത്തുനിന്നു് പാറുക്കുട്ടിവാരസ്യാരെ ശങ്കരവാരിയർ വിവാഹം കഴിച്ചു. ആ ഭാര്യയിൽ മൂന്നു് ആൺകുട്ടികളും ഒരു പെൺകുട്ടിയുമുണ്ടായി. സാമാന്യം വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവരാണു് ഇവർ.

രാവിലെ കുളിച്ചു് ഈശ്വരാരാധന നടത്തിയതിൽപ്പിന്നീടല്ലാതെ ആഹാരം കഴിക്കുകയില്ലെന്നു് വാരിയർക്കു

നിബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഈശ്വരഭക്തിയാണ് വാരിയരിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്ന മുഖ്യഗുണം. ആഡംബരഭ്രമം തീരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മിതവ്യയശീലനും ക്ഷിപ്രകോപിയും ശുദ്ധഗതിക്കാരനും ഒരു ഉത്തമസുഹൃത്തുമായിരുന്നു വാരിയർ. സാഹിത്യപരമായി എത്രനേരം വേണമെങ്കിലും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും; അതിമാത്രം രസകരമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും ആ രംഗം. പുസ്തകവായനയും പദ്യരചനയുമായിരുന്നു പ്രധാന വ്യാപാരം. ഉദ്യോഗസ്ഥലങ്ങളിൽ കൂട്ടികളെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചുവന്നു. പൊതുവെ ജീവിതം ഒതുങ്ങിയതും ആർഭാടമില്ലാത്തതുമായിരുന്നു.

അക്കാലത്തു നടപ്പിലിരുന്ന മിക്ക പത്രങ്ങൾക്കും മാസികകൾക്കും ലേഖനസംഭാവന ചെയ്തുവന്നിരുന്നു നമ്മുടെ കവി. കേരളപാണിനി, കേരളകാളിദാസൻ, കെ. സി. കേശവപിള്ള,പന്തളം കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ, മഹാകവി ഉള്ളൂർ, ഒട്ടവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനവൻ, കുമാരനാശാൻ മുതലായവരായിരുന്നു സാഹിത്യമിത്രങ്ങൾ. ഇവരിൽ ചിലരുമായി നമ്മുടെ കവി പദ്യത്തിൽ കത്തിടപാടു നടത്തീട്ടുണ്ട്. ഈ കത്തുകളിൽ ഒന്നുംതന്നെ ഇപ്പോൾ ലഭ്യമല്ല.

(1) ഖാണ്ഡവദാഹം (നൃത്യപ്രബന്ധം), (2) ധർമ്മരാജരതം (ഖണ്ഡകാവ്യം), (3) ഒരു പ്രാർത്ഥന, (4) സമുദ്രവർണ്ണനം, (5) ശ്രീരാമോദന്തം (വിവർത്തനം), (6) മാഘം (വിവർത്തനം) ഇവയാണ് വാരിയരുടെ വകയായി അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കൃതികൾ. ഇവയിൽ ശ്രീരാമോദന്തം (ഭാഷ) മാത്രമേ മുദ്രിതമായിട്ടുള്ളൂ.

വാരിയർ സ്വദേശത്തു ജോലിയിലിരിക്കുമ്പോൾ ചില സുഹൃത്തുക്കളുടെ പ്രേരണയാൽ 20-ാമത്തെ വയ

സ്സിൽ നിന്നിച്ചതാണ് ഖാണ്ഡവദാഹം ആട്ടക്കഥ. ഇതു് ആടിക്കാണാനും പാടിക്കേൾക്കാനും കൊള്ളാം. ഭാഷ ലളിതവും ഹൃദ്യവുമാണ്. ഈ കഥയെ വിഷയമാക്കി വേറെ ആട്ടക്കഥകൾ ആരെങ്കിലും രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിവില്ല. ചില പദ്യങ്ങളും പദങ്ങളും ഉദ്ധരിക്കാം.

കാലേ താലതമാലസാലനികരപ്രച്ഛാദിതാശാന്തരേ
പ്രാലേയാംശുകരൈർ നിരാകൃതതമസ്കാണ്ഡേ വനേ ഖാണ്ഡവേ
നീലാംഭോരുഹലോചനാം നിരുപമശ്രീപൂർണ്ണചന്ദ്രാനനാം
ബാലാം വീക്ഷ്യ മയഃ സ്മരാമയമയഃ പ്രോചേ വചഃ പ്രേയസീം.

(ഖാണ്ഡവവനത്തിൽവെച്ചു്, മയൻ കാമപരവശനായിട്ടു്, ചന്ദ്രികാമയമായ ഒരു രാത്രിയിൽ സുന്ദരീരത്നമായ പ്രിയതമയോടു പറഞ്ഞു.)

തദന്തരേ ശങ്കരഗോപുരാലയം
പ്രവേശയന്തം കരിരാജപുംഗവം
ക്രോധാനലാഘൂർണ്ണിത രക്തലോചനോ
നിരോധ്യ നന്ദീ പരുഷാ ജഗാദ തം.

(അപ്പോൾ, കൈലാസത്തിലേക്കു കടക്കുന്ന അർജ്ജുനനോടു് കോപാകുലനായിട്ടു് നന്ദികേശ്വരൻ പറഞ്ഞു.)

വീരന്മാരിതുപോലെ യുദ്ധമതുലം ചെയ്യുന്നനേരത്തു താ-
നാരാൽക്കേട്ടശരീരിവാക്യവുമനന്തത്തിങ്കലാത്തദരം
പാരം ഭക്തികലർന്നുടൻ സുരവരൻ ശ്രീകൃഷ്ണപാദാന്തികേ
പാരാതങ്ങു നമസ്കരിച്ചു പരമാത്മാനം സ്തുതിച്ചീടിനാൻ.

ഈ ഭാഷാശ്ലോകത്തിൽ ഉടൻ, പാരാതെ, അങ്ങു് മുതലായ നിരർത്ഥകപദങ്ങൾ കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ടു്. തീരെ ചെറുപ്പത്തിൽ എഴുതിയതല്ലേ?

പദം: കൈലാസത്തിൽ കടക്കാൻ ഭാവിക്കുന്ന അർജ്ജുനനെ നന്ദികേശ്വരൻ തടയുന്നതു്:

"നില്ലെടാ! മദാജ്ഞവിട്ടടുത്തുവെങ്കിൽ നിന്നെ ഞാൻ
കൊല്ലുമില്ല കില്ല തെല്ല നില്ല.നില്ലെടാ!
ഗമനമാഗ്ഗരോധമിന്നു ചെയ്തിടാതെ പോ ശഠാ!
ശമനഗേഹഗമനമതിന്നു സമയമിന്നു വന്നു തേ.
പേടുത്തുമിന്നെതിർത്തിടുന്ന മത്സ്യകീടം! ദുർമ്മതേ!
ചീത്തരോഷമോടുകൊൾക മൂർത്തി ധൂളിയാക്കുവൻ
കരിവരന്റെ നിടിലമാശു തച്ചുടച്ച വീരനാം
ഹരിവരന്റെ വരവിലിന്നു നരിയെതിർക്കിലൊക്കുമോ?
ശമനനല്ല ശമനവൈരിവൈരിയായെതിർക്കിലും
ഗമനമില്ല പിൻപെനിക്കു കുമതി കിന്നു നീയെടാ!
മുഷ്ടികൊണ്ടു ധിക്കരിച്ച വാക്കുരസ്സിലോർക്കെടാ!
മൽകരങ്ങളൊടിന്നു മുഷ്ടിമക്കുമിക്ഷണം.
....."

ധർമ്മരാജാവെന്നപേരിൽ പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന കാർത്തികതിരുനാൾ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ ചരിതമാണ് ധർമ്മരാജരത്നത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. ഇതിലെ പദ്യങ്ങൾ ലളിതകോമളങ്ങളും ഹൃദയംഗമങ്ങളുമാകുന്നു. ശബ്ദത്തിലും അർത്ഥത്തിലും കവിക്കുള്ള സ്വാധീനതയും പ്രതിപാദിക്കും ഈ കൃതി ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ചില പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു കവിതാസ്വരൂപം കാണിക്കാം.

ധർമ്മരാജാവു് ടിപ്പുവിന്റെ ദൂതന്മാരോടു്:

ആർത്തലോകപരിപാലനമാണി–
പ്പാർത്തലത്തിൽ വിലയേറിയ ധർമ്മം
ശത്രുമിത്രവകഭേദമിതിങ്കൽ
കൃത്യവേദി നിരൂപിക്കയുമില്ല.

ദാനവും മഹിതകീർത്തിയുമാദ്യ–
സ്ഥാനവും സുകൃതമെന്നിവയെല്ലാം
സൂനഗർഭമധുപോലതിലല്ലോ
ലീനമായി മരുവുന്നതുമോർത്താൾ

ദീനരിൽക്കരുണവിട്ടവനായാൽ
മാനവൻ മഹിയിലെന്തിനിരിപ്പു?
താനെടുത്ത വലുതാം നരജന്മം
ഹീനമാക്കുവതിലഗ്ര്യനിവൻ താൻ

പുല്ലിനററമിയല്യന്നൊരു മഞ്ഞിൻ–
തുള്ളിപോലെ ചപലം നരജന്മം
ഉള്ളകാലമതിനാൽ നിജ ധർമ്മം
തള്ളിടാതമരുവാൻ കരുതുന്നേൻ.

ആകയാലിവിടെവന്നഭയംപൂ-
ണ്ടാകുലം തടവിടാതെ വസിക്കും
ലോകരെ ഝടിതിയാട്ടിയിറക്കാൻ
ചാകിലും പറകയില്ലുറ ഞാനം.

രണാങ്കണവണ്ണനത്തിൽനിന്നു:

മതിയിലമിതമായിദ്ദുർമ്മദം പൊങ്ങിടുമ്പോൾ
മനുജനുടെ വിവേകം പോയൊളിക്കുന്നപോലെ
കുതിരയുടെ കുളമ്പാൽ ധൂളിയേററം പരക്കെ–
ക്കതിരവനുടെ ബിംബം ഹന്ത! കാണാതെയായി.

ജളതയുടെ നിവാസസ്ഥാനമായെന്തുകൊണ്ടും
നിലയുമതിരുമില്ലാതുള്ളൊരശ്ലാഘസൈന്യം
കുളകുളരവമോടും സഞ്ചരിക്കുന്നകണ്ടാൽ
ജലധിയിളകിയെങ്ങോ പോവതാണെന്നു തോന്നും.

കരികുളടൽവഹിച്ചോരന്ധകാരത്തിനൊപ്പം
ധരണിയിലസിതാഭം നില്പതിന്നന്തരത്തിൽ
അരികുലനിധനാർത്ഥം യോധർ മിന്നും കൃപാണം
കരിമുകിലിനിടയ്ക്കാ മിന്നൽപോലുല്ലസിച്ചു.

കരളിന്നു കുറിവെച്ചുള്ളുരന്യോന്യമെയ്യും
ശരനിരഘനവർഷശ്രീവഹിച്ചാപതിക്കെ
അരുണിമതിരളുന്നശ്രോണിതാംഭസ്സുപൊങ്ങി–
ച്ചെറുപുഴകളൊടൊപ്പം ചേന്നൊലിക്കാൻതുടങ്ങി.

ക്ഷതജമുടലിൽനിന്നും തുകിയും ജീവനില്ലാ–
തധിധരണി ശയിക്കും മത്തമാതംഗയൂഥം
ഹുതവഹനനുരുക്കും ധാതുവർഗ്ഗം വമിക്കും
ക്ഷിതിധരമൊടുനേരായങ്ങുമിങ്ങും വിളങ്ങി.

കവി, രോഗശയ്യാവലംബിയായിരിക്കുമ്പോൾ എഴുതിയ ദേവീസ്തുതിപരങ്ങളായ ഏതാനും പദ്യങ്ങളാണ് 'പ്രാർത്ഥന'യിലെ ഉള്ളടക്കം. പദ്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ഹൃദയദ്രവീകരണചണങ്ങളാണ്. നോക്കുക:

എന്തിന്നു ഞാൻ വളരെയോതുവതിത്രനാളും
ഭ്രാന്തന്നതുല്യമനവസ്ഥിതചിത്തനായി
വെന്താളിടും വിഷയവഹ്നിയിൽ വീണു ഭക്ത–
സന്താനമേ! ഭവതിയിൽ സ്മൃതിവിട്ടഴന്നു.

കാലൻകടന്നു കഠിനൻ കയറിട്ട കെട്ടും
കാലം കലേശമുഖി! കത്തുമുഖാരവിന്ദം
മാലെങ്കിലുള്ളതൊഴിയും വിധമൊന്നു കാണ്മാൻ
മേലെങ്കിലും ഭവതി ഭക്തി വളർക്കണം മേ.

മായേ! മതംഗതനയേ! മദനാന്ധകാരി–
ജായേ! ജയിക്ക ഭവദീയപദത്തിൽ നിത്യം
പ്രായേണ മാനസമുറച്ചു മമാമയങ്ങൾ
മായേണമായതിനു ഞാനടികൂപ്പിടുന്നേൻ.

ഒരു സരസകൃതിയാണു് സമുദ്രവർണ്ണനം. കവിയുടെ കല്പനാശക്തിയും ഉല്പേക്ഷാചാതുരിയും ഇതിൽ ഉടനീളം വ്യാപിച്ചുകാണാം. കെ. സി. കുട്ട്യപ്പനമ്പിയാർ, വി. ബാലകൃഷ്ണമേനവൻ മുതലായ ചില കവികൾ സമുദ്രത്തെ വർണ്ണിച്ചു പദ്യങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വാരിയരുടെ പദ്യങ്ങൾക്കുള്ള സാരസ്യം അവയ്ക്കില്ലെന്നുവേണം പറയാൻ. ചില പദ്യങ്ങൾ പകർത്താം.

തീരം നിറഞ്ഞിരുടഞ്ഞു പുകഞ്ഞു മറ്റെ–
ത്തീരംമറഞ്ഞു തിരതുള്ളിയലഞ്ഞുലഞ്ഞു
പാരംതെളിഞ്ഞ കടൽ കണ്ടൊരുവന്നു രോഷ–
ഭാരം പൊറാഞ്ഞു ചിലതേവമവൻ പറഞ്ഞു.

ഗാംഭീര്യമേറുമിയലുന്ന ഭവാനിവണ്ണം
വൻപേറിടും ചലനമെന്തിനു കാട്ടിടുന്നു?
നിൻപേരിനായതു കുറച്ചു കുറച്ചിലാണെ–
ന്നംഭോനിധേ! കരളിൽ നീ കരുതാത്തതെന്തേ?

ഏറ്റം വലിപ്പമിയലുന്നവനെങ്കിലും നീ
കാറ്റേറാതിടുന്ന വഴിതന്നെ ഗമിച്ചിടുന്നു.
തെറ്റില്ല നിന്നിലതിനേതു മിവണ്ണമെല്ലാം
പറ്റീടുമുൾബലമകന്നവനല്ലയോ നീ.

തണ്ടാരിൽമാതുമകളാണതുപോലെ രത്ന–
മുണ്ടായി മറ്റൊരുവനില്ലയിവണ്ണമെല്ലാം
കൊണ്ടാടിയിത്ര നിലവിട്ടിളകേണ്ട താഴ്ച–
കൊണ്ടാണെടോ! വില മതിപ്പതു സജ്ജനങ്ങൾ.

സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ ഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഒരു പ്രത്യേക ചാതുര്യമുണ്ട് വാരിയക്ക്. വിവർത്തനം, പദാനുപദമോ വൃത്താനുവൃത്തമോ ആയിരിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് അഭിപ്രായമില്ല. ശ്ലോകത്തിന്റെ ആശയം മനസ്സിൽവച്ചുകൊണ്ടു് സ്വന്തമായ ഒരു വിവർത്തനമാണു് അദ്ദേഹം ചെയ്യാറുള്ളതു്. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാന്തരങ്ങൾ വായിച്ചാൽ സ്വതന്ത്രകൃതികളാണെന്നേ സാധാരണമായി തോന്നുകയുള്ളു. ചിലപ്പോൾ മൂലശ്ലോകത്തിലെ ആശയം അദ്ദേഹം വികസിപ്പിക്കും. തർജ്ജമയിൽ കഠിനസംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാറില്ല അദ്ദേഹം. ഒരു ഒഴുക്കൻമട്ടിലാണു് തർജ്ജമ. നിരർത്ഥകപദങ്ങൾ വാരിയരുടെ ഭാഷാന്തരങ്ങളിൽ കാണാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. അർത്ഥത്തിനു ക്ലിഷ്ടത ഉണ്ടാകാതെ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങൾ അവയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കും. ആകപ്പാടെ ഭാഷാന്തരം അയത്നലളിതവും അകൃത്രിമരമണീയവുമായിരിക്കും.

സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ശ്രീരാമോദന്തകാവ്യത്തിന്റെ ഭാഷാനുവാദമാണു് 'ഭാഷാ ശ്രീരാമോദന്തം'. ഇതിനെ കേരളപാണിനി വളരെ അഭിനന്ദിക്കുകയും, കെ. സി. കേശവപിള്ള പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതു കുറെക്കാലം മലയാളംപള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ പാഠ്യപുസ്തകമായിരുന്നു. കേരളപാണിനി ടെക്സ്റ്റ്ബുക്കുകമ്മിറ്റിപ്രസിഡൻറായിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. മൂലത്തെ മൂലരും സാഹിത്യതിലകൻ പി. കെ. കൃഷ്ണൻനമ്പിയാരും ഭാഷപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടു്. വാരിയരുടെ ഭാഷാന്തരം ശ്ലാഘ്യമാണു്. മൂലശ്ലോകങ്ങളോടുകൂടി ചില ഭാഷാന്തരങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

മൂലം

പുരാ വിശ്രവസഃ പുത്രോ രാവണോനാമ രാക്ഷസഃ
ആസീദസ്യാനുജൗ ചാസ്താം കുംഭകർണ്ണവിഭീഷണൗ.
(ശ്ലോകം 2)

ഭാഷ

പണ്ടാശരേശനൊരുവൻ മുനി വിശ്രവസ്സി-
ന്നുണ്ടായിവന്ന സുതനായ് ഭവി രാവണാഖ്യൻ
രണ്ടാളിവന്നനുജരായുളവായി കുംഭ-
കർണ്ണൻ വിഭീഷണനുമെന്നവർനാമധേയം.

മുനി, ഭവി എന്നീ പദങ്ങൾ മൂലത്തിലില്ല; വിവ ത്തകൻ കൂട്ടതലായി ചേത്തതാണു്. "എന്നവർ നാമധേ യം" എന്നതു് അധികപദം എന്ന കാവ്യദോഷത്താൽ ഗ്രസ്തം.

മൂലം

തേ തു തീവ്രേണ തപസാ പ്രത്യക്ഷീകൃത്യ വേധസം
വവ്രിരേ ച വരാനിഷ്ടാനസ്മാദാശ്രിതവത്സലാത്.
(ശ്ലോകം 3)

ഭാഷ

അത്യന്ത ഘോരതപമായവർ ചെയ്ത മുന്നിൽ
പ്രത്യക്ഷമാക്കി പരനാം പരമേഷ്ഠിതന്നെ
ഭക്ത്യാ ഭജിപ്പവരിലുള്ളലിവുള്ള ദേവൻ
പ്രീത്യാ കൊടുത്തു വരമൊക്കെ വരിച്ചപോലെ,

പരനാം, ഭക്ത്യാ, പ്രീത്യാ, അത്യന്തം ഇവ അർത്ഥ പുഷ്ടിക്കുവേണ്ടി വിവർത്തകൻ കൂട്ടതലായി ചേത്തിട്ടുള്ള വയാണു്. 'പ്രത്യക്ഷമാക്കി' എന്നതിനുമുൻപിൽ 'മു ന്നിൽ' എന്നുകൂടി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇരട്ടിപ്പുതന്നെ.

മൂലം

വിഭീഷണോ വിഷ്ണുഭക്തിം വവ്രേ സത്യഗുണാന്വിതഃ
തേഭ്യ ഏതാൻ വരാൻ ദത്വാ തത്രൈവാന്തർദ്ദധേ പ്രഭുഃ
(ശ്ലോകം 5)

ഭാഷ

സത്തായ സത്പ്രണമാർന്ന വിഭീഷണൻ താൻ
ദൈത്യാരിഭക്തി വളരാൻ വരമൊന്നുവാങ്ങി
ഇത്യേവമാഗ്രഹമശേഷമവക്ക സൃഷ്ടി-
കർത്താവുനല്കി മറവാന്നിതു തത്രതന്നെ.

'സത്തായ' എന്നു ചേർത്തിരിക്കുന്നതു കൂട്ടുതലാണു്. 'താൻ' നിരർത്ഥകം. 'ഏതാൻ' എന്നതിനെ കുറിക്കാൻ ഇതി, ഏവം, അശേഷം എന്നീ മൂന്നു പദങ്ങൾ വേണ്ടാ.

മൂലം

രസാം രസാതലം ചൈവ വിജിത്യ സ തു രാവണഃ
ലോകാനാക്രമയൻ സർവാൻ ജഹാര ച വിലാസിനീഃ
(ശ്ലോകം 9)

ഭാഷ

പാതാളമൂഴിയിവരണ്ടിനുമുള്ളിലുള്ള
ഭൂതാളിയെക്ഖലനടക്കി ജയിച്ചശേഷം
വീതാമയം സകലലോകവുമാക്രമിച്ച-
ശ്ശീതാംശുരമ്യമുഖിമാരെ ഹരിച്ചു ദുഷ്ടൻ.

ഖലൻ, ദുഷ്ടൻ, വീതാമയം എന്നീ പദങ്ങൾ അർത്ഥപുഷ്ടിക്കുവേണ്ടി കൂട്ടുതലായി ചേർത്തവയാണു്. വിലാസിനികളെ ശീതാംശുരമ്യമുഖിമാരാക്കിയ പരിഭാഷകൻ സരസൻതന്നെ!

സംസ്കൃതത്തിലുള്ള ശിശുപാലവധമഹാകാവ്യത്തിന്റെ പരിഭാഷയാണു് 'ഭാഷാമാഘം.' ഇതു് വാരിയരുടെ ഒടുവിലത്തെ തർജ്ജമയാണു്. പ്രസ്തുത കാവ്യത്തെ കുമാരനാശാൻ, മൂലൂർ പദ്മനാഭപ്പണിക്കർ, ചെറുകോൽ ചിത്രമെഴുത്തു കേരവപിള്ള മുതലായ കവികൾ ഭാഷപ്പെട്ടത്തീട്ടുണ്ടു്. വാരിയർ പതിനൊന്നു സർഗ്ഗങ്ങൾ മാത്രമേ തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുള്ളു. തൃശ്ശിവപേരൂരിൽവെച്ചുകൂടിയ തർജ്ജമയോഗക്കമ്മറ്റിയുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു്, പി. ജി. രാമയ്യർ, ബി. എ., ബി. എൽ. പ്രസ്തുത മഹാകാവ്യത്തെ

രണ്ടു സംവത്സരംകൊണ്ടു ഭാഷപ്പെടുത്താമെന്നു് ഏറ്റിരുന്നെങ്കിലും, ആ കൃത്യം അദ്ദേഹം നിർവഹിച്ചതായി അറിവില്ല. വാരിയർ തിരുവനന്തപുരത്തു് അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിലിരിക്കുന്നകാലത്തു്, കെ. സി. കേശവപിള്ള, കവിതിലകൻ പന്തളം കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ മുതലായ കൈരളീഭക്തന്മാരുടെ പ്രേരണയാലാണു് മാഘമഹാകാവ്യം പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയതു്. 116-ാമാണ്ടു് അവസാനത്തോടുകൂടി പരിഭാഷ അവസാനിച്ചു. മഹാകവി ഉള്ളൂർ, ഡാക്ടർ ഗോദവർമ്മ മുതലായവരുടെ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചതാണു് ഈ പരിഭാഷ. ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു പരിഭാഷാരീതി കാണിക്കാം.

മൂലം

ഗതംതിരശ്ചീനമനൂരുസാരഥേഃ
പ്രസിദ്ധമൂർദ്ധ്വജ്വലനം ഹവിർഭുജഃ
പതത്യധോധാമ വിസാരി സർവതഃ
കിമേതദിത്യാകുലമീക്ഷിതം ജനൈഃ
(സർഗ്ഗം 1 ശ്ലോകം 2)

ഭാഷ്

ചിന്തിക്കിലക്കുതെ യാത്ര വിലങ്ങെയത്രേ
ചെന്തീക്കെഴും ജ്വലനമൂർദ്ധ്വമതും പ്രസിദ്ധം
ചിന്തിസ്സമസ്തദിശി താഴ്ന്നവരുന്ന കാന്തി-
യെന്താണിതെന്നുഴറിയാളുകൾ നോക്കിനിന്നു.

തർജ്ജമ നന്നായിട്ടുണ്ടു്. മൂലാർത്ഥം മുഴുവൻ ശരിക്കു ഭാഷയിൽ സംക്രമിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ചിന്തിക്കിൽ' എന്ന പദം കൂട്ടുതലായി ചേർത്തതാണു്; അതു തർജ്ജമയ്ക്കു ഭംഗി കൂട്ടുന്നതേയുള്ളൂ.

മൂലം

പാദാഹതം യദുത്ഥായ മൂർധാനമധിരോഹതി
സ്വസ്ഥാദേവാവമാനേപി ദേഹിനസ്തദ്വദം രജഃ
(സർഗ്ഗം 2 ശ്ലോകം 46)

UNIVERSITY LIBRARY
31 OCT 1984

ഭാഷ

ഉണ്ടായ മാനക്ഷയമൊക്കെയേറ്റു
മിണ്ടാതിരിക്കുന്നൊരു മത്സ്യനേക്കാൾ
കാലാൽച്ചവിട്ടീടുകിലങ്ങുയർന്നു
മൗലൗ കരേറും പൊടിതാൻ വരിഷ്ഠം.

ഈ തജ്ജമയ്ക്കു പറയത്തക്ക ദോഷങ്ങളൊന്നുമില്ല; ലാളിത്യമെന്ന ഗുണം വിശേഷാലുണ്ടുതാനും.

മൂലം

മൃണാളസൂത്രാമലമന്തരേണ
സ്ഥിതശ്ചലച്ചാമരയോർദ്വയം സഃ
ഭേജേഭിതഃ പാതുകസിദ്ധസിന്ധോ-
രഭ്രതപൂർവ്വാം ശ്രിയമംബുരാശേഃ (സർഗ്ഗം 3 ശ്ലോകം 3)

ഭാഷ

തെളിവൊടിരുവശത്തും നന്മ്യണാളത്തൊടൊപ്പം
വെളുവെളെ വിലസീടും ചാമരം വീശിടുമ്പോൾ
അളികുലലളിതാംഗൻ ഗംഗ രണ്ടായ്പ്പിരിക്കു-
ന്നളവു നടുവിൽ മിന്നുന്നബ്ജിപോലുല്ലസിച്ചു.

തെളിവൊട്ട, വെളുവെളെ എന്നീ രണ്ടു സുന്ദരപദങ്ങൾ കൂട്ടുതലായി ചേർത്തിരിക്കുന്നതു് അർത്ഥപുഷ്ടിക്കുവേണ്ടിയാകുന്നു. 'സഃ' എന്നതിനു പകരം 'അളികുലലളിതാംഗൻ' എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു സാകൂതമാണു്. വായിയ്ക്കുള്ള ശ്രുതിമധുരപദഘടനാപാടവത്തിനു നിദർശനമാണു് ഈ പരിഭാഷ.

മൂലം

ഉൽക്ഷിപ്യസ്ഫുടിത സരോരുഹാർഘ്യമുച്ചൈഃ
സസ്നേഹം വിഹഗരുതൈരിവാലപന്തീ
നാരീണാമഥ സരസീസഖേനഹാസാ
പ്രീത്യൈവ വ്യതനുത പാദ്യമുന്മിഷദ്ഭിഃ
(സർഗ്ഗം 8 ശ്ലോകം 24)

ഭാഷ

അട്ടത്തുവന്ന കാമിനീജനത്തിനുന്ന പത്മിനി
കൊട്ടത്തുപാദ്യമാദ്യമായ് നിജോമ്മിഹസ്തപംക്തിയാൽ
വിടർന്ന പങ്കജങ്ങളായവക്കു നല്ലിയർഘ്യവും
ഉടൻതു ഫേനഹാസയായ്തതിനാദ ഭാഷണം.

മൂലത്തിലുള്ള സന്ദേഹം, പ്രീത്യാ എന്നീ പദങ്ങൾ തർജ്ജമയിൽ കാണുന്നില്ല. 'വിഹഗരുതൈരിവാലപന്തീ' എന്നതിനു 'പതത്രിനാദഭാഷണം' എന്ന പരിഭാഷ മതിയായോ എന്നൊരു സന്ദേഹം. സ്വാഗതാദിവചനമല്ലേ പ്രസ്തുത പാദാംശംകൊണ്ടു സൂചിതമായിരിക്കുന്നതു്?

മൂലം

കുമുദവനമപശ്രീ ശ്രീമദംഭോജഷണ്ഡം
ത്യജതി മുദമുലൂകഃ പ്രീതിമാംശ്ചക്രവാകഃ
ഉദയമഹിമരശ്മീർ യാതി ശീതാംശുരസ്തം
ഹതവിധിലസിതാനാം ഹീ വിചിത്രോ വിപാകഃ

ഭാഷ

കുമുദനിരകൾ മങ്ങീ പങ്കജൗഘം വിളങ്ങീ
വ്യഥതടവിയുലൂകം പ്രീതനായ്ചക്രവാകം
അഹിമകരനുദിച്ചു ചന്ദ്രനങ്ങസ്തമിച്ചു
ഹതവിധിവശഗന്മാർതൻ ചരിത്രം വിചിത്രം!

അന്ത്യപ്രാസത്തോടുകൂടിയ ഈ പരിഭാഷ ഹൃദ്യമായിരിക്കുന്നു. മൂലത്തിലെ ആശയം തർജ്ജമയിൽ ശരിയായി പകർന്നിട്ടുണ്ടു്.

വിശേഷാൽ ഒരു ഒഴുക്കുണ്ടു് വാരിയരുടെ ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾക്കു്. ഇതാ ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ:

നരവരമകുടാലങ്കാരമേ! തവൽ കടാക്ഷാ–
ലൊരുതരമടിയൻ തീർത്തുള്ളൊരീ രാമവൃത്തം
നിരുപമരുചിതേടും തവ പ്പാദാബ്ജത്തിലപ്പി–
ച്ചുരുതരഗുണരാശേ! ജന്മസാഫല്യമാർന്നൻ.

നാട്ടാക്കുള്ളഭിലാഷമേതുവിധവും മുട്ടാതെ നല്കീടുവാൻ
പുഷ്പാമോദമൊരുങ്ങി വാണരുളിടും ശിഷ്ടാഗ്ര്യമുക്താമണേ!

കിട്ടാതുള്ള തവാവലോകനമിതിൻമട്ടാന്ന നേരത്തിലുൾ–
ത്തട്ടാനന്ദപയോധിതൻ തിരകളിൽപ്പെട്ടാത്തിവിട്ടെൻ പ്രഭോ!

മുരാരിപാദദാസനായരാതിപീഡയെന്യെയി–
ദ്ധരാതലം ഭരിച്ച നിർഭരാനുമോദമീവിധം
ചരാചരാത്മകന്റെ സൽകൃപാഭരാൽ ധരാതലേ
ചിരായുരാദിയൊത്തു വാഴ്ക്കാരായിരാബുമെൻ പ്രഭോ!

സചകൃതമായ ഭാഷാ ശ്രീരാമോദന്തം, ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലേക്കു് അടിയറവെച്ചപ്പോൾ സമർപ്പിച്ചവയാണു് ഈ പദ്യങ്ങൾ.

ശ്രീകൊണ്ടിപ്പുരമപ്പുരന്ദരപുരിക്കൊപ്പം പുലത്തുന്നാരി–
പ്പേർകൊണ്ടിടിന മൂലഭൂപതിലകൻ ജന്മർക്ഷനാളത്സുകം
ശ്രീകണ്ടേശ! ഭവാന്റെ ദർശനമതിന്നെത്തുന്ന നേരത്തു തൂ-
ക്കൈകൊണ്ടൊന്നു തലോടിയങ്ങാരു ചിരഞ്ജീവിത്വമേകേണമേ.

നീലത്താർനയനൻ കനിഞ്ഞഖിലസമ്പത്തും നമുക്കേകുവാൻ
ബാലത്വംകലരും നരേന്ദ്രവടിവായ്ത്തന്നോരു കല്പദ്രുമം
മാലെത്താതെ വളർന്ന മൂലബലമാന്നാകമ്രശാഖാശതം
കാലത്താലുലുവായ് ഫലപ്രസമൊട്ടും നിത്യം പ്രകാശിക്കണം.

ആദ്യത്തേതു് ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മംഗളാശംസയും, രണ്ടാമത്തേതു് ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ മംഗളാശംസയുമാണു്.

ശങ്കരവാരിയരുടെ കവിതയ്ക്കു് ഒഴുക്കുവും പഴക്കവും ഒതുക്കവുമുണ്ടെന്നു മേൽ ഉദ്ധരിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. ഭാവഗാംഭീര്യവും അർത്ഥപുഷ്ടിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ സുലഭമല്ലെങ്കിലും, സാമാന്യരീതിയിൽ അർത്ഥചമത്കാരവും ശബ്ദഭംഗിയും അവയിൽ കാണാൻകഴിയും. പൊതുവേ, വാരിയരുടെ കവിതാനതാംഗി, സഹൃദയസമ്മോഹിനിയാണെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റി[illegible]

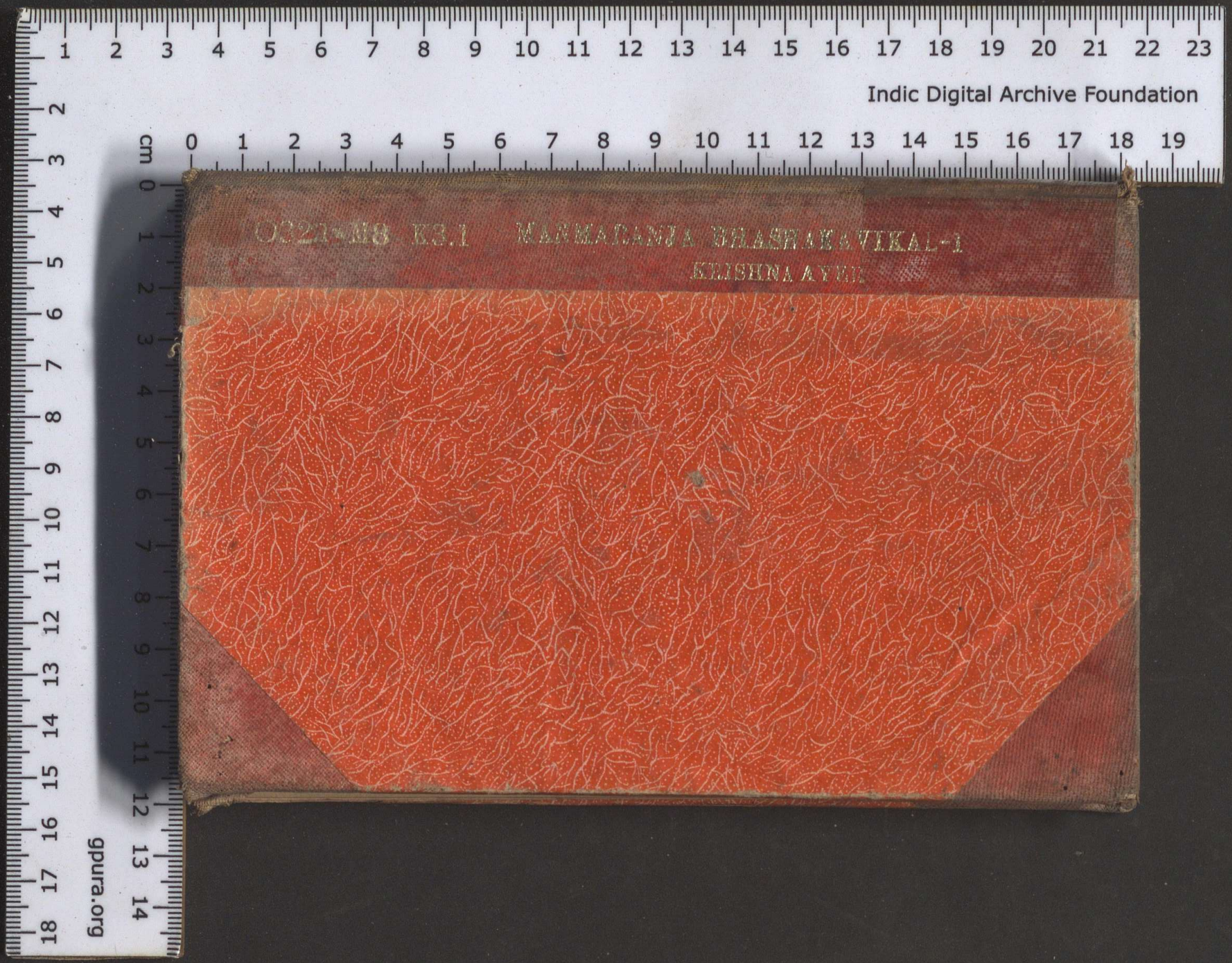
സൂര്യപുരുഷ[illegible] 15-ാംതീയതി 73-ാമത്തെ വയസ്സ[illegible]

MUL
227350
227350
032: lwM8
K3.1
UNIVERSITY LIBRARY
31 OCT 1984

3 MAY 1985

MUL
227350

032:1WM98
K3·1

Indic Digital Archive Foundation
cm
gpura.org
MANMACANJA BHASHAKAVIKAL-1
KRISHNA AYER